

NEJLA ARSLAN KURT

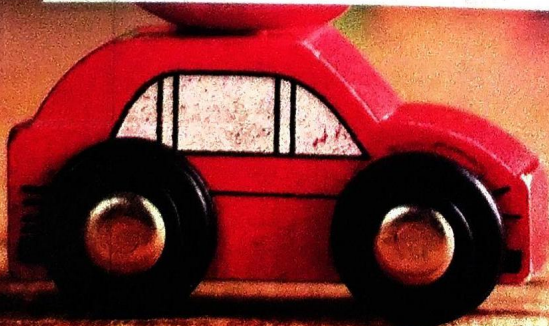

Görücü Usulü Aşk İkinci Bahar

Mutluluk...
Bazılarına ilkbaharda
bazılarına sonbaharda...

ROMAN

Hayat

Lapa lapa kar yağan yolda arabamla ağır aksak ilerliyordum. Mehmet hemen arkamda beni arabasıyla takip ediyordu. Arada dikiz aynasından arkaya kısa bakışlar atarak onu izliyor, sonra gözlerim yeniden yolla buluşuyordu. Az önce Burak'ın Mehmet'e bıraktığı mektubu okuyunca toplamaya çalıştığım yüreğim yeniden tarumar olmuştu. Mektuptan öyle etkilenmiştim ki ardından Mehmet'le hiç konuşmadan hazırlanıp yola çıktım. Tuhaf şekilde Mehmet de bana hiçbir şey sormadan sadece beni sessizce takibe koyulmuştu. Belki yaşadığım şaşkınlığı anlayıp idrak edebilmem için susarak bana zaman tanımıştı. Belki o da en az benim kadar karmakarışık. Şimdi yolda ilerlerken kafam karmakarışık, ne yapacağımı bilmez haldeydim. Arada gözlerim dikiz aynasına kayıyor, gözüm arabasında gidip gelirken bir yandan onun ruh halini merak ediyordum. Şüphesiz bu durum beni şaşırttığı kadar onu da şaşırtmış olmalıydı. Aynı zamanda da umutlandırmış...

Peki ya ben? Onun yüreğindeki umudu ben paylaşabiliyor muydum? Sanırım bunun cevabı hayır. Çünkü içimde bir yerler hâlâ Burak'ı seviyor, özlüyor ve gittiğini

idrak edemiyor. Burak'a olan duygularım Mehmet'in ki-
ne oranla ağır basıyordu yüreğimde. Sevgi layık olanda
katmerleniyor, aşk layık olmayanda değersizleşiyordu.

Aklımdan bunlar geçerken sonunda şehrin merkezi-
ne ulaşmıştım. Yaklaşık yirmi dakika sonra evin önüne
gelince arabayı kaldırımın kenarına park edip dışarı çık-
tım. Sıcacık arabanın içinden soğuğa çıkınca tenimden
bir ürperti geçti.

Mehmet hemen peşimden durdurduğu arabasından
çıkarken gözleri benim üzerimdeydi. Onu umursamaz
tavırlarla bagaja yöneldim ve eşyaları çıkarmaya başla-
dım. Mehmet hiç düşünmeden hemen yanı başıma ka-
dar geldi ve elini bagajdaki eşyalardan birine götürürken,
"Yardım edeyim." dedi.

Durdum ve yüzüne, yeşil gözlerine baktım.

Soğuk bir ses tonuyla, "Gerek yok." diye cevap verdim.

Sonra yeniden eşyalara yöneldiğim sırada "Nazlı..."
dedi.

Başımı kaldırıp yeniden ona baktım. Sözünü tamam-
lamasına müsaade etmedim.

"Bak, sana gerek yok dedim değil mi? Buraya kadar
eşlik ettiğin için teşekkürler. Şimdi müsaadenle yetiş-
mem gereken bir uçak var."

Mehmet'in yüzünü hafif bir tedirginlik yalayıp geçerken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Gözlerine keskin bakarken, her kelimeye vurgu yaparak cevap verdim.

"Ait olduğum yere... Çocuklarımın ve Burak'ın ailesinin yanına..."

Mehmet'in yüzü huzursuzca gerilirken "Ama mektup..." dedi. Cümlenin sonunu getirememişti ya da nasıl bitireceğini bilemedi.

Arabadan bir eşyayı daha alıp yere bırakırken bu yarım kalmış cümleye cevap verdim.

"Burak'ın onu sana ne düşünerek yazdığını bilmiyorum. Aklından ne geçirdiğini ya da gerçekten bunu yürekten isteyip istemediğini..."

Başımı kaldırıp gözleri gözlerimle yeniden buluşurken sözlerime devam ettim.

"Ama emin olduğum bir şey var. Burak yanılmış... Ben artık seni zerre kadar önemsemiyorum!"

Mehmet zoraki yutkundu. "Yani?"

"Yani seninle tekrar evlenmeyeceğim! Kısa ve net!"

Ben gözümü kırpmadan soğuk bir tavırla onu süzerken Mehmet bir an ağzını açıp bir şeyler söyleyecek oldu

ama sonra vazgeçti. Sonra bakışlarımın altında ezilir bir vaziyette susarak dönüp gitti. Eşyaları çıkarmaya devam ederken arabasına binişini ve arabayı çalıştırıp gidişini duydum ama dönüp bakmadım. Mantiğım avaz avaz doğru olanı yaptığımı bağırırken bu yüreğime de ne oluyordu böyle? Neden burkuluyordu? Neden hıçkırıkları boğazıma gönderiyordu da ben sürekli yutkunarak geri yollamaya çalışıyordum? Derdi neydi yüreğimin? Neden beni hüzne buluyordu her defasında?

Mantiğım beni tebrik ederken yüreğim isyanlardaydı. Yüreğimi görmezden gelerek mantığıma uymanın iç huzuruyla eşyaları alıp eve geçtim. İlk işim telefonumu açıp ilk önce havayollarını arayarak bilet ayırmak oldu. Sonra da kayınvalidem Asude Hanım'ı aradım. Telefon ikinci çalışta açılmıştı. Hemen ardından karşıdan heyecan ve endişe karışımı bir ses tonuyla, "Nazlı, kızım..." sesi duyuldu.

"Anneciğim..."

Sesim istemesem de yüreğimdeki hüzne bulanmıştı.

"Neredesin kızım? Bunca zamandır seni bekliyoruz. Merak ettik."

Asude annem soru yağmuruna tutarken arkadan Zeynep'in sesini duymaya başlamıştım.

"Annem mi o babaanne? Ver azıcık da ben konuşa-

yım. Çok özledim annemi. Daha işi bitmemiş mi? Ne zaman geliyormuş?”

Kızımın sesini duyunca içimden ılık ılık bir şeyler aktı geçti. Onları ne kadar özlediğimi daha iyi anladım. Sesim bu özlemin etkisiyle titrerken, “Birazdan yola çıkıyorum. Birkaç saate oradayım.” diye cevap verdim.

Asude annem, “Dur kızım bir dakika. Tamam, sana da vereceğim.” diyerek arada Zeynep’e laf yetiştirirken ‘geliyorum’ sözünü duyunca sesindeki endişe bulutları kalkmış, yerine sevinç çiçekleri açmıştı.

“Ah, sonunda! Kızım, Zeynep eteğimden çekiştirip duruyor, ona veriyorum telefonu.” dedi ve ardından Zeynep’in sesi duyuldu.

“Alo anne!”

“Kızım!”

“Anneciğim ne zaman geleceksin? Ben seni çok özledim. Biliyor musun geçen ‘ben annemi özledim’ diyerek çok ağladım. Büyükbabam da ‘ağlamazsan seni lunaparka götürürüm’ dedi. Ben de sustum. Büyükbabamla lunaparka gittik, orada bir sürü oyuncak vardı. Bir de palyaço vardı. Sihir yaparak elindeki çiçeği kaybetti ama sonra geri çıkardı.”

Zeynep durmadan konuşurken ben de onu dinliyordum. Başta sorduğu soruyu çoktan unutmuş ve çoktan

başka konulara dalmıştı. Zeynep iştahla anlatmaya devam ederken birden gözlerini kapatıp mimiklerini zihninde canlandırdım. El kol hareketleriyle heyecanlı heyecanlı bir şeyleri anlatma derdindeki o halini... Bu sebeple arada saçtığı tükürüklere aldırmadan, gözleri iri iri olmuş bir şekilde penceresinden yansıyan dünyayı anlatışını...

Gülümsedim, birden içimin huzurla dolduğunu hissettim. Sonunda Zeynep konuşmasının arasında nefes almayı akıl edebildiğinde hemen araya girdim.

“Bunları gelince bana uzun uzun anlatırsın miniğim. Çünkü birazdan uçağa binip oraya geliyorum. Fakat sen beni böyle telefonda tutmaya devam edersen uçağı kaçırıp gelemem.”

Zeynep sevinç dolu bir ses tonuyla ‘tamam anneciğim’ deyip telefonu yeniden babaannesine uzatırken, “Oleyy, annem geliyor! Büyükbaba, annem biletini almış buraya geliyormuş.” diye bağıırıyordu.

Telefonun diğer ucundan yine Asude annemin ‘alo’ diyen sesini duyunca, “Asude anne, Hamza nerede?” diye sordum.

Kısa bir sessizlikten sonra Asude annem, “Arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı.” diye cevap verdi. Sonra da “Neyse kızım ben seni tutmayayım da hazırlan. Geldiğinde görüşürüz. Hadi sana hayırlı yolculuklar.” diye devam etti.

Son olarak benim ‘tamam’ sözümle telefonlar karşılıklı kapanırken Zeynep’in heyecanla tekrar, “Oleyy, annem geliyor! Annem biletini almış buraya geliyormuş!” dediğini duydum.

Zeynep’in sesiyle yüzüm tebessüme bulansa da aklım Hamza’ya takılı kalmıştı. Düşüncelerim bu yönde yoğunlaşırken gözüm saate kaydı. Uçağın kalkmasına daha iki saat vardı. Hemen üst kata çıkıp valizimi hazırladım. Ardından sıcak bir banyo yapıp valizimle tekrar alt kata indim. Acıktığımı hissedince kendime hemen hazır bir kahve yaptım ve yanına Zeynep’in çubuk krakerlerinden birini alarak caddeye bakan koltuğa oturdum. Gözüm caddede dolaşırken sanki bir anda yan koltukta Burak’ın oturmuş beni izlediğini hissettim. Her zaman yaptığı gibi, gülümseyerek... Bu his birden başımı o yöne çevirmemi sağladı ama gördüğüm tek şey boş bir koltuktu. Aklım bana oyun oynuyordu. Oysa başımı çevirdiğimde onu görebilmeyi ne çok isterdim. İçimde zerre korku oluşmazdı. Belki biraz şaşkınlık... Ama en çok özlem...

Açlığını bastırmak için bir yandan çubuk krakeri atıştırırken bir yandan kahvemi yudumluyordum. Bir yandan da dışarıdaki dondurucu soğuğa rağmen caddeden gelip geçen insanları izliyordum. Kahvem bittiğinde fincanı aceleyle yıkayıp salonun ortasında duran valizimi alarak kendimi dışarı attım. Evde kaldığım birkaç saat

içinde daha iyi anlamıştım ki bu evde artık yaşayamazdım. Bunu nasıl yapabilirdim ki? Arka bahçede Burak'la birlikte diktiğimiz ağaçlar, yatak odasında birlikte beğenerek aldığımız perdeler ve salonda rengini Burak'ın seçtiği mobilyalar vardı.

Nereye baksam bir anı çarpıyordu gözüme. Ne yana dönsem bir hatıra batıyordu yüreğime ve acıtiyordu ruhumu. Kapıdan çıkınca dönüp son defa eve baktım. Tıpkı Burak'ın kampa diye çıkıp hastaneye giderken baktığı gibi ... Bakarken gözlerim buğulandı, içim titredi.

Gözlerim evi incelerken çalan araba kornasıyla irkil dim. Bu, çağırdığım taksiydi. Taksi şoförü arabasından inip elimdeki tek valizi bagaja yerleştirirken ben de arka koltuğa geçip oturdum.

Yaklaşık iki saat süren yolculuktan sonra nihayet kocamın memleketindeki havaalanına iniş yapmıştım. Havaalanının içine girip yürümeye başladığım sırada tam karşımda bana bakarak bekleyen Halit babamla göz göze geldim ve aynı anda ikimizin de yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Elimdeki valizi peşimden sürükleyerek hızlı adımlarla aradaki mesafeyi kapadıktan sonra ilk konuşan ben oldum.

“Neden buraya kadar zahmet ettin baba, ben taksiye binip gelirdim.”

Halit baba, “Ne zahmeti kızım, hiç olur mu öyle şey.” diyerek elimdeki valize eğildi. İtiraz etmeden elimdeki valizi ona teslim edip hemen arkasından yürümeye başladım. Havaalanından çıkıp arabaya binerek eve doğru yol almaya başladık. Ben arka koltuktan sessizce dışarıyı izlerken Halit baba, “İşlerini halledebildin mi kızım?” diye sordu.

Gözlerimi dışarıdan çekip ona baktığımda onun da dikiz aynasından bana baktığını gördüm. Mimiklerinden her şeyin yolunda olduğunu duymaya ihtiyacı var gibi görünüyordu. İkna edici olmaya çabalayarak, “Evet hallettim.” diye cevap verdim.

Halit babamın gözü yol ve aynada gidip gelirken, “Yani temelli geldin, değil mi?” diye yeni bir soru sordu.

Emin olmak istiyor gibiydi. Gözlerimi aynadan çekip yeniden yola çevirirken cevap verdim.

“Evet baba, temelli geldim.”

Sonrasını sessizlik izledi. Şimdi duyulan tek şey arabadan gelen motor sesiydi. Yollar uzayıp giderken ve her saniye varacağımız yere biraz daha yol kat ederken bir süre sonra Halit baba yeniden konuşma ihtiyacı duydu.

“Zeynep de seni sayıklayıp duruyordu kızım. Son zamanlarda ikna etmek de zor olmaya başlamıştı. Geleceğini duyunca sevinçten havalara uçtu resmen.”

Saçlarının yarıdan çoğu kırlaşmış, şakakları kar beyaza bürünmüş, gözlerinin altı yaşadığı taze hüzünden mustarip torbalanmış bu koca yürekli adama minnetle bakarak cevap verdim.

“Allah razı olsun baba. Bana ve yavrularıma sahip çıktınız. Evlat acınızı içinizde yaşayıp bizlerin derdine düştünüz. Siz olmasaydınız bu kadar çabuk toparlayamazdım. Yeniden doğrulamaz, kalkıp yürüyemezdim.”

Verdiğim bu cevapla Halit babamın gözleri buğulandı. Bana göstermemeye çalışarak gözlüğünün altından gözlerini sildi. Sonra gözleri yeniden dikiz aynasından benimle buluşurken, “Siz bana oğlumun, Burak’ımın emanetisiniz. Elbette sizinle ilgilenmek bir baba olarak benim görevim.” diye cevap verdi.

Yüreği evlat acısıyla yanarken, ayakta dimdik durma çabasında olan bu adama kurduğu son cümle ile bir kez daha hayran kaldım.

Sonunda eve gelip arabayı bagaja park ederek dışarı çıktığımızda Zeynep’in evin kapısından fırlayıp çığlık çığlığa üzerime doğru koştuğunu gördüm. Bir yandan ‘annem geldi’ diye bağırarak sevincini dile getirirken bir yandan da hızla koşmaya devam ediyordu. Ben de aynı zamanda onun masum yüreğindeki sevince iştirak etmeye çalışıp gülümseyerek, kollarımı açmış ona doğru yü-

rüyordum. Sonunda aradaki yollar kat edilip birbirimize kavuştuğumuzda sımsıkı sarıldık. Kokusu burnuma dolduğunda yüreğim de aynı anda huzura kavuştu. Dünyada evlat kokusundan daha güzel ne olabilirdi ki? Cennet gibi kokuyordu adeta. Onca sıkıntılara göğüs germek için varlıkları kâfiydi.

Sonra gözlerim Hamza'yı aradı. Biraz ileride durmuş, Zeynep'le hasret gidermemizi mütebessim bir çehreyle izliyordu ama yüzündeki tebessüm buruktu. Bana kırgındı, belliydi. Haklıydı da... Onları babalarından sonra annelerinden de mahrum etmiştim. Yalnızca kendi acımı hissetmiş, onlarınkini anlayamamıştım. Fakat şimdi... İşte tam buradaydım. Olmam gereken yerdeydim. Hatalarımı telafi etmek, yavrularıma kol kanat germek, hem anne hem baba olabilmek için işte buradaydım.

Zeynep'i bir hamlede kucağıma alıp Hamza'ya doğru yürüdüm. Aynı zamanda bir kolumu açıp onu gözlerimle kucağıma davet ettim. Hamza hiç düşünmeden bu sıcak davete icabet etti. İki büyük adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp boynuma sıkıca sarıldı. Aynı anda kokusu doldu burnuma. Burnumun direğini sızlatan bir kokuydu bu. Öyle bir sızı ki gözlerimin yaşarmasına sebep olan bir koku... Diğer kolumla da Hamza'mı bağrıma gömerken gözyaşlarım gözlerimde çoktan yolculuğa çıkmıştı.

Boyu neredeyse boyuma değen oğluma gururla sarıldım. Boyu tıpkı babası gibi uzun olacaktı. Sonra gözleri, dalgalı saçları, gülerken ya da kızdığında fark etmeden yüzünde oluşturduğu o mimikler... Neredeyse babasının kopyası gibiydi. Bu sebeple daha da sıkı sarıldım oğluma. Babasını bana hatırlattığı için, Burak'ımın bir parçası olduğunu her zerresiyle bana hissettirdiğı için ...

Tam bu sırada hissettim Hamza'nın sarsılan omzunu. Önce Zeynep'i usulca yere bıraktım, sonra dönüp Hamza'ya baktım. Göz pınarlarından sessizce dökülen tespih tanesi gibi yaşları görünce içim sızladı. Gözyaşlarına boğulmamak için yutkunurken, titreyen ellerimle gözlerini sildim.

“Sen ağlarsan ben dağlanırım. Ben geleceğe dair tüm umutlarımı, senin babana benzeyen o gözlerine sakladım. Her akan damlada biraz daha azalıyor umutlarım. Oysa önümüzdeki çetin kışlar için onlara ne çok ihtiyacım var.”

Ağlamaktan kesik kesik çıkmıştı ağızımdan tüm cümleler. Hamza ağlamasını yavaşlatırken bu defa ellerini yanaklarımda gezdirdi. Sonra boğuk, açılmamış bir sesle sözleri bana ulaştı.

“Anne, seni çok özledim. Bir daha gitme olur mu?”

İşte o an... O an ölseydim canım herhalde bundan daha fazla acımazdı. Öylece kaldım, yutkunamadım bile.

Yaptığım hatayı kafamda balyoz etkisi yaratan birkaç sözcükle şimdi daha iyi anlıyordum. Gözlerimden deli gibi yaşlar akarken onu tekrar bağrıma bastım. Artık ağlamam hıçkırıklara dönüşürken, “Affet beni oğlum. Bir daha asla gitmeyeceğim.” diyebildim sadece.

* * *

Dört yıl sonra...

Kasvetli geçen bir kıştan sonra artık ilkbahardaydık. İlkbaharın henüz ilk ayı olmasına rağmen bugün hava güneşli ve ılıktı. Öğle üzeri güneş tüm cömertliğini sunarak dışımızdan çok içimizi ısıtsa da seher vakti ve akşamüzeri çıkan ayazla şehir hâlâ kışın etkisinde olduğunu kanıtlıyordu.

Hafta sonu, öğle üzeri ısınan havayla beraber Halit baba yine kendini o çok sevdiği bahçesine attı. Yanında küçük yardımcısı Zeynep'le önce bahçeyi çapaladılar, sonra rengârenk çiçeklerin tohumlarını toprağın bağrına özenle serpiştirdiler. Büyükbaba ve torun bahçede uğraşırken kayınvalidemle biz de rutin işlerimizi hallettik. Hamza son zamanlarda basketbola merak sarmıştı ve her fırsatta evin biraz ilerisindeki basket sahasına gider olmuştu. Çevreden edindiği birkaç arkadaşıyla okul dışında bu şekilde oyalanıyordu.

Ev işlerini hallettikten sonra Asude annem bahçeye, büyükbaba da torununun yanına çıkarken ben de aldığım bir fincan bitki çayıyla soluğu odamda aldım. Odaya girince ilk işim pencereyi açıp serin ama tertemiz havayı

içime çekmek oldu. Uzun uzun ciğerlerime çektiğim havanın içinde hafif bir toprak kokusu da vardı. Elbette ki bunun sebebi bahçede hiç yorulmaksızın uğraşan Halit babamdı.

Pencereden bir süre onları gülümseyerek izleyip Fransız balkonunun önündeki koltuğa oturdum. Elimdeki fincandan yeni bir yudum aldıktan sonra hemen önümde duran sehpayı bıraktım. Sonra yine son zamanlarda sık sık tekrarladığım şeyi yaptım. Kalkıp başucumdaki komodinin üzerinde duran kitabımı alıp tekrar yerime oturdum. Niyetim kitap okumak değildi. Kitabın arasındaki katlı kâğıdı elime aldım ve önce uzun uzun baktım, sonra yine ve yeniden okumak için katlarını açtım. Oysa her kelimesi işlemişti belleğime. Ezberlemiştim her bir cümlesini. Belki yüzüncü okuyuşumdu belki de daha fazla olmuştu ama ne okumaktan ne de her okuduğumda hüzünlenip ağlamaktan usanmıyordum. Mektup gizli saklı okunmaktan bir hayli yıpranmış, eskimiş ve hatta kat yerlerindeki yazılar silinmeye başlamıştı. Bu sebeple katlarını açarken daha itinalı davranmaya çalıştım. Sonra yine okumaya başladım.

Bu, Burak'ın Mehmet'e bıraktığı mektuptu. Diğer mektupları bu şehre gelirken diğer valizimde unutmuşum ve o gün bugündür o eve bir daha ayak basmamıştım. Nasıl böyle bir hata yapabilmişim bilmiyorum ama

unutmuştum işte. Bu mektubu ise dağ evinde okuduktan sonra tekrar Mehmet'e vermek yerine cebime koymuştum ama sonra tamamen unutarak paltomun cebinde buraya kadar eşlik etmişti bana. Mehmet'e tekrar vermek istememiştim, çünkü kocamdan bir parça gibi gelmişti o an. İçinde ne yazdığının önemi yoktu.

Gözlerim satırlarda dolaşırken içimi yine bir hüznün bulutu kapladı. Önce dudaklarım titredi, sonra gözlerim nemlendi. Ne okuduğunu anlayamıyordu belleğim. Sadece gözlerimi satırlarda gezdirerek yalnız yanıma avutmaya çalışıyordum. Sonunda gözümünden akan bir damla yaş yanağımı okşayarak sessizce süzülüp çeneme indi. Bu demde son satırları okuyordum ki Zeynep'in 'anne' diyen sesini duyarak irkildim. Zeynep açtığı oda kapısından bana doğru gelirken önce elimin tersiyle hâlâ çenemde süzülen bir damla gözyaşımı azat ettim, ardından da elimdeki mektubu telaşla yeniden katlayıp hızla cebime attım.

Zeynep o kadar neşeliydi ki kendi neşesinden benim tedirginliğimi fark edemedi. Yanıma kadar gelip elimden tutup çekiştirirken, "Anne lütfen benimle aşağıya gel. Ektiğim çiçekleri sana göstermek istiyorum." dedi, cıvıltıyı andıran bir ses tonuyla.

Bu yoğun ısrarla yerimden doğruldum ve bu teklifi gülümseyerek kabul edip peşine düştüm. Zeynep hiç elimi bırakmadan beni çekiştirerek bahçeye getirdi.

Bahçedeki kamelyada oturan Asude annemle göz göze geldiğimizde gülmekten kendini alamadı. Sonunda bahçe duvarının yanına kadar gelince Zeynep sıkı sıkıya tuttuğu elimi bırakarak olduğu yere çöküp ellerini toprakta gezindirdi ve heyecanla, “Bak anne! İşte tam burada! Bir sürü tohum attım. Büyükbabam onların yakında rengârenk çiçekler açacağını söyledi.” dedi.

Hemen yanına eğilip ben de toprağa dokunurken cevap verdim.

“Demek sen ektin bu tohumları? Seninle gurur duyuyorum güzel kızım.”

Zeynep artık on yaşında kocaman bir kızdı. Aslında çok değişiklik söz konusu değildi, sadece biraz boy atmıştı o kadar. Kumral saçları, ela gözleri ve minyon çehresiyle babasından ziyade beni anımsatıyordu. Ellerimiz toprağı okşarken birbirimize bakıp gülüştük.

Bu sırada bahçe kapısı açıldı ve içeriye Hamza girdi. Top oynamaktan terleyen saçları birbirine karışmış, terleyip çıkardığı tişörtünü omuzlarına atması ona erkeksi bir hava katmıştı. Zeynep’in aksine yıllar Hamza’yı çok değiştirmişti. Ergenlik çağına girince büyümesi hızlanmış ve birkaç yıl içinde birden serpilmişti. Önce boyu hızla uzamaya başladı ki bunda basketbol oynamasının da etkisi vardı. Sonra sesi kalınlaşmaya başladı ve en so-

nunda o erkeklığe has en büyük belirginlik olan bıyıkları terledi. Uzun boyu, karışık saçları ve babasının sıcak hallerinin aksine o umursamaz soğuk duruşuyla artık büyüdüğünü, bir birey olduğunu bağıırıyordu her tavrı.

Onun kapıdan girip bize doğru yürüyüşünü hayranlıkla izledim, varlığıyla gurur duydum. Elini kaldırıp bizi selamladıktan sonra hiç durmaksızın eve doğru yürümeye devam etti. Ancak Zeynep aynı anda ‘abi’ diyerek yerinden fırlayıp koluna yapıştı, “Ektiğim tohumları görmeden bir yere gidemezsin!” dedi.

Hamza, ergenliğin verdiği asabiyetle oflayarak suratını astı ve “Çok terliyim, duş almam lazım Zeynep, belki daha sonra.” diyerek Zeynep’i geçiştirdi.

Ancak Zeynep’in ikna olmaya niyeti yoktu. Abisinin sıkı sıkıya kavradığı kolunu çekiştirmeye başladı.

“Hep öyle diyorsun! Hayır, ben şimdi bakmanı istiyorum! Lütfen, lütfen, lütfen abi.”

Hamza sonunda Zeynep’in ısrarına dayanamayarak usançlı bir nefes verişle isteksizce peşine düştü. Son zamanlarda Zeynep ile Hamza hiçbir konuda anlaşamaz olmuşlardı. Oysa eskiden ne güzel anlaşırıldardı. Zeynep hâlâ bir çocukken artık Hamza için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Hamza’nın ilgi alanları değişmişti ve Zeynep’in bu çocuksu tavırları onu kızdırır olmuştu.

Fakat yine de şimdi ikisi eğilmiş toprağa bakarken çok güzel görünüyorlardı. Zeynep'in cıvıldaayan sesi, neşeli yüzü, abisinin soğuk ve ilgisiz yanını etkileyip kendi iklimine çekiyordu sanki. Yoksa bu sıcak gülümsemenin başka ne tür bir açıklaması olabilirdi.

Onlar birbirine, biz onlara bakıp gülümseyerek bahçede tam bir aile saadeti yaşarken Asude annem oturduğu yerden kalkarak ellerini çırpı, “Yemek vakti! Herkes birazdan masa başında yerini alsın!” diye uyardı.

Gelen bu uyarıyla bahçede ufak bir hareketlilik yaşandı. Herkes yemek için temizlenmeye giderken Asude annemle biz yine mutfığa geçip öğle yemeğini hazırlığa koyulduk. Masayı hazırlarken bu sırada salata yapmakta olan Asude annem, “Nazlı, kızım... Komşumuz Selma Hanım bugün ikimizi ikindi çayına davet etti. Duyduğuma göre birkaç komşu daha geliyormuş. Gitmek ister misin?” diye sordu.

Bir an durup gidip gitmeme konusunda düşündüm ve sonra gitmeye karar verdim. Zira biliyordum ki gitmek istemediğimde Asude annem de gitmeyecekti. Beni yapmak istemediğim hiçbir şey için zorlamadığı gibi belki de kızı olmadığından beni öz kızı gibi görüp her eylemini benimle yapma isteği duyuyordu. Benimle bu denli ilgili, yüreği güzel bir kadını mutlu etmek benim de mutlu olmam demekti. Bir kez daha çok iyi anlamıştım ki biz

varlığımızla birbirimize hem güç hem de mutluluk sağlıyorduk. Sıcak bir gülümsemeyle teklifini kabul ettim.

Yaklaşık yarım saat sonra herkes masada yerini almıştı. Besmeleyle başladık yemeğimize ve şükürle sonlandırdık. Yemekten sonra Halit babam gazetesini alıp verandaya çıktı. Hamza ders çalışacağını söyleyerek odasına çekildi. Asude annem, Zeynep ve ben de evdekilere haber vererek bir süre sonra hazırlanıp komşumuz Selma Hanım'ın evine gitmek için evden ayrıldık. Sokağın başındaki eve vardığımızda komşu kadınların çoktan toplanmış olduğunu gördüm.

Evin sahibi olan ve aşağı yukarı Asude annemle aynı yaşlarda olan Selma Hanım bizi sıcak bir selamlamayla karşıladı. Villanın hemen önündeki yeşil çimlerin üzerine kurulmuş bahçe masasının etrafında bütün kadınlar toplanmış sohbet ediyorlardı. Ortama girişimizle bir anlığına sekteye uğrayan sohbet hoş geldin faslının ardından kaldığı yerden devam etti. Zeynep, Selma Hanım'ın kendinden biraz büyük olan kız torunuyla oynarken biz de bahçede bizim için gösterilen yerlerde yerimizi almıştık. Daha önce tanıdığım komşuların yanı sıra aralarında ilk defa görüp tanıştığım kadınlar da vardı.

Bir yandan çay yudumlanıp bir yandan sohbet edilirken yeni tanıdığım komşu kadınlardan birinin bana ısrarla bakışı dikkatimi çekti. Tahminen kırklı yaşlarının başında

olduğunu düşündüğüm orta yaşlı kadınla göz göze geldiğimizde gülümsedi ve sonunda konuşmaya başladı.

“Asude Hanım daha önce defalarca sizden bahsetmişti ama şimdi karşımda hayal dünyamdaki kadına hiç uymayan bir Nazlı oturuyor.”

Bu samimi itirafa gülümseyerek cevap verdim.

“Hayal dünyanızdaki Nazlı nasıl biriydi ki benimle bağdaştıramadınız?”

Bu esnada Asude annem de dâhil diğer kadınlar hararetle bir konu üzerine konuşuyorlardı. Hemen yanı başımda oturan ve tanışma faslı sırasında adının Ülker olduğunu öğrendiğim bu sıcakkanlı kadın, sorumu gülümseyerek cevapladı.

“Biri delikanlı iki çocuğun annesi olarak çok genç duruyorsunuz. Ayrıca çok da güzelsiniz.”

Beklemediğim bu iltifatla şaşırıp gülümserken sadece teşekkür edebildim. İnce bir fiziğe ve minyon bir yüze sahip olduğum için buna benzer cümlelere kulağım aşınaydı. Fakat aynı zamanda güzel bulunmak sanırım gururumu okşamıştı. Böylece başlayan diyalog devam ederek sohbeta dönüştü.

Böylece geçen dakikaların ardından komşular bir iki dağılmaya başlayınca biz de müsaade isteyerek kalkıp eve döndük.

Akşam yemeği, çay ve meyve faslından sonra gecenin ilerleyen saatlerinde müsaade isteyerek üst kata çıktım. Önce Hamza'nın odasına uğradım. Çoktan uyuduğunu görünce üzerindeki pikeyi omuzlarının üzerine çekip küçük bir öpücükten sonra sessizce odadan ayrıldım.

Zeynep benimle aynı odada kalıyordu. Odaya girdiğimde onun da çoktan uyuduğunu gördüm. Yine aynı şekilde Zeynep'e de bir buse kondurup üzerine örttüm. Sonra pencerenin önüne geçip gökyüzünü izlemeye koyuldum. Gözlerim gecenin karanlığında birer cılız parıltıdan ibaret yıldızları izlerken sabahtan bu yana koca bir günün analizini yaptım kafamda. Öylece geçip giden sıradan bir günün... Boş ve anlamsız geldi. Sanki yeterince dolduramamışım gibiydi. Uzun zamandır kitap da okuyamıyordum, çünkü konsantre olmakta zorlanırmıştım. Kafam da hayatım gibi darmadağındı. Toplayamıyordum bir türlü, toparlayamıyordum kendimi ve yalnızlığımı en çok da yatağa girdiğimde hissediyordum. Hani yalnızlık Allah'a mahsustu ya, ben en çok o anlarda yalnız olduğumu hissediyor ve hüznleniyordum. Duygularım asla nefsanî değildi. Ben yalnızca beni daha güçlü kılan o varlığa hasret duyuyordum. Bir kadın için başını sevdiği adamın omzuna koymak demek, bütün dünyaya meydan okuyacak gücü kendinde bulmak demekti. İşte ben bu sebeple kendimi güçsüz hissedermiştim.

Yaklaşık yarım saatin sonunda aklımdan bunlar geçerken isteksiz bir şekilde yatağıma yönelmeye hazırlandığım sırada gözüm sehpanın üzerinde duran kitaba çarptı. Aynı anda bu sabah hızla cebime attığım mektup da aklıma geldi ve hemen elimi cebime attım. Fakat tek hissettiğim, tatsız bir boşluk oldu. Mektubun koyduğum yerde olmadığını fark edince kalp atışlarım birden hızlandı. Endişeyle büyüyen gözlerim odanın her bir tarafını aynı anda taradı. Titreyen ellerim hemen önümde duran kitabın sayfalarını bir umutla çevirse de orada da olmadığını anlamam uzun sürmedi. İçinde yazılanları düşününce yüreğimdeki endişenin yerini korku almaya başlamıştı. Telaşla odanın bir ucundan diğer ucuna yürüyor, çaresizce çekmeceleri açıp kapatıyordum. Yarım saatin sonunda odanın içinde bakmadığım tek yer kalmamıştı ama mektuptan iz yoktu. Tedirgin gözlerim son bir umutla odayı hızla tararken içimden hiç kimsenin bulmamış olmasını diledim.

* * *

Bütün geceyi uykusuz geçirdikten sonra sabahın alaca vaktinde sabah ezanıyla yatağımdan doğruldum. Dün geceden bu yana düşündüğüm tek şey mektubu nerede düşürmüş olabileceğim ve onu bulup bulamayacağımdı.

Sabah namazını eda edip odadan dışarıya çıktım. Gözlerim ara holde, sağda solda dolaşarak alt kata in-

dim. Şehrin alaca aydınlığa ulaşmasıyla etraf daha görünür hale gelmişti. Sessiz adımlarla evin her bir yanını dolaştım. Gözlerim deli gibi mektubu ararken yüreğim onu bir kıyıda köşede bulmayı umut etti ama umduğum olmadı. Geçip gittiğim yerler şöyle dursun, hiç bulunmadığım yerlere bile bir umutla bakmama rağmen karşılığı hayal kırıklığından öteye geçemedi. Bu sırada güneş epeyce yükselmiş, hava iyice aydınlanmıştı. Sonunda aramaktan vazgeçerek mutfığa geçtim ve kahvaltı için ocağa çay suyu bıraktım. Bir yandan kahvaltılıkları hazırlarken bir yandan da mektup konusunu düşünüp durdum. ‘Ya ev ahalisinden biri benden önce bulursa?’ düşüncesi bile korkuyla ürpermeme sebep oldu ve mektubu kaybettiğim için kendime daha da çok kızdım. Bu düşüncelerle çayı demlerken Asude annemin ‘günaydın’ sesiyle irkildim.

Kafamdaki düşünceleri kovmaya çalışarak gülümserken cevap verdim.

“Günaydın.”

Asude annem kollarını sıvayıp yardıma koyuldu.

“Bugün erkencisin.”

İçimdeki endişeyi çehreme yansıtmamaya çalıştım.

“Evet, öyle oldu. Bugün nedense pek uyku tutmadı.”

Asude annem meraklı bakışlarla beni süzerek, “Hayırdır? Hasta falan mısın yoksa?” diye sorunca aynı hızla itiraz ettim.

“Yok, öyle değil anne. Gayet iyiyim merak etme.”

Aynı hızda gelen itirazım tuhaf olsa da Asude annem üstelemedi. Sadece gülümseyerek koluma sevecen bir tavırla dokundu ve yardım etmeye devam etti. Bir müddet sessiz kaldığımızda iç sesimi duyma fırsatı buldum. Bana avaz avaz Asude anneme sormamı söylüyordu ama nasıl soracağım konusunda yardımcı olmuyordu. Ne diyecektim ki? ‘Asude anne, Burak’ın benim ve Mehmet’in evlenmesini istediği bir vasiyet mektubu vardı da ... Dün onu kaybettim, acaba sen gördün mü?’ diye mi soracaktım. Hayır, hayır! Soramazdım. Sadece ‘Burak’ın mektubu’ diyerek sorsam dahi benden önce onlar bulduklarında hakkımda ne düşünürlerdi kim bilir. Üstelik yanımda taşıdığımı düşünerek yanlış izlenimlere kapılmazlar mıydı? Bir an sormak için yanıp tutuşsam da aklımdan bu düşünceler geçince vazgeçtim. Fakat evden birisi bulduysa ve bulduğunu söylemeye çekiniyorsa kim olduğunu anlayarak bulmalıydım. ‘Ev ahalisinden hangisi bulduğunda diğerlerine oranla daha rahat hissedebilirdim?’ diye düşündüm ama bilemedim. Kim bulursa bulsun yüreğim bunu felaket diye nitelendirecekti ve onca derdin üzerine bir de bunu bindirecekti omuzlarıma.

Bugün dışarısı yaz havasındaydı. Güneşin ısıltıları pencerelerden taşıp evin içini doldurmuştu. Bahçedeki ağaçlar çiçek açmış, dallarında kuşlar cıvıldıyordu. Asude annem hava güzel olduğu için kahvaltıyı bahçedeki kamelyada yapmayı teklif edince kahvaltılıkları tepsiye dizip bahçeye çıktım. Dışarı çıktığımda mis gibi, sıcacık bir hava karşıladı beni. Bulutsuz gökyüzünün tek hâki-mi niteliğindeki güneş cömertçe parıldarken çiçeklerin üzerinde küçük, beyaz iki kelebek dolaşıyordu. Kuşların huzur veren o cıvıltıları olduğum yerde şimdi daha da yakın geliyordu. Gözümüze ve kulağımıza hitap eden bu muhteşem tabiatı şüphesiz meltem esintisiyle çiçeklerden koparak burnumuza taşınan o muntazam koku tamamlıyordu.

Parke taşlardan yürüyerek evin hemen yan tarafındaki, meyve ağaçlarının arasında duran kamelyaya ulaştım. Elimdeki kırmızı, ekose masa örtüsünü masanın üzerine yaydıktan sonra kahvaltılıkları yerleştirdim. Tekrar mutfığa döndüğümde Asude annem çayı demliyordu. Bu sırada çoktan uyanıp gazete ve ekmek almak için dışarı çıkan Halit babam da dönmüştü.

Yaklaşık on beş dakika kadar sonra evin bütün fertleri masa başında kahvaltı için buluştuğumuzda bir yandan aheste aheste bardağımdaki çayı yudumlarken bir yandan da tek tek herkesin çehresini incelemeye koyuldum.

Bulan kişi elbet kendini belli edecekti. Zeynep bulmuş olsaydı saklayamazdı, ilk gelip vereceği kişi ise şüphesiz ben olurđum. Onu hızla kafamda eledim. Hamza bulsaydı söylemese bile tepkilerini saklayamazdı ki şu an sessiz sakın kahvaltısını yapıyordu. O da değildi emindim. Geriye Asude annem ile Halit babam kalıyordu. Acaba mektubu ikisinden biri mi bulmuştu? Bulmuşsa bu hangisi olabilirdi? Ağzımdaki lokmayı oyalanmak için gevelerken sessizce ikisini seyre koyuldum. Durumu fazla abartmış olmalıyım ki çok geçmeden Asude annemle göz göze geldim ve kendimi ele verdim.

Asude annem dikkatlice kendisini süzdüğümü fark edince, “Hayırdır kızım, bir şey mi var?” diye sordu.

Aynı anda, “Hayır, yok annecim.” diyerek itiraz ettim.

Çay bardağımı tekrar elime alıp hararetle yudumluyarak iki defada bitirdim. Ardından “Afiyet olsun.” diyerek masadan doğrudum.

Asude annem saniyesinde itiraz etti.

“Daha doğru düzgün bir şey yemedin bile!”

“Bugün kendimi pek aç hissetmiyorum anneciğim.”

Ancak Asude annemin ikna olmaya niyeti yoktu.

“Olmaz öyle şey, kendini zorlayarak da olsa yemeye çalış. Sonra halsiz düşüp hastalanırsın maazallah.”

Zoraki bir tebessümle itiraz etmeden tekrar sandalyeme oturdum. Çayımı tazeledim ve etrafımı izleyerek yudumluya koyuldum. Oturduğum yerden karşımda sıralanan dağları net bir şekilde görebiliyordum. İlkbaharın çoktan gelmesine rağmen zirvelerindeki kar yığınlarıyla hâlâ kıştan izler taşıyordu. İçimden ‘şimdi kim bilir ne çok soğuktur oralar?’ diye geçirdim. Aynı zamanda ıssız ve sessiz... Oysa şehrin içi sıcacıktı. Ağaçlar çoktan çiçek açmış, bağ bayır kır çiçekleriyle bezenmişti.

Bugün haftanın ilk günüydü. Hamza ve Zeynep kahvaltılarını yapıp okula hazırlanmak için içeri geçtiler. Birazdan ikisi de tekrar bahçede belirdiklerinde üzerlerinde okul formaları vardı. Zeynep elinde getirdiği tarak ve tokalarla saçlarını örmemi istediği sırada Hamza söylüyordu: “Senin yüzünden her gün okula geç kalıyorum. Biraz çabuk ol!”

Zeynep, büyükbabasına abisini şikâyet etti.

“Büyükbaba şu abime bir şey söyle, her gün bana böyle davranıyor!”

Halit babam Zeynep’in gönlü olsun diye Hamza’ya kızmış gibi yaptı.

“Hı Hamza! Üzme benim güzel kızımı!”

Hamza, büyükbabasının latife yaptığını bilse de çıkıştı.

“Ama büyükbaba her gün bunun süsü yüzünden okula geç kalıyorum!”

Zeynep hemen araya girdi.

“Hiç de bile! Asıl süslü sensin! Her gün kafanı o saçına sürdüğün şeyle inek yalamışa çeviriyorsun!”

Zeynep’in bu benzetmesi bizi güldürürken Hamza’yı sinirlendirmişti.

“Yaa, öyle mi? En azından ben senin gibi geç kalmıyorum. Şu an kim kimi bekliyor unuttun sanırım.”

Zeynep’in uzun kumral saçlarını ördükten sonra ucuna pembe çiçekli tokasını taktım. Zeynep’e bittiğini ima ederek kucığımdan kalkmasını işaret ederken, “Bu kadar gevezelik yeter! Hadi bakalım hemen okula!” dedim.

İkisi de hiç itirazsız sözüme uydu. Önce gelip sırayla büyükbabalarını, babaannelerini ve beni öptüler, ardından da az önce didişen sanki kendileri değilmiş gibi bahçe kapısından çıkıp el ele tutuşarak yürümeye başladılar. Arkalarından ayaklanıp bir süre onları izledim. Sonra tekrar dönüp masayı toparlamaya koyuldum.

“Nazlı...”

Adımı Asude annemden duymamla başımı kaldırıp ona baktım. Sevecen bir gülümsemeyle beni süzüyordu.

“Otur lütfen. Babanla ben, seninle bir konu hakkında konuşmak istiyoruz. Masayı sonra birlikte toplarız.”

Duyduğum bu sözlerle beynim bir süre ne düşüneceğimi bilememenin karmaşıklığını yaşadı. Sonra dönüp Halit babamın yüzüne bakındım. O da müşfik bir ifadeyle oturmamı bekliyordu. Elimde tuttuğum çatalı tabağın üzerine bırakırken kendimi sandalyeye bıraktım. Her ne kadar korkularımı dillendirmek istemesem de konunun ne hakkında olduğunu tahmin edebiliyordum ama yine de sessizce beklemeye koyuldum. Zira konunun ne olduğunu kestirsem de tepkileri konusunda emin olamıyordum.

“Dün yerde katlanmış bir kâğıt buldum.”

Asude annem konuşurken direkt gözlerimin içine bakıyordu. Sanki oradan geçecek her ifadeyi analiz etmek ve ne düşündüğümü anlamak ister gibiydi. Bu cümle karşısında bir suçlu gibi sessizliğimi korurken Asude annem sözlerine devam etti.

“Ne olduğunu anlamak için açtığımda bunun oğlum Burak’ın ağzından, arkadaşı Mehmet’e yazdığı bir mektup olduğunu gördüm.”

Cümlenin sonuna doğru çenesinin titrediğine şahit olunca gözlerim doldu. Kendimi suçlu hissettim. Başımı eğdim, sessizce yutkundum.

“Mektubu ilk okuduğumda müthiş şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Oğlumun el yazısını tanımasam inkâr edebilirdim, şaşkınlığım o derece büyüktü. Şaşkınlığım geçtikçe yerini önce üzüntüye bıraktı. Oturup saatlerce ağlatacak bir üzüntüye... Oğlumu, canımdan parçamı daha dün kaybetmişçesine taze bir acıydı yüreğimde hissettiğim. Ardından büyük bir gurur kapladı acının üzerini. Öyle ki acıtmaz oldu yüreğimi. Böyle ince düşünen, böylesine güçlü bir evlat yetiştirdiğim için gurur duydum kendimle.”

Asude annem bu cümleleri sarf ederken gözlerinden sessizce yaşlar süzülüyordu. Sessizliğimi korurken içindeki tarifsiz acıya gözlerimden dökülen yaşlarla iştirak ettim. Zira şu an elimden başka bir şey gelmiyordu. Halit babamın da gözleri nemlenmişti. Bize fark ettirmemeye çalışarak gözlüklerinin altından gözlerini ovuşturdu. Asude annem kucağının üzerine bıraktığı ellerine baktı. Titreyen parmaklarıyla oynarken konuşmaya devam etti.

“Oğlum seni gerçekten çok sevdi Nazlı kızım. Onun büyük sevgisine ben şahidim. Siz evlenmeden önce seni görmeye gideceğimiz zamanlarda gözlerindeki heyecanı da gördüm, geri dönüş yolunda hüznü de... O, seni bu kadar büyük severken almış bu kararı... Eminim onun için çok zor oldu bu karar ama doğrusunun da bu olacağını biliyordu.”

Başını kaldırdı, gözleri Halit Bey'in gözlerini buldu.

“Bize kalsa seni bir ömür mahkûm ederdik yanımıza. Sırtın pek, karnın tok diye düşünür, ondan gayrısını sorgulamazdık bile... Meğer ne bencil davranmışız!”

Başımı şiddetle iki yana salladım.

“Hayır, sakın öyle düşünme anneciğim. Buraya siz istediğiniz için değil, kendim istediğim için geldim. Bunun için asla kendinizi suçlamayın.”

Başından beri sessizliğini koruyan Halit babam sonunda sessizliğini bozdu.

“Peki, bu konuda kararın ne kızım? Açıkçası biz, bizden çekindiğin için bunu sakladığını ve kararını etkilediğini düşündük.”

“Asla! Burak bu kararı beni düşünerek vermiş, benim mutlu olmamı dilemiş ve benim asıl mutlu olduğum yer de sizin ve çocuklarımin yanı.”

Asude annem tekrar konuşmaya başladığında gözlerini gözlerime kilitledi.

“Nazlı, kızım... İnan öz kızımızdan farkın yok. Baban ve ben seni o kadar çok seviyoruz. Dün gece hiç uyumadan Halit Bey'le bu konuyu düşündük, tartıştık. Önce seninle bu konu hakkında konuşup kararın ne olursa olsun saygı duymaya karar verdik. Ancak daha sonra...

Yıllar sonrasını düşündük. Biz hep böyle genç kalmayacağız. Yıllar geçecek, bir gün hepten yok olacağız. Sonra çocukların asıl dertleri büyüdüğü başlıyor. Bunca sorunla tek başına mücadele etmen kolay olmayacak, yorulacaksın, yıpranacaksın. Zaman zaman başını bir omuzda dinlendirme ihtiyacı duyacaksın. Hem benim oğlum mantıklı bir insandı. Böyle bir vasiyette bulundysa elbet bir bildiği vardır. Bütün bunları düşününce seni bu evlilik konusunda yüreklendirmeye karar verdik. Madem oğlum da bu evliliği canı gönülden desteklemiş, Mehmet’le evlen Nazlı.”

Duyduğum cümleler karşısında sessizce gözyaşı dökerken başımı ısrarla olumsuz anlamda sallıyordum. Halit babam sözlerine devam etti.

“O adamla evlendin diye sana, çocuklara yabancı olacak değiliz kızım. Yine kapımız açık olacak sana, yine istediğimiz zaman gelip göreceğiz seni. Unutma, sende oğlumuzdan iki emanetimiz var. Hem onlar olmasaydı bile artık kızımızdan bir farkın yok, değişen bir şey olmazdı.”

Gözlerimden deli gibi yaşlar süzülüyordu. Acı acı yutkunuyor ve sessizliğimi mütemadiyen sürdürmeye devam ediyordum. Asude annem oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi oturdu. Ellerimi ellerinin arasına aldı ve kadife gibi bir ses tonuyla, “Eğer gerçekten mutlu olacak-

san evlen kızım. Bizim sana bu konuda desteğimiz tam. Bizden yana zerre tereddüttün varsa sil aklından.” dedi.

“Çocuklar...” dedim kısık, açılmamış, utanan bir ses tonuyla. “Onlar böyle bir şeye asla müsaade etmezler.”

Çocukları bahane mi etmiştim yoksa istememe sebe-bim gerçekten bu muydu o an kestiremedim.

Halit babam kendinden emin bir sesle cevap verdi.

“Onları sen bize bırak. Biz konuşur, uygun bir dille anlatmaya çalışırız. Onları hazır hale getirince sen de babalarının vasiyetini açıklarsın.”

Konuşamadım, cevap veremedim. Sadece küçük bir baş sallayışla kabullendim.

* * *

İçimde hissettiğim endişe ve telaş hareketlerime de yansıyor. Bir saattir odadan odaya geçiyor, oyalanmak için meşgaleler arayarak içimdeki endişeyi bir nebze olsun susturmaya çalışıyordum. Ancak ne yaparsam yapayım içimdeki avaz avaz bağırان ikinci sesi susturmaya muvaffak olamıyordum.

Yaklaşık bir saat kadar önce Asude annem ile Halit babam çocukları gezmeye diye çıkarmışlardı evden. Asıl niyet ise bugün onları babalarının vasiyetinden haberdar etmektir. Asude anneme ısrarla “Bu evliliğe çocuklarım-

dan önce ben karşıyım. Ne olur söylemeyin onlara, bilmesinler. Hem babalarından yana kabuk tutan yaralarını yeniden kanatacaksınız.” diye directsem de Asude annem “Bu tek başına verebileceğin bir karar değil yavrum. Bırak onlar da fikirlerini belirtsinler.” deyince kabullenmek zorunda kalmıştım.

Hamza ve Zeynep...

İkisi de benim evladımdı. Canımdan can verdiğim, pamuklara sarıp her anlarına en yakın şahit olarak büyüttüğüm iki kınalı kuzum... Zor günlerimin en büyük destekçileri, Rabbimin armağanı, şükür sebeplerim...

Ancak gelgelelim bu kadar yakın olduğum iki değerli varlığımın bu konuda nasıl bir tepki vereceklerini bir türlü kestiremiyordum. Konu açıldığında verecekleri ilk tepki şüphesiz çokça şaşkınlık ve aynı oranda hüzn olurdu ama ya sonrası?.. Sonrasıydı asıl beni korkutan. Mektubu okuduklarında hakkımda ne düşüneceklerdi? Daha toy hallerinde babaları gibi ince düşünebilecekler miydi? Anlayabilecekler miydi babalarını ve hak verip kabullenebilecekler miydi bu durumu?

Zaman ilmek ilmek ruhuma işliyordu. Her geçen dakika huzursuzluğum biraz daha artıyordu. Verecekleri tepkiden ziyade beni endişelendiren asıl durum onların incinmeleriydi. Zira her ikisi de ne babalarını anlayacak ne de ona hak verebilecek olgunlukta değildi.

Vakit ikindiye yaklaşınca endişelerim had safhaya yükseldi. Bu kadar uzun süren konuşmayı aklım hayra yormuyordu ve dolayısıyla yüreğim acıyla kıvranıyordu. Oyalanmak adına mutfaka geçip akşam yemeğine koyulduğum sırada kapının anahtarla açılma sesi kulaklarıma erişince kalbim yerinden fırlayacakmışçasına hızlı atmaya başlamıştı. Kulağım kapıdan gelen seslerdeyken sanki ilgilenmiyormuş gibi elimdeki patatesi soymaya devam ediyordum ama titremesine mani olamadığım ellerim heyecanımı ele veriyordu.

Birazdan hepsi mutfakla iç içe olan salona girdiklerinde ilk Asude annemle göz göze geldim ya da ben göz göze gelmek istedim. Çünkü çocukların gözlerine bakmaya ve orada görmeyi asla istemeyeceğim duyguları görmekten korkuyordum. Asude annemin yüzünde anlam veremediğim buruk bir tebessüm vardı ve benimle göz göze gelince daha da derinleşmişti bu tebessüm.

“Nazlı...” dedi, sıcak bir ses tonuyla. “Gel otur şöyle, çocukların sana söyleyecekleri var.”

Olumlu bir baş sallayışla sese itaat ederek elimdeki yarım soyulmuş patatesi kabın içine bırakırken ellerimin titremesi daha da çoğalmıştı. Ellerimi yıkama ve kurulama bahanesiyle bir süre daha mutfakta oyalandıktan sonra sonunda çıkıp yanlarına geldim ve koltuklardan birine oturdum. İşte ilk o anda fark ettim, Hamza’nın ağlamaktan kızaran gözlerini...

O anda içime bir şey oturdu sanki. Nefes aldırmayan, can yakan, acı acı yutkunduran bir şey... Burnumun direği sızlamıştı. Öyle bir sızı ki gözlerimin yaşarmasına sebepti...

Sonra Zeynep'e kaydı gözlerim. Sessizce başı önünde oturuyordu ama çehresindeki hüznün kendini saklayamıyordu.

Bir süre kimse konuşmadı. Aramızda asılı duran sessizlik her geçen dakika daha da uzuyordu. Benim gözlerim yerde beklerken sonunda Hamza'nın sesi duyuldu.

"Bugün öğrendim ki babamın bir vasiyeti varmış. Senin yeniden yuva kurmanı istemiş. Şu bir gerçek ki bu dünyada seni babam gibi kimse sevemez."

Sözünün tam burasında sesi çatallaşmış, çenesi titremiş ve gözleri dolmuştu. Bunu görünce artık daha fazla dayanamayarak bekleyen gözyaşlarımı azat ettim. Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan süzülürken Hamza konuşmaya devam etti.

"Eğer babam bu kadar severken senin evlenmene razı gelmişse bizim karşı çıkmak ne haddimize."

Sözünün burasında içimden kopup gelen bir hıçkırığı bastırabilmek için yutkundum. Sanki karşımda en deli çağlarındaki bir delikanlı değil de hayatı tecrübe etmiş genç bir adam oturuyordu. Benim oğlum ne ara bu kadar büyümüştü? Daha bedeni gelişme çağındayken ruhu

ne ara bu kadar olgunlaşmıştı? Yaşadığı acılar mıydı onu olgunlaştıran yoksa babasına benzeyen yanı mıydı onu bu denli mantıklı konuşturan? Neyi nasıl söyleyeceğimi bilemeden araladım dudaklarımı ve hiç düşünmeden sıraladım kelimeleri...

“Büyükbabanızla büyükanneniz bu vasiyetten sizi haberdar etti çünkü bilmeniz gerekiyordu. Bu konuda kendinizi bir karar verme mecburiyeti içinde hissetmeyin. Zira ben kararımı çoktan verdim. Evlenmeyeceğim.”

Hamza “Anne!” diyerek kesti sözlerimi. Meraklı gözlerle onu süzerken, “Ben ve Zeynep evlenmeni istiyoruz.” diye devam etti.

Salonun ortasında adeta bir dram yaşanıyordu. Geçmiş tozlu bir rüzgâr misali aramızda esip duruyor, herkesin gözü bu tozlu rüzgârdan mustarip yaşıyordu.

“Babam...” dedi Hamza, titrek bir sesle, “O mantıklı, zeki bir adamdı. Böyle bir vasiyette bulunduyorsa böyle olması gerektiği içindir.”

Ardından Zeynep konuştu gözleri dolu dolu...

“Eğer gerçekten mutlu olacaksan evlen anne. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum.”

Zeynep’in sözleri ortalığı daha da çok yasa boğdu. Gözlerimden deli gibi yaş akarken böyle akliselim, dü-

şünceli evlatlarım olduğu için bir kez daha Rabbime şükrettim.

Kollarımı açtım yana ve her ikisine şefkatle baktım. Açılan kollarımı görünce her ikisi de hemen ayaklandı, koşup bana sımsıkı sarıldılar. Hıçkırıklarımız birbirine karışırken kollarım sıkı sardı onları. Bundan sonrasında konuşan dil değil yüreklerdi. Kokularını içime çekerken yüreğim avaz avaz onlara sevildiklerini söylüyordu.

* * *

Dört yıldır sır gibi sakladığım vasiyet sonunda öğrenilmişti ve karşılığında hiç beklemediğim tepkilerle karşılaşmıştım. Zeynep bile küçücük yaşına nazaran büyük bir olgunlukla durumu kabullenmişti. Sonrasında haber öz babama kadar ulaşmış ve babam da bu evliliğe olumlu bakmıştı. Hatta Cemile annem daha ortada fol yok yumurta yokken arayıp tebrik bile etmişti beni. Bunca olumlu şeye rağmen benim tarafımdan durum hâlâ olumsuzdu. Durumu kabullenemiyordum bir türlü. İçimde bir his beni bu evlilikten geri tutuyordu. Halit babamla Asude annem her ne kadar bu evliliği onayladıklarını belirtseler de son sözü bana bıraktıklarında hiç düşünmeden reddettim. Onlar da daha fazla üstelemeden konuyu kapattılar. Hamza ile Zeynep ise bu kararıma ne üzülmüş ne de sevinmişlerdi. Zira onların tek isteği benim mutlu olmamdı, bunu biliyordum.

Her günümü çocuklarımla dolu dolu geçiriyordum. Hayatın benim için nötr geçtiği günlerde onların üzüntüsüyle üzülüyor, onların sevinciyle seviniyordum. Böylece günler haftalara, haftalar aylara karışıp gitmiş ve ilkbahardan sonra yaz gelip çatmıştı. Artık hava tamamen ısınmış, sıcaklık dereceleri zorlamaya başlamıştı.

Asude annem ve Halit babamla bahçedeki kamelyada oturmuş ikinci çayı yudumluyorduk. Çocukların ikisi de bugün erkenden giyinip karne heyecanı ile okula gitmişlerdi. Bugün güneş yine en sıcak haliyle ışıldarken kar beyazı bulutlar yarenlik ediyordu gökyüzünde. Az sonra iki kardeş bahçeden girdiklerinde Zeynep'in yüzünde güller açarken Hamza biraz üzüntülüydü.

Yanı başımıza kadar geldiklerinde, "Yüzünüze bakınca karnelerinizi anlamak mümkün." deyip gülümsedim.

Hamza bir hışımla gelip yanımıza otururken anında itirazlarını sıraladı.

"Aslında takdir alabiliyordum ama geometri hocası ortalama notumu çok düşük girmiş."

Halit babam Hamza'nın sırtını sıvazladı.

"Bunda bu kadar üzülecek ne var yahu! Gören de seni sınıfta kaldın sanacak. Tek derdin bu olsun oğlum. Sene ye daha çok çalışır, düzeltirsin."

Bu arada Zeynep de çoktan gelip büyükbabasının diğer yanından sokulmuştu. Cıvıldaayan bir sesle, “Büyükbaba ben başarı belgesi aldım!” dedi.

Halit babam diğer kolunu da Zeynep’e dolayarak çocuk sevincine çocukça karşılık verdi.

“Hay maşallah benim kızıma!”

Hamza bir süre kısık bakışlarla büyükbaba torun sevincini izledikten sonra, “Onun yaşındayken ben de getiriyordum o belgeleri. Sıkıysa benim yaşıma gelince getirebilsin de görelim!” dedi.

Zeynep, abisini daha çok sinir etmek ister gibi çıkıştı.

“Getiririm tabii! Ben senin gibi sınıfınızdaki Merve’ye güzel görüneceğim diye günümün yarısını ayna karşısında geçirmiyorum. Çalışıyor, hak ediyorum.”

Zeynep’in bu sözleri Asude annem ile Halit babamı kahkahaya boğarken Hamza’yı hiddetlendirmişti. Beni ise aynı oranda düşünceye sevk etti. Hamza kızaran yüzüyle yerinden fırlamış, Zeynep de aynı anda büyükannesinin yanına kaçıp ‘büyükanne’ diyerek kanadı altına sığınmıştı. Halit babam bir yandan da gülmeye devam ederek Hamza’nın kolundan tutuyordu.

“Dur yahu hemen kızma kardeşine. Artık sen bir delikanlısın. Tabii olacak böyle durumlar.”

Halit babamın bu sözleri rahatsızlığımı daha da derinleştirmişti. Yine de rahatsızlığımı belli etmemeye çalışarak Hamza'ya "Oğlum, yoksa konuştuğun biri mi var?" diye sordum.

Hamza bu soruyla sakinleşip tekrar yerine otururken gözlerini benden kaçırarak cevap verdi.

"Yok anne öyle bir şey, uyduruyor."

Aynı anda Zeynep'in sesi tekrar duyuldu.

"Hiç de bile uydurmuyorum. Seni arkadaşın Mustafa ile konuşurken duydum."

Hamza duyduğu sözlerle yeniden hiddetlenip tekrar ayağa fırlarken Halit babam yine yakalamıştı kolunu. Bu defa Hamza'yı yatıştırmak yerine Zeynep'e kızdı.

"Aa, çok ayıp kızım! İnsan abisinin sırlarını böyle ulu orta söyler mi hiç!"

Zeynep umursamaz bir eda ile omuz silkerken Hamza ile göz göze geldik. İçimdeki endişeyi sezmiş olacak ki Zeynep'e olan öfkesini unutup beni ikna etmeye çalıştı.

"Anne vallahi düşündüğün gibi değil. Bu edepsiz kızın bizi dinlediği yetmezmiş gibi bir de üstüne üstlük yanlış anlamış. Merve'yi ben değil Mustafa beğeniyor."

Söylediği sözler içimdeki endişeyi bir nebze giderirken ona neden bu denli rahatsız olduğumu açıklama gereği hissettim.

“Oğlum, haramın erkeği de kadını da yoktur biliyorsun. Kadının tesettürü örtüsü ise erkeğinki göz kapaklarıdır. Kendini haramdan koruyasın ki haramdan korunmuş tertemiz bir insanla evlenesin. Senin de kız kardeşin var, unutma! Ona yapılmasını istemediğin hiçbir şeyi sen de başkasına yapma! Aşka gelince... Olma desem de olursun. Zira o duygu insanoğlunun hükmünde değildir. Sevda kalbe helal kılınmış yavrum. Sınırı yok, hududu yok. Sev sevebildiğin kadar, hatta özle en derininden. Hayal kur her gece ve her sabah onu düşünerek uyan. Ancak! Bundan öteye gitme! Sakın ola sevdanın gölgesine sığınıp da Allah’ın haram kıldığı yollara sapma! İhtirasa kapılıp da sonradan pişman olacağın şeylere kalkışma! Bırak sevdan tertemiz kalsın. Yıllar sonra hatırladığında içinde bir yerlerde pişmanlık yerine hissettiğin duygu tatlı bir hüznün olsun.”

Hamza sözlerimi başı önünde saygıyla dinledikten sonra cevap verdi.

“Merak etme anne, böyle bir hataya düşmedim. Allah da düşürmesin.”

Hamza ile aramda geçen konuşma sırasında Halit babam da yanlış düşündüğü anlamış, hafif mahcup bir edayla ben konuşurken başını sallayarak sözlerimi onaylamıştı. Zeynep, bu sıra dışı gelişen diyalogun ardından bunca yanlış anlaşılmaya sebep kendisi değilmiş gibi sordu:

“Anne, bana karne hediyesi olarak ne vereceksin?”

“Söyle bakalım ne istiyorsun?”

Zeynep sanki bu soruyu bekliyormuşçasına hiç düşünmeden cevapladı.

“Musa dedemlere gitmek istiyorum.”

Bu cevap beni hem şaşırtmış hem de üzmüştü. Doğru ya, iki yıldır babamları görmüyorduk. Zeynep’in karne hediyesi olarak istemesi hatırlamamı sağladığı için kendime kızdım ve içtenlikle cevap verdim.

“İstediğin bu olsun kızım. Tabii ki gideriz.”

Zeynep aynı anda sevinç nidaları atarak hoplayıp zıplamaya başlayınca biz de gülerek onu izlemeye koyulduk.

* * *

Memleketime vardığımda bıraktığım günlük güneşliğin aksine acelesiz, ince ince yağan bir yaz yağmuru karşılamıştı beni. Vakit ikindi vaktiydi. İnceden yağan yağmur yazın sıcağına az da olsa bir serinlik serpmişti. Ortalığın harareti yağmurla birlikte kendini rahatsız etmeyen bir serinliğe bırakmıştı.

Hamza ve Zeynep daha önce defalarca geldikleri memleketime her gelişlerinde sanki ilk defa geliyormuşçasına heyecan duyuyorlardı. Hamza artık delikanlı olmanın verdiği ağırlıkla bu heyecanını pek gösterme-

se de Zeynep aceleci adımlarıyla bunu ziyadesiyle belli ediyordu. Hamza ile ben ağır adımlarla etrafı süzerek ve sohbet ederek yürürken Zeynep en az on adım önümüzde, hemen arkasından valizini sürüyerek ve arada bize dönüp hızlı olmamız konusunda kaşları çatık söylenerek yürüyordu.

Sonunda baba evinin kapısının önüne geldiğimizde Zeynep çoktan zile basmış, geleceğimizden haberi olan babam ve Cemile annemi kapının önüne dökmüştü. Babam beni ve torunlarını karşısında görünce gözleri parlamıştı adeta. Hemen yanında duran Cemile annemin de babamdan aşağı kalır yanı yoktu. İkisi de yüzünde güller açarak karşıladı bizleri. Eve girdiğimizde beni yıllar evveline götüren tanıdık bir koku duydum genzimde. Gözlerim özlemle etrafta gezinirken hiçbir şeyin değişmediğini, her şeyin yerli yerinde durduğunu gördüm. Onca yaşananlar birden silindi ve yıllar evveline döndü verdi belleğim. Bu evde yaşadıklarım sanki dün gibiymiş gibi geldi. Oysa köprünün altından ne çok sular akmıştı. Artık hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Çocuklar ve ben, babam ve Cemile annemin ellerini öptükten sonra birlikte oturma odasına geçtik. Evin balkonu olmadığından pencereler daha büyük ve yere yakın yapılmıştı. Kışın bu pencerelerin önüne soğuk gelmesinin önlenmesi için sedirler koyulurken yazın aksine önü

açılır ve genelde yer sofrası bu pencerelerin önünde kurularak yenilirdi. Şimdi yine o pencereler sonuna kadar açıktı ve önünde yer minderleri dizilmişti. Babam her zamanki gibi yine pencerenin önündeki minderlerden birine kurulurken hemen yanı başına eliyle vurarak gelip oturmamızı istedi. Önce Zeynep koştu önden, ardından Hamza ile ben gidip kurulduk minderlere. Sonrası hal hatır sorma faslı oldu uzun uzun. Zeynep dedesini çok özlemiş olacak ki dizinden ayrılmıyordu. Babam da bizimle konuşurken kırışmış yaşlı elleriyle mütemadiyen torununun saçlarını okşuyordu.

Babamla konuşurken şunu fark ettim: Evde eşyalar yerli yerindeydi, ne eksilme ne değişme yoktu evin hiçbir yerinde. Ancak sahipleri ne çok değişmiş, yıllar ne çok yıpratmıştı! Artık babamın dizlerinde yürüyecek dermanı yoktu. Yürüyemediği gibi uzun süre oturduğunda da sızılarından şikâyet eder olmuştu. Gözleri yakını göremez, uzağı seçemez hale gelirken elleri titrer, öksürüğü gitmez olmuştu. Unutkanlığı çoğalmış, yardım almadan yaşayamaz hale gelmişti. Cemile annem de yaşlanmıştı ama babama nazaran daha iyi durumdaydı. En azından onun şikâyeti şimdilik sadece sızlayan dizleri, ağrıyan beli ve iğneye geçiremediği ipliği idi.

Akşam vakti birlikte yemek yedikten sonra sıra çay faslına geldiğinde Zeynep yol yorgunluğuyla çoktan uy-

kuya dalmış, Hamza ise okuduğu kitabı alıp rahat okuyabilmek için başka bir odaya geçmişti. Sonunda pencerenin önünde, çay tepsisinin başında babam, Cemile annem ve ben kalmıştık.

Bir yandan çayımızı yudumlayarak sohbet ederken babam, “Çocukları büyütmüşsün kızım.” dedi.

Anlamalı bir ses tonuyla, “Evet, büyüdüler baba.” dedim.

Babam sesimdeki burukluğu sezmiş olacak ki “Yetim büyütme kolay değil yavrum. Senin diğer annelerden iki kat fazla yükün var. Nasıl, zorlanıyor musun?” diye sordu.

“Sağ olsun Asude annem ve Halit babam sayesinde bu yükü hiç hissetmedim. Hatta çocukların üzerinde benden çok onların emeği var.”

Babam düşünceli şekilde başını salladı.

“Gerçekten çok iyi insanlar. Seni de öz kızları gibi sevip bağırllarına bastılar. Allah ikisinden de razı olsun. Ancak...”

Ancak?.. Babamın gözlerine hiçbir şey söylemeden sadece soran gözlerle baktım. Babamın konuşurken kıvrılır gibi bir hali vardı. Cümlenin sonunu devam ettirmeden önce gözlerini başka bir tarafa çevirdi.

“Ancak sen daha çok gençsin kızım. Ömrünün bundan sonrasını bu şekilde devam ettirmek istediğine emin misin?”

Babamın bu sorusu beklemediğim bir soru olduğu için afallamama sebep oldu. Hiçbir şey söylemeden öylece süzdüm sadece. Babam sözlerine devam etti.

“Sakın beni yanlış anlama kızım. Şu an olduğun yerde mutlu olduğunun farkındayım. Ancak daha çok gençsin ve evlenmek senin de hakkın. Sen bunu dile getirmeye utanırsın elbet. Bunu bir baba olarak benim düşünmem ve bu konuşmayı seninle yapmam gerekiyordu.”

Sonunda şaşkınlığı üzerimden atıp babama cevap verdim.

“Beni düşündüğün için sağ ol baba ama inan böyle daha iyiyim.”

“Kızım...” dedi babam, “Elbet iyisindir ancak bu ne-reye kadar sürecek?”

Bu defa konuşmasını gözlerime bakarak sürdürdü.

“Bu dünyadaki her şey fani... Eskimeye, yıpranmaya, bir gün yok olmaya mahkûm. Er ya da geç bir gün bu dünyadan göçüp gitmek zorunda kalacağız. Çocukların büyüyecek, evlenecek, onların da çocukları olacak. Eğer ölüm sırasını şaşmazsa biz öleceğiz, sen yaşlanacaksın.

Çocuklarıyla aynı evi paylaştan da kendini yalnız hissedeceksin. Sen onlara ayak uydurmakta zorlanacaksın, onlar da sana... İşte o zaman o hayat yoldaşının kıymetini anlıyorsun. Gençlikte öyle ya da böyle yaşıyorsun da yaşlılığın yalnız tadı olmuyor. Gel sen şu yaşlı babanı dinle. Uygun bir kismetle hayatını birleştir.”

Babamın sözleri kulağıma haklı gibi gelse de bu konuyu babamla konuşmaktan hayâ duyuyordum. Bu yüzden ‘kısmet baba, hayırlısı diyelim’ diye geçiştirerek konuyu kapatmak istedim ama babamın buna niyeti yoktu.

“İstersen kismet çok olur, sen bunu bir düşün kızım.”

“Peki, düşünürüm baba.”

“Şey...”

Babam sanki bana bir şeyler söylemek istiyor ama bir yandan da nasıl söyleyeceğini bilemeyerek kıvranıyor gibiydi. Yükünü hafifletmek için, “Buyur baba, söylemek istediğin her neyse çekinme, söyle.” dedim.

Babam elini ensesine götürüp ovuşturduktan sonra bana bakarak, “Burak’ın ölümünden sonra hiç Mehmet’le karşılaştınız mı?” diye sordu.

Bu hiç beklemediğim soru birden ürpermeme sebep olmuştu. Hem bu soru da nereden çıkmıştı böyle? Durup dururken sorulabilecek bir soru değildi. Anlamak is-

ter gibi Cemile anneme baktım ama aynı anda gözlerini benden kaçırıp sessiz kalmasıyla şüphelerim daha da arttı. Yoksa düşündüğüm şey miydi bu soruya sebep? Yoksa Mehmet buraya kadar gelip babamla da mı konuşmuştu? İçimden ‘hayır bu kadarını yapmış olamaz’ diye geçirirken babama döndüm.

“Neden bana böyle bir soru sordun baba?”

“Anlatacağım... Önce sen soruma cevap ver kızım.”

Bir an ne cevap vereceğimi bilemeden bocaladım. Babamın bu konu hakkında ne kadarını bildi ya da bilip bilmediği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yalan söylemek düşüneceğim en son şeydi fakat doğrusunu da söylemek gelmiyordu içimden. Sonunda üstünkörü cevap verdim.

“Evet, bir defa karşılaşmıştım.”

“Peki, o karşılaşmada ne konuştunuz?”

Sonunda pes ettim.

“İçimden bir ses zaten her şeyi bildiğini söylüyor baba. Neden ikinci defa duymak istiyorsun?”

Babam sanki bu tepkimi bekliyormuşçasına cevapladı.

“Çünkü bu konuyu bir de senin tarafından dinlemek istiyorum. Bu konuda senin ne düşündüğünü merak ediyorum.”

Babamın bu cevabından sonra kafamda bazı sorular netlik kazandı.

“Hiçbir şey düşünmüyorum baba. Düşünmeye dahi değer bulmuyorum bu konuyu. Anlaşılan sana anlatan kişi verdiğim tepkiyi ve net cevabımı eklemeyi unutmuş.”

Sesim istemedenden de olsa biraz yüksek ve sert çıkmıştı. Babam hafifçe gülümsedi.

“Doğru, bu konu kulağıma çalındı.” dedi.

Ben yanılmadığımı düşünürken devam etti.

“Ancak düşündüğün kişi tarafından değil.”

Babamın son cümlesiyle yine şaşkınlık ifadesi gelip yüzüme yerleşti. Bir şeyler söylemek ya da sormak yerine susup babamın tekrar konuşmasını merakla bekledim. Babam elindeki bardaktan yeni bir yudum aldıktan sonra konuşmaya başladı.

“Belki haberin yok ama arada Beyza Hanım kızım bizi ziyarete geliyor. Bu konuyu da onun ağzından dinledim ama onun bildiği de çok değil. Arkadaşın Esra, Mehmet’e ulaşmaya çalışırken Beyza ile konuşmuş ve ona mektuptan bahsetmiş. Sonra Mehmet mektubu da alıp seninle konuşmak için peşinden gitmiş. Fakat geri döndüğünde kardeşiyle ne seninle alakalı konuşmuş ne de bu konu hakkında tek bir kelime söylemiş. Beyza da belki biz bu

konuyla alakalı ne olup bittiğini biliyoruzdur diye gelip bizimle konuştu. Ancak bizim bilmek şöyle dursun böyle bir konudan haberimizin dahi olmadığını anlayınca söylediğine pişman oldu.”

Babam son cümlesini biraz sitemli bir ses tonuyla söylemişti. Sonra çayını yudumlayıp yine devam etti.

“Seni aramak istiyordu ancak bir yandan da çekiniyordu. Sonuçta artık birbirinize yabancıydınız ve zamanında pek de iyi ayrılmadığın adamın kardeşiydi. Velhasıl böylece haberdar olduk bu konudan ve ben şimdi bu konuyla alakalı düşüncelerini senin ağzından duymak istiyorum.”

Başımı öne eğdim, elimdeki bardağı biraz daha sıkı kavradım. Birden Mehmet’le yaşadıklarım gözlerimin önüne geldi. Yaşadıklarım tekrar canlılık kazandı zihnimde. Hor görülmem, bebeğimi düşürmem, boşanmam, sonrasında çektiğim sıkıntılar... Bu düşünceler yüreğimin huzursuzlanmasına neden oldu.

“Ne düşünmemi bekliyorsun baba? Bir zamanlar onunla geçen her ânımı bana zehir eden bir adamdan bahsediyoruz burada. Sence bu konuda fikrim ne olabilir? Üstelik şimdi yalnız değilim, iki tane evladım var. Büyük sorumluluklarım var.”

“Anlıyorum kızım. Ne kadar anlatmasan da neler yaşadığını tahmin edebiliyorum. Çünkü seni tanıyorum.

Ne kadar sabırlı olduğunu biliyorum. Vazgeçtiğinde ne kadar üzüldüğünü biliyorum. Ancak her insan hata yapar. Mehmet çok pişmanmış. Bırak hatasını telafi etsin. Öncede esirgediği mutluluğu şimdi fazlasıyla vermeye hazır. Bence ona bir şans daha vermelisin kızım.”

Sanki etrafımdaki herkes anlaşılmışçasına benzer şeyleri söylüyorlardı. Bu durum net olan kararımda kararsızlığa düşmeme, koyduğum noktayı virgüle çevirmeme sebep oluyordu. Bu sebepledir ki babamın sözlerinden sonra herhangi bir şey söylemek yerine başımı öne eğip susmayı tercih ettim. Babam sustuğumu görünce elini müşfik bir tavırla omzuma koyarak sözlerine devam etti.

“Bunu bir düşün kızım. Hemen kestirip atmak yerine iyice düşün. Kızgın olabilirsin, kızmakta haklısın da olabilirsin. Ancak bu kızgınlık sana da zarar verir. Mantığını sustur, yüreğinin sesine kulak ver. O seni doğru olana götürecektir.”

* * *

Gece yarısını çoktan geçmesine rağmen gözümde zerre uyku yoktu. Bir zamanlar benim olan odada şimdi bir misafir gibi kalıyordum. Zeynep yanı başımda sedirde uyurken Hamza oturma odasında yatmıştı. Açık pencereden içeriye yan komşumuz Halime teyzenin küçük bahçesindeki bir cırcır böceğinin sesi geliyordu. Cırcır böceklerle

rinin sesi hep ninni gibi gelmiştir kulaklarıma ama bu defa duyduğum bu ses bile beni uykuya taşımıyordu maalesef. Babamın akşam söyledikleri üşüşmüştü beynime. Her bir taraftan işgal ediyordu düşüncelerimi. Baktım bu işgal hem uyutmuyor hem de gitmiyor, bütün kaçtıklarımı düşünmeye, bu gece kendime dürüst olmaya karar verdim.

Önce yokladım yüreğimi, ne hissettiğimi anlamaya çalıştım. Düşündükçe bütün karmaşa yalın bir hale büründü. Çağlayan derelerim durgun bir denize dönüştü. Gecenin sessizliği kapalı kapıları saydamlaştırdı ve ardında gizlenen her şeyi gözlerim görmeye muvaffak oldu. İnsan kendini tanımaz mı? Tanıyamayabiliyormuş. Yahut da aklı ile yüreği çeliştiğinde birini susturabiliyor ve gördüğüne değil, görmek istediğine inanabiliyormuş.

Derin düşüncelerimi müezzinin yanık sesi böldü. Sabah olmuştu, ezan okunuyordu. Birazdan şafak sökecek, bütün insanlar yeni bir sabaha uyanıp yeni bir güne başlayacaklardı. Şimdi cırcır böceği sesinin yerini kuş cıvıltıları almıştı. Seher yeli açık pencerenin önüne gerilmiş tül perdeyle oynaşıyor, arada perde havalanıp iniyordu. Şu saate kadar uyuyamamışsam şu saatten sonra artık uyuyamazdım. Bunu bildiğimden kalkıp üzerimi giyindim. Odadan çıkıp lavaboya girdim. Yüzüme çarptığım serin sular ferahlamamı sağlamıştı. Lavabodan çıkıp tekrar odaya dönerken ara holde Hamza ile karşılaştım.

Uykulu bakan gözleriyle “Hayırlı sabahlar anne.” dedi.

“Hayırlı sabahlar oğlum. İyi uyuyabildin mi?”

Olumlu anlamda başını salladı.

“Uyudum, ya sen?”

Uyumamıştım ki rahat olsun. Yalan söylemeyi sevmiyorum. Hele de sebepsiz yere. Sadece tebessümle omzuna dokundum ve ‘lavabo müsait’ diye cevap verdim.

Bir saat sonra tüm ev halkı yine pencerenin önünde kahvaltı başında toplanmıştık. Kahvaltımız babam ve Zeynep sayesinde şen geçmişti. Dede ile torunun muhabbeti Cemile annemle beni güldürürken Hamza’yı kiskandırmıştı.

“Allah muhabbetinizi artırsın. Ben gelmesem de olurmuş! Nasıl olsa bizi özleyen yokmuş!”

Babam gülümseyerek hemen yanı başında oturan Hamza’nın omzuna kolunu attı.

“Olur mu öyle şey oğlum! Bilsen ikiniz de nasıl tüttünüz gözümde.”

Hamza alınganlığa devam ediyordu.

“Valla ben duyduğuma değil gördüğüme inanırım dede. Dünden beri Zeynep’ten başkasını gözün görmüyor.”

“Şimdi seni kucağıma alıp sevsem olur mu? Olmaz değil mi? Çünkü sen artık o yaşı geçtin. Seni de seviyorum fakat Zeynep'im gibi değil. Uzaktan uzağa uzayan boyunu, değişen sesini, sivilcelenen yüzünü seviyorum oğlum. Belki sen farkında değilsin ama her buraya geldiğinizde biraz daha büyümüş, değişmiş buluyorum sizi ve büyüdüğünüzü görüp mutlu oluyorum.”

Hamza, dedesinin bu konuşmasından ziyadesiyle mutlu gülümseyerek dedesine sarıldı.

“Canım dedem, ben de seni çok seviyorum.”

Kahvaltıdan sonra öğle üzeri artan sıcaklıkla birden evin içini hararet basmıştı. Açılan tüm perdeler ve çalışan vantilatör harareti bir nebze serinliğe çevirse de harıl harıl terlememizi, kıyafetlerimizin bu terden mustarip ıslanmasını ve evin içini ‘sıcak, çok sıcak’ diye dolaşarak serin yer aramamızı engelleyemiyordu. İkinci vakti olduğunda sıcaktan bunalmış halde her birimiz bir yerde mayışmıştık.

Cemile annem sonunda dayanamayıp “Bu böyle olmaz, hadi hazırlanın bir parka panayıra gidelim. Şimdi oralar püfür püfür esiyordur.” deyince park lafını duyan Zeynep'e birden can geldi.

“Nee, parka mı? Yaşasın! Parka gidiyoruz!”

Zeynep ortalık yerde zıplarken Cemile anneme, “Bi-

liyorsun arabamla gelmedim. Otobüsle de size bir yığın eziyet olur.” dedim.

Bu lafımı duyan Zeynep zıplamayı bırakarak bana dönerek, “Ya annee! Oyunbozanlık yapmasana!” diye sitem etti.

Cemile annem de bir taraftan eliyle yüzüne rüzgâr yapmaya çalışırken konuştu.

“Eziyet falan olmaz, hem sıcak daha büyük eziyet kızım baksana. Gideriz bir parka, sereriz örtümüzü çimlerin üzerine, serin serin otururuz. Duyduğuma göre belediye Akçamlar bölgesine büyük bir mesire alanı inşa etmiş. Geçenlerde Esmâ teyzen gitmiş de anlata anlata bitiremiyordu. Oraya gideriz. Fakat önce bir pazara gidip gelelim, evde eksikler var. Alır çıkarız sonra.”

Babam da Cemile annemi destekledi.

“Hay yaşa Cemile! Hem bizim için de bir değişiklik olur. Uzun zamandır gitmiyorduk öyle yerlere.”

Herkesin gitmeye pek bir hevesli olduğunu görünce, “İyi madem ben hazırlanayım.” diyerek ayaklandım.

Zeynep peşimden, “Ben de pazara gitmek istiyorum!” diye bağırdı. Bir süre sonra Cemile annem, Zeynep, Hamza ve ben pazara gitmek için yola çıkmıştık. Hamza pek gelmek istemese de poşetleri taşımada faydası olur diye gelmesi için ikna etmiştim.

Kıvrımlı dar geçitlerden geçip caddeye ulaştığımızda cadde aralarından birinde olan pazar yeri tıklım tıklımdı. Alışveriş için ikindi serinliğini bekleyen semt sakinleri her bir yandan pazara akın etmişti ve küçük çaptaki bu kalabalık, pazar yerinde izdihama sebep oluyordu. Çeşit çeşit meyve ve sebzeler tezgâhların üzerine dizilmiş, alıcısını bekliyordu. Tezgâhların üzeri renk cümbüşüne bürünmüştü. Taze meyvelerin kokusu burnumuza kadar geliyordu. Esnaflar kalabalığı görünce coşmuş, hepsi malını satma derdine düşerek ‘üç kilosu yedi lira, tanesi iki lira üç tane alana beş lira, taze taze, sulu sulu, tatlı tatlı, tadına bak beğenmezsen alma’ gibi sloganlarla müşteri çekme yarışına girmişlerdi.

Biz etrafı gezerken Cemile annem lüzum gördüklerini alıyor, ben parasını ödüyordum ve taşımak da Hamza’ya düşüyordu. Alışverişi bitirdiğimizde hepimizin elleri poşetlerle dolmuştu. Zeynep taşıdığı poşetin ağırlığından şikâyet ettiğinde daha yolu yarılamamıştık bile.

Zeynep mızmızlanınca Hamza, “Büyükbabam bahçeden taze taze toplayıp geliyor, sen de nereden ne çilelerle geldiğini bile bilmeden yutuyordun. Yaa bak, insanlar böyle alıyor meyvelerini Zeynep Hanım! Sonra da eve götürüp yiyebilmek için her defasında böyle yol çekiyorlar.” dedi.

Zeynep, Hamza’nın sözlerinden sonra mızmızlanmayı kesse de bu çok uzun sürmedi.

“Ama çok ağır ne yapabilirim! Kollarım acıdı!”

Cemile annem Zeynep’in mızızlanışını duyunca kendi kendine hayıflandı.

“Az şey alacağımız düşünerek pazar arabasını getirmemiştim kuzum. Böyle olacağını bilseydim hiç almadan gelir miydim?”

Cemile annemin suçlandığını hissedince araya girdim.

“Neyse zaten geldik. Poşetlerini bana ver kızım, ben taşıyım.”

Zeynep poşetlerini isteyince kendini suçlu gibi hissederek itiraz etti.

“Hayır anneciğim, onun için demedim. Hem senin ellerin zaten yeterince dolu.”

Hamza gülümsedi.

“Bizim mızız bıcırık büyümüş, kendinden başkalarını da düşünür olmuş.”

Zeynep bu söze bozulmuştu ama cevap vermek yerine ‘hıh’ diyerek başını diğer tarafa çevirdi. Zeynep’in bu hareketiyle Hamza ile birbirimize bakıp gülmekten kendimizi alamadık.

Eve vardığımızda babam oturduğu yerden piknik için birkaç malzemeyi hazırlamış, paketlemişti. Bu se-

bepile evde fazla oyalanmadan piknik sepetimizi ayarlayıp otobüse binmek için evden ayrıldık. Otobüs durağı fazla uzak değildi. Bu yüzden çok perişan olmamıştık. Sonunda beklediğimiz otobüs gelince otobüse yerleşip gideceğimiz istikamete doğru yola koyulduk. Vakit akşamüzeriydi ve hava yavaş yavaş kararmaya durmuştu. Çok sürmeden sokak lambaları yanmaya başladı. Akşamüzeri olduğu için şehir halkı daha bir telaşlıydı. Herkes bir yerlere ulaşmanın derdine düşmüştü. Bu durum arada trafiğin aksamasına sebep olsa da insanlar kaldırımlarda, arabalar yollarda akıp gidiyor, kimse kimseye değip dolaşmadan ilerliyordu. Babam, “Geç kaldık!” diye hayıflandı.

Otobüsün içinde yol alırken pencereden dışarıyı seyre koyuldum. Uzun zamandır memleketimde otobüse binmemiştim ve o zamandan bu zamana güzergâhlarının değiştiğini fark ettim. Otobüs daha önce hiç görmediğim sokaklardan geçip gidiyordu ve yeni yerler görmek hoşuma gitmişti. Burası benim memleketim olsa da önceden evden çıkmayan bir genç kız olarak pek çok yerini hiç görmemişim ve ne acıdır ki bunu şimdi fark ediyordum. Bu sebeple biraz daha dikkat kesildim dışarıya. Biraz daha ilerleyince gördüğüm bir bina aşına geldi. Evet, muhtemelen daha önce görmüş olmalıydım bu binayı. Sonra bir başka bina daha... Sonra bir sokak arası, bir tabela, bir dükkân derken nereye olduğumuzu sonunda anladım. Mehmetlerin evinin civarıydı buralar.

Onunla aynı arabada ölüm sessizliğiyle giderken meğer fark etmeden geçip gittiğimiz yerleri yoldaş edinmişim kendime. Otobüs yolcu almak için bir durağın daha önünde durduğu sırada bir anda görüş alanıma giren bir sima gözlerimin hayretle açılmasına sebep oldu. Yüzüm şaşkınlığa bürünürken yüreğim bir serçenin kanatları misali çırpınmaya başladı. Mehmet biraz ötemde bir arabaya doğru yürüyüp kapısını açtı ve tam bineceği sırada o da beni fark etti. O sırada orada bulunması ve birbirimizi görmemiz nasıl bir tevafuku? Böyle bir sahneyi bir filmde görsem ‘saçmalamışlar’ diyeceğim bir sahneyi şimdi kanlı canlı yaşıyordum. Mehmet hâlâ açılan kapının aralığında durarak şaşkın gözlerle beni süzerken otobüsün yeniden hareket etmesiyle kendime geldim ve hemen bakışlarımı onun üzerinden çekip başımı diğer tarafa çevirdim.

Benim yanımda oturan Hamza, Allah’tan ki o sırada elindeki kitaba yoğunlaşmıştı ve hiçbir şey fark etmemişti. Sahi görmüş olsa Mehmet’i tanır mıydı ki? Sadece çok küçükken birkaç defa aynı ortamda bulunmuştu. Hiç tanımasa bile Mehmet’in o bakışlarını fark etseydi belki de onun Mehmet olduğunu anlayabilirdi.

Otobüs ilerlemeye devam etmiş, birkaç durak daha geçerek durup kalkmıştı ama az önce yaşadığım saniyelik olayla heyecanım bir türlü dinmemişti. Öyle bir heye-

candı ki ellerimi titretiyor, sık sık nefes alıp verdiriyordu. Bu normal olmayan halim sonunda Hamza'nın dikkatini çekmiş olacak ki beni bir süre süzüp "İyi misin anne?" diye sordu.

Zoraki takındığım bir gülümsemeyle sadece başımı salladım ama o anda iyi olup olmadığımı bile düşünemiyordum. Sonunda mesire alanına gelip otobüsten indiğimizde tenimi yoklayan ürpertiyle haddinden fazla terlediğimi fark ettim. Cemile annem, Zeynep ve Hamza uygun bir yer aramaya koyulurken babam ve ben eşyaların yanında çimlere oturup beklemeye koyulduk. Tuhaf halim babamın da gözünden kaçmamıştı.

"İyi misin kızım? Yüzün kızarmış."

Yanan yanaklarımı avuçlarımın içine alırken babama baktım.

"İyiym babacığım. Sıcaktır."

Daha sözümü bitiremeden gözlerim biraz ilerde arabasına dayanmış halde beni izleyen Mehmet'e takıldı. Ne yani, onca yol bizi mi takip etmişti?

"Nazlı!"

Babamın sesiyle irkilip babama bakmam bir oldu.

"İyi olduğuna emin misin kızım?"

"Eminim babacığım, gerçekten sorun yok."

Tekrar gözlerimi ileriye çevirdiğimde Mehmet artık orada yoktu. Aklım bana bir anlığına oyun mu oynamıştı yoksa tüm gördüklerim gerçek miydi bilemedim. Tek bildiğim, yanaklarımın alev aldığıydı.

Mesire alanı hafta içi olduğu için fazla kalabalık değildi. Sonunda uygun bir yer bulmuştuk. Yapay derenin hemen kenarındaki sabit masalardan birine oturduk. Cemile annem mangal için etleri hazırlarken ben de salatayı yapmaya koyuldum. Arada gözlerim biraz korku biraz da merakla etrafı süzüyordu. Başımı her eğdiğimde sanki bir yerlerden Mehmet beni izliyor gibi hissediyordum ama başımı kaldırıp etrafı süzdüğümde onu göremiyordum.

Yemekten sonra Cemile annem fazla yediğinden şikâyet ederek birlikte yürüyüş yapmayı teklif etti. Hamza kitap okuduğu için katılmak istemedi. Babam ise yürüme kotasını çoktan doldurmuştu. Bu yüzden Cemile annem, Zeynep ve ben yürüyüş için ayaklandık.

Bulunduğumuz yer yaklaşık yirmi dönüm büyüklüğünde bir alandı. Her yer düzenli bir biçimde ağaçlandırılmış, yapay dereden yapay göle kadar her şey düşünülmüştü. Zakkumun pembe çiçeklerinin kokusu ara ara burnumuza kadar geliyordu. Böylesine cezbedici güzel bir kokunun sahibi çiçeğin ölümcül derecede zehirli olması ise ilahi bir hikmet taşıyordu.

Biraz ilerdeki çocuk parkından çocukların şen sesleri kulaklarımıza kadar erişiyordu. Etrafta çoğunluğu çocuklu olan çekirdek aileler anın tadını çıkarmak adına yiyor, içiyor, hamaklarda sallanıp top oynuyorlardı.

Etrafı turladıktan sonra geri dönüşte Zeynep için yönümüzü çocuk oyun alanına çevirdik. Şehrin biraz dışında kalan bu alanda gecenin karanlığı daha da belirgindi. Her bir yana koyulmuş süslü aydınlatıcılar karanlığa karşı savaşıyordu adeta.

Oyun alanına yaklaşıncı Zeynep daha fazla dayanamayarak koşup ayrıldı yanımızdan. Cemile annem yorulduğunu söyleyip yakınlardaki bir banka otururken ben oyun alanına kadar yürüyüp bir köşede durarak kaydırdıktan kayan Zeynep'i izlemeye koyuldum. O kadar sosyal, arkadaş canlısı bir kızdı ki hemen kendine bir arkadaş bile bulmuştu. Onlar kendi aralarında konuşurken ben de uzaktan gülerek ikisini izliyordum.

Hani bir his vardır, bazen insanın yüreğini dürtükleyen... Beden gözünden önce gönül gözünün gördüğü ve beden gözünü yönlendirip görmesini sağladığı... Hissettiğim tam da böyle bir histi sanırım. Yoksa başımı çevirmemle onu biraz ilerimde beni izlerken bulmamın başka açıklaması olamazdı. Biraz ilerde, ağaca yaslanmış, kolları bağlı bana bakıyordu. Bulunduğu yer karanlık olsa da yarıdan çoğu yeri karanlıkta kalsa da yüzü seçile-

meyecek kadar uzağımda olsa da onun olduğunu biliyordum, hissedebiliyordum. Yanılmamıştım. Beni görünce peşimden gelmişti. Şimdi de uzaktan uzağa beni izliyordu. Bunu yaptığı için ona kızmam gerekiyordu. O halde neden bayram çocuğu gibi şendi yüreğim? Neden bir genç kız gibi kızarıyordu yanaklarım? Neden itaat etmiyordu bedenim bana? Bu isyan, bu başkaldırı neyin nesiydi? Ya kuş misali çırpınan yüreğime ne demeliydi? Hiç mi utanmıyordu halinden, hiç mi uslanmıyordu?

Başımı çoktan başka yöne çevirip kendime farklı meşgaleler bulsam da hâlâ orada durduğunu, gözlerini ayırmadan beni izlediğini hissedebiliyordum. Sonunda kalbim buna daha fazla dayanamadı.

“Zeynep artık gidelim mi?”

Zeynep gitmek istemediğini söyleyince dönüp Cemile annemin yanına gelip oturdum.

“İyi misin Nazlı?”

Dönüp Cemile anneme baktım. Bugün ne çok kişiden ne çok duymuştum bu soruyu. Sahi iyi miydim? Şu anki hal durumuma hangi terim daha uygundu bilemedim.

“Kendimi biraz yorgun hissediyorum.”

Oturduğum yerden Mehmet’in durduğu yer görünmüyordu. Çok değil bir süre sonra yine görüş alanıma girdi. Bu defa olduğu yere çöküp yine bizim tarafı izleme-

ye koyuldu. Birden aklım zaman yolculuğu yaparak yıllar evveline gitti. Mehmet'in yanında kendimi görünmez biri gibi hissediyordum o zamanlar. Gözünün tam önünde duruyordum ama o beni görmüyordu, göremiyordu ya da belki de görmek istemiyordu. Şimdi ise gözünün önünden kaybolurum korkusuyla gözünü bile kırpmıyordu sanki. Öylesine odaklanmıştı, öylesine derindi bakışları.

Yarım saatin sonunda Zeynep'i güç bela ikna edip tekrar babam ve Hamza'nın yanına döndük. Saat epeyce ilerlemişti. Babam her ne kadar şikâyet etmese de artık eve gitmek istediğini anlamıştım. 'Hadi artık eve dönelim' dediğimde kimseden itiraz gelmedi. Beş dakika içinde toparlanıp piknik alanından ayrıldık. Durakta otobüs beklerken Mehmet'in arabası hâlâ aynı yerinde duruyordu ama sahibi ortalarda görünmüyordu. Birden gözlerimle onu ararken buldum kendimi. İçin için kendime kızsam da arada gözlerimin etrafı süzüp yüreğimin onu görmeyi umut etmesini bir türlü engelleyemiyordum.

Bu durum eve kadar devam etti. Ancak onu bir daha göremedim. Onun bir yerlerden bana baktığını hissediyordum ama ben onu göremiyordum. Ne adaletsizce bir durumdu bu!

Eve girdiğimizde yine bunaltan bir sıcak karşıladı bizi. Mesire alanındaki yayla havasından sonra evin sıcağı çekilir gibi değildi ama başka çare yoktu. Herkes ha-

yırlı geceler dileyerek yatmak için kendi odasına yönelirken Zeynep’le biz de kendi odamıza çekildik. Yastığa başımı koyduğumda bahçedeki cırcır böcekleri çoktan serenatlarını yarılamıştı. Bir süre uykusuz gözlerle tavanı süzdüm. Bu gece yaşananları düşünmek istemiyor, derinleştirmekten korkuyordum. İki gündür doğru düzgün uyku uyumamış olmama rağmen yine uyuyamıyor, şiddetli baş ağrısı çekiyordum. Sonunda dayanamayarak yanımda getirdiğim ve uyuyamadığım zamanlarda kullandığım ilaçtan aldım. Dakikalar sonra göz kapaklarım ağırlaşmaya ve aklımda ne varsa buharlaşmaya başlamıştı. Dün gecenin uykusuzluğu, günün yorgunluğu, ilacın etkisi derken sonunda derin bir uykunun kollarına saldım kendimi.

Ertesi sabah uyandığımda güneş çoktan yükselmiş, vakit kuşluğa dayanmıştı. Yatakta yalnızdım ve dışarıdan Zeynep’in sesini duyuyordum. Yatağın içinde gözlerimi açıp ayılmaya çalışırken dış kapının açılıp kapanma sesini işittim. Sonrasında evin içini derin bir sessizlik kapladı. Artık Zeynep’in sesi gelmiyordu kulaklarıma. Oysa Zeynep uzun süre konuşmadan duramazdı. Bir yerlere mi gitmişti? Evin içi pek bir sessizdi. Yoksa hepsi mi gitmişti? Bana söylemeden nereye gitmiş olabilirlerdi ki?

Sonunda aralayabildiğim gözlerimi ovuşturarak yatağın içinde doğruldum. Bir süre vücudumu esnettikten

sonra yataktan kalkıp odadan çıktım. Dağılan saçlarımı düzeltmeye çalışarak oturma odasına geldiğimde odada yalnızca babamı buldum. Pencerenin önüne oturmuş, bir elinde tespih diğeriyle çay dışarıyı seyrediyordu. Odaya geldiğimi fark edince dönüp bana baktı.

“Uyandın mı kızım? Kahvaltın mutfaktaki masada ... Biliyorsun hap yutmam gerektiği için seni bekleyemedik, kusura bakma.”

Açılmamış, çatallanmış, uykulu bir sesle babama cevap verdim.

“Önemli değil babacığım. Asıl sen kusura bakma. Uyuyup kalmışım.”

Evin içi öylesine sessizdi ki Zeynep’in yokluğu ziyadesiyle kendini belli ediyordu.

“Diğerleri nerede baba?”

Babam elindeki tespihini tane tane çekerek cevap verdi.

“Hamza banyoda. Annenle Zeynep de daha az önce komşuya diyerek çıktılar. Zeynep sıkılmış biraz. Annen de komşunun torunlarıyla oynasın diye götürdü.”

Ağzımın içinde acı bir tat vardı. Canım kahvaltı yapmak istemedi. Onun yerine ben de çay içmek istedim. Babamın bardağı bitmeye yakındı. Tazelemek için ikimize de birer çay koyarak tekrar odaya döndüm. Bugün

hava d ne göre biraz daha serindi. En azından şimdilik öyleydi.   le üzeri ve geceleri çekilemeyecek bir sıcak müptela oluyordu Şehre.

 ayım la birlikte pencerenin diğer tarafındaki yer minderine oturup babam gibi dışarıyı izlemeye koyuldum.

“D n Mehmet’i gördüm.”

Sözler birden öylece d k l vermişti dudaklarımdan. Belki de taşıması ağır geldiği için kendime bir ortak, bir hamal arıyordum. Babam dönüp bana baktı.

“Burada mı yaşıyormuş? Nerede gördün?”

“Burada mı yaşıyor bilmiyorum. Otobüsün içinde giderken gördüm. Sonra ... Bir de mesire alanında.”

Babam şaşırdı.

“O da mı oradaydı? Piknik için mi gitmiş? Yanında kim vardı peki?”

Babamın gözlerine derin derin baktım.

“Kimse yoktu baba, yalnızdı. Piknik veya gezi için de orada değildi. Bindi im otobüsü takip edip geldiğini düşünüyorum.”

Babam düşünceli bir tavırla sakalını kaşıdı.

“Peki ne düşünüyorsun bu konuda?”

Cevabım netti.

“Düşünmek istemiyorum baba.”

“Anlıyorum seni kızım. Ancak bu kadar çabuk kesip atma derim. Tam kararını vermeden önce etraflıca bir düşün.”

“Baba ben Mehmet’i düşündüğümde bile kendimi Burak’a ihanet etmiş gibi hissediyorum. Fazlasını yaşamayı düşünemem bile.”

“Kızım senin bu yaptığına eziyet denir. Yapma bunu kendine. Şu dünyada Burak gibi bir adam daha var mı bilemem. Tanıdığım en efendi, en karakterli insandı. O da senin mutlu olmanı istemiş, hatta seni tanıdığı için biraz emrivaki yapmış, vasiyet etmiş. Kendine bu zulmü neden reva görüyorsun?”

Babamı sessizce dinlerken Burak’tan böylesine güzel bahsetmesi yüreğimdeki özlemi körükleyip gözlerimin dolmasına sebep olmuştu. Şu dünyada bir insan var mıydı ki acaba Burak’tan incindim diyen?

Babam gözlerimin dolu dolu olduğunu görünce eğildi, yüzüme baktı.

“Yeter bu kadar üzüldüğün, azıcık da gül be kızım! Çocukluğun bende yara, gençliğin Mehmet’te... İkimiz de elimizde fırsat varken seni mutlu edemedik. Ben fir-

satımı çoktan kaçırdım da bari Mehmet kaçırmamasın. İster misin çağırayım buraya, bir konuşun?”

Babamın son cümlesine olumsuz anlamda baş sallayarak anında itiraz ettim.

“Sakın ha baba!”

Babam bir şeyler söylemek için dudaklarını aralamıştı ki kapı tarafından Hamza’nın sesi duyuldu.

“Ben isterim dede ... Benim için çağırır mısın?”

Babam ve ben aynı anda kapı tarafına dönüp baktık. Hamza başının üzerine attığı havluyla kapı aralığında durmuş bize bakıyordu. Biz şaşkın bir ifadeyle Hamza’ya bakarken Hamza bana bakıp sözlerine devam etti.

“Ona söylemem gereken şeyler var. Bu akşam gelsin mesela.”

* * *

Sahi aşk neydi? Bir tarifi var mıydı? Tarif edilebilir miydi? Yahut da bir kalıba sokulabilir miydi? Amacı neydi? Sebebi neydi? Dünyadaki her şeyin bir varoluş sebebi varken aşk duygusu sebepsiz değildi ya?

Yeryüzündeki tüm canlılar neslinin devamı için yaratılış fitratı gereği karşı cinsine ilgi duyar. Yoksa neden peygamberdevesi çiftleşirken dişisi tarafından yenmeyi

göze alsın ya da onca dişi sancılı bir gebelik ve doğuma dayansın?

Evet, iki karşı cinsi birbirine çeken bir his, bir duygu, bir güç vardı. Bu inkâr edilemez gerçektir de neydi bu hissin adı, tanımı? İnsanoğlu için anlamı neydi?

Kimileri bu duyguyu şehvet deyip aşağı çekti, kimileri aşk deyip yüceltti.

Peki, ya gerçek tanımı hangisiydi?

Bence bu soruda kişiden kişiye değişen bir cevap saklı... Tıpkı karakter misali... Tıpkı parmak izi gibi... Tıpkı bir virüsün bağışıklığa bağlı her vücutta ayrı bir reaksiyon göstermesi gibi bu duygu da kişiden kişiye değişiklik gösteren bir duygu.

Gecenin karanlığı şehrin üzerine yavaş yavaş inerken yüreğim bir kuşun kanatları gibi çırpınmaya başlamıştı. Dışından sakın bir görünüm çizerken içimde hiç dinmeyen fırtınalar barındırıyordum. Sanki dev dalgalar gelip kıyıları dövyordu. Sonra bir meltem esiyor, ılık yağmurlar dökülüyordu topraklarıma. İçimde bir heyecan, bir telaş. Bayram çocukları koşturuyordu gönlümün sokaklarında. Bir tarafım kış kıyamet, bir yanımda bahar bahçe. Çiçekler açıyordu rengârenk, kelebekler uçuşuyordu üzerlerinde. Güneşin bağına serpilmiş kır çiçekleri rüzgârla oynuyor, ağaç dallarında kuşlar cıvıldıyordu sanki.

Hamza kolundaki saatine baktı.

“Misafirimizin gelmesi yakındır. Yemeğimizi yesek mi?”

Hamza’nın bu sözüyle Cemile annem ayaklandı.

“O halde ben sofrayı hazır edeyim.”

Cemile annemin ardından yardım için ayaklanırken Hamza ile göz göze geldik. Aynı anda gözlerime bakınca, yüreğimi okur korkusuyla gözlerimi kaçırdım.

Akşam yemeği için sofranın başında buluştuğumuzda yemekler sıradan bir akşam yemeği gibi yendi. Havanın sıcağından yemeğinden tuzundan başka konu konuşulmadı ve kimse birazdan gelecek misafirden bahsetmedi.

Hamza gelmesini istemiş, buna dünden razı babam da Hamza’dan cesaret alarak Mehmet’i anında aramıştı. İtiraz edecek olduğumda dede torun bir olup ‘bu senlik bir durum değil, istiyorsan konuşmaya katılmayabilirsin’ deyip beni susturmuşlardı. Kim bilir belki de ben susmak istemiştim.

Yemekten sonra sofra hep birlikte toplandı. Ardından ben ocağa çay suyu bırakıp bulaşıkları yıkamaya koyuldum. İşte tam bu sırada çalındı kapı ve benim yüreğim aynı anda çırpınmaya başladı. Bir an nefes alamayacağımı sanıp boğuluyormuş gibi ağzımı açtım.

Zeynep “Ben açarım!” deyip kapıya koştu. Ardından Hamza’nın sesi duyuldu.

“Dur bekle! Birlikte açalım.”

Mutfakta, tezgâhın önünde, ellerim bulaşık suyunun içinde ne yapacağımı bilemeden öylece kaldım. Kapıya çıkıp karşılamalı mıydım yoksa hiç görünmemeli miydim? Aklımdan bunları geçirirken antredeki ses çoğalmıştı.

“İyi akşamlar.”

Bu onun sesiydi.

“Hoş geldin oğlum.”

“Hoş geldiniz.”

“Hoş geldin Mehmet oğlum.”

“Hoş buldum.”

Babamın bana seslenmesiyle irkildim.

“Nazlı, misafirimiz geldi.”

Ellerimi köpüklü sudan çıkarıp durularken dışarıya doğru ‘geliyorum’ dedim.

Sesim titrek ve boğuk çıkmıştı. Ellerimi kurularken sakinleşmeye çalıştım. Mutfağın kapısından ara hole çıktığımda Mehmet’i tam karşımda buldum. Yıllar sonra ilk

defa bu kadar yakınımıdaydı. Eteğimin kenarına tutunarak ellerimin titremesini durdurmaya çalıştım. Gözlerim yerde gezinirken kısık bir sesle ‘hoş geldiniz’ dedim.

Mehmet’in de benden aşağı kalır yanı yoktu. Gözleri etrafta dolaşırken titrek bir sesle ‘hoş buldum’ diye cevap verdi.

Ardından aynı hızla dönüp kendimi mutfığa attım. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki bunu boğazımda hissediyordum. Yutkundum, sakinleşmeye çalıştım. Mutfak aralığından Zeynep’in sesi kulağıma ilishince toparlanmaya çalışarak tekrar bulaşığı yıkamaya koyuldum. Cemile annem ile Zeynep mutfığa girince hiçbir şey olmamış gibi bulaşığı yıkamaya devam ettim.

Zeynep gelip eteğime tutundu, “Anne, bu abi Mehmet amca mı oluyor?” diye sordu.

Dönüp bakmadan ‘evet kızım’ diye cevapladım. Mehmet’le daha önce karşılaşmıştı ama o zamanlar hatırlamayacak kadar küçüktü.

Bu defa Cemile annem diğer yanımdan yaklaşarak, “Kız Nazlı, bu adam daha gencecik duruyor, hiç yaşlanmamış.” dedi.

Cemile annemi duymazdan gelip elimdeki tabağı yıkamaya devam ettim. O da herhangi bir cevap beklemedi zaten.

“Ne konuşuyorlar acaba? Biz de girecektik odaya ama Hamza ‘birazdan gelin’ deyip bizi geri çevirdi.”

Cemile annem ile Zeynep, mutfak kapısının kenarında durmuşlar, aralık kapıdan oturma odasındaki sesi duyma çabasındaydılar.

“Ben pek duyamıyorum. Kim konuşuyor?”

“Abim.”

“Ne diyor?”

“Sen soru sorduğun için anlayamıyorum.”

İkisi arasında fısıldaşarak konuşuyorlardı.

Elimi belime koyarak, “Şu an yaptığınız şey çok ayıp!” dedim.

Aralarında fısıltıyla konuşurlarken benim normal çıkan sesimle ikisi de irkilerek dönüp bana baktılar. Ardından ikisi birlikte yüzlerinde suçluluk ifadesiyle hiçbir şey demeden mutfaktan çıkıp yan odaya geçtiler. Arkalarından sessiz gidişlerini mütebessim bir yüzle izledim, sonra tekrar dönüp işime koyuldum. Dışında yaprak kımıldamazken içimde fırtınalar kopuyordu. İçerde ne konuşulduğunu düşünmem merakın da ötesindeydi.

Yarım saat kadar mutfakta oyalandıktan sonra demini alan çayı bardaklara doldurdum ve elimdeki tepsiyle oturma odasının kapısına geldim. Tepsiyi kapının önü-

ne bırakıp kapıyı tıklattım ve hiç duraksamadan arkamı dönüp eskiden benim olan diğer odaya doğru yöneldim. Döndüğümde Cemile annem ile Zeynep yine odanın kapısından kafalarını çıkarmış merakla bakınıyorlardı. Beni görünce ikisi aynı anda kafalarını içeri çektiler.

Onların bu hali gülümsetmişti beni. Yine de odaya girdiğimde onları tatlı sert azarlamayı geçirdim aklımdan. Daha ikinci adımımı atmıştım ki kapı hafif bir gıcırtyıyla aralandı ve Hamza'nın sesi kulaklarıma erişti.

“Anne, sen de gel.”

Duyduğum sözle dönüp yüzüne baktım. Elinde tepsi cevabımı bekliyordu. Konuşursam duyulur korkusuyla sadece olumsuzca başımı sallayıp anlayış bekledim. Hamza duygularımı sezmiş gibi hafifçe gülümsedi.

“Hadi bekliyoruz.”

Cevabımı beklemeden dönüp gitti. Aralık kapının biraz ilerisinde, ayakta öylece ne yapacağımı bilemeden bir süre bekledim. Sonra kendimi toparlayıp aralık kapıdan içeriye süzıldüm. Gözlerim ayakucumda, etrafa bakınmadan yer minderlerinden birine iliştim. Odada sadece babamın çayını karıştırma sesi vardı. Babam çayını karıştırıp ilk yudumunu aldıktan sonra bana döndü.

“Nazlı, kızım... Her ne kadar Mehmet oğlumu biz davet etsek de sen de biliyorsun ki gelme sebebi sensin.

Ben öyle uzun uzun, anlamlı konuşmalar yapamam bilirsin. Biz Mehmet oğlumla bu konu hakkında epeyce konuştuk. Söyleyebileceğim tek şey, Mehmet oğlum çok pişman ve bir şans daha istiyor. Hamza ile biz de ona bir şans daha vermende hemfikiriz. Bil istedim. Eğer tek çekincen ailense, hepimiz arkadayız bilesin.”

Zorlukla yutkundum. Gözlerim kucağında bekleşse de biraz ilerimde oturan Mehmet’in bakışlarını üzerimde hissediyordum.

“Baba, ben...”

Konuşmamı bitiremeden Mehmet’in sesi duyuldu.

“Müsaade ederseniz Nazlı ile yalnız konuşmak istiyorum Musa baba.”

Hiç beklemediğim bu hareket karşısında şaşkına uğramıştım. Başımı hızla kaldırıp şaşkın bir ifadeyle Mehmet’e baktım. O sırada Mehmet de sırayla babam ve Hamza’ya bakarak sözüne onay bekliyordu. Babam Hamza’ya baktı, Hamza da bana ...

Hamza, “Bence bir sorun yok. Hatta ben de konuşmaları taraftarıyım.” dedi.

Babam da “O halde benden de müsaade. Aranızdaki sorunları konuşun, halledin.” diyerek müsaade verdi.

* * *

Odanın lambası fazla aydınlatmayan sarı bir lambaydı. Ortalık loş bir aydınlıktaydı. Hafif esen rüzgâr odanın perdesini hafif hafif kaldırıp indiriyordu. Kulaklara erişen tek ses yan bahçedeki mütemadiyen öten cırcır böceklerinin sesiydi. Odanın karşı karşıya duran sedirlerden birinde Mehmet oturuyordu, diğerinde de ben. Mehmet'in oturduğu sedir duvar dibindeydi, benim ki ise pencerenin önündeydi. Açık pencere aralığından içeri sızan seslere kulak kabartarak içimdeki sesi susturmaya çalışıyordum. Oyalanmak adına başımdaki Cemile annemin yazmasının oyasını parmaklarımın arasında çekiştiriyordum. Mehmet ise o demlerde başı önünde sükûtu yudumluyordu.

Birden aklıma yıllar öncesi geldi. Mehmet'in annesi ve kız kardeşi ile beni görmeye gelişi ve ilk konuşmamız... O zaman da bir zamanlar benim odam olan bu odada konuşmuştuk. Ben de ilk defa bir erkekle konuşmanın heyecanı, onda ise şimdi daha iyi anladığım, mecbur bırakıldığı ve hiç istemediği bir görevi yerine getirme zorunluluğundan doğan sıkıntı vardı. Yine aynı sedire, eskiden benim yatağım olan yere oturmuştu. O zamanlar benim oturduğum sedir yoktu ve pencerenin önü boştu. Ben yine aynı yerimde, ayakta, pencereden dışarıyı izliyordum. Uzun bir kış gecesi idi ve dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. İlk konuşan Mehmet olmuştu ve bana "Kar mı yağıyor?" diye sormuştu. Şimdi daha

eminim ki bunu merak ettiğinden değil, bir şekilde konuşmayı başlatıp bu sıkıntılı sürecin bir an evvel sona ermesini istediği için sormuştu. Tabi ben o zamanlar saf bir genç kız olarak bunu anlayamamış ve ona kar tanelerini uçuşan birer meleğe benzettiğimden bahsetmiştim. O zamanın üzerinden şimdi yıllar geçmişti ve kader bizi yine aynı odada bir araya getirmişti. Bu defa sıcacık bir yaz gecesi idi. Ancak tek değişen bu değildi elbette. Köprü'nün altından geçip giden sular misali gelip geçen yıllarla çok şey değişmişti hayatımızda. Şimdi ne Mehmet o soğuk adam ne de ben o saf genç kızdım. Karakterler aynı olsa da roller değişmişti şimdi.

“Nazlı...”

Mehmet'in ağzından adımı duyunca vücudumda bir ürperti dolaştı. Yazmanın oyasını çekiştiren ellerim benden bağımsız hareketi kesip öylece durdu.

“Seni çok özledim.”

Sesi boğuk çıkmıştı. Sanki ağlamaklı...

“Şu an sana sınıksız sarılmamak için kendimi nasıl zor tutuyorum bir bilsen.”

Duyduğum sözlerle içimden ılık ılık bir şeyler aktı ama tepkisiz kaldım. Başım önümde susmaya devam ettim. Yahut da tepki veremedim desem daha doğru olacak sanırım. Vücudum sanki kaskatı kesilmişti, hareket ettiremiyordum. Öylece Mehmet'i dinliyordum.

“Buraya beni çağıran kişinin sen olmadığını biliyorum. Hatta adım kadar eminim ki çağrılmamam için elinden geleni yaptın. Fakat ben yine de davet edilince içimde bin bir ümitle koşa koşa geldim. Senden beni affetmeni değil, sadece bana bir şans daha vermeni istiyorum. Hatalarımı telafi etmeye ömrüm yeter mi bilmem ama ben yalnız başıma değil seninle yaşlanmak istiyorum. Ne olur buna izin ver. Biliyorum sen de hâlâ beni seviyorsun. Artık kendine de bana da eziyet etme.”

Tuhaf... İçimde ona kızacak, azarlayacak bir cümle aradım ama bulamadım. Meğer Mehmet’e sarf ettiğim onca laf ona kızgınlığımdan değil, Burak’ın taze acısındanmış ve hissettiğim kızgınlık gelip geçen zamanla çoktan küllenmiş gönlümde. Bu sebeple bu defa duygularımdan kaçmadım. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Belki de yıllar sonra ilk defa aklımla değil yüreğimle konuştuğum.

“Bunca olanın üstüne hâlâ mutlu olabileceğimize inanıyor musun?”

Mehmet hiç beklemediği bu soruyla bir ümit sezip aralanan kapıyı sonuna kadar açmaya çabalar gibi atıldı.

“İnanmasam şimdi karşında oturur muydum?”

Bugün dilim olumsuz konusmamaya yemin etmiş gibi kelimeler dudaklarımdan döküldü.

“Onca yaşananın üstüne set çekip mutluluk inşa edebilir miyiz gerçekten?”

“Hem de en hakikisinden!”

“Seviyor musun beni?”

“Hem de senin beni bir zamanlar sevdiğinden daha çok seviyorum şimdi ben seni! Böyle diyorum çünkü sen benden vazgeçebildin ama ben senden vazgeçemiyorum.”

“Belki de vazgeçmekten başka çarem kalmadığı içindir. Bütün kapılarını yüzüme kapatmıştın.”

“Şimdi de sen kapatıyorsun o kapıları bana ama ben sabırla seni beklemeye devam ettim, ediyorum, edeceğim. Bundan sonra hayatımı biriyle birleştireceksem bu senden başkası olamaz.”

Bu sözüyle sanki beni hafiften taşlamıştı. Sözleri geçmişte çabuk pes ettiğimi, onu severken bir başkasıyla evlendiğim için hata ettiğimi ve bu hatayı kendisinin asla yapmayacağını ima eder gibiydi. Üstü kapalı yapılan bu ima karşısında cevabım açık ve netti.

“Senin hayatın ile benim yaşadığım hayatı nasıl kıyaslayabilirsin? Bir kere sen kendi kararlarını verebilirken bana söz hakkı bile tanınmıyordu o zamanlar. Sen anneni üzmemek ya da kaybetmekten korktuğun için be-

nimle evlenmeye razı olmuştun. Peki ya ben? Senin razı olduğun evliliğe ben mecbur kılınmıştım. Senden sonra da değişen bir şey olmadı. Bana sunulan seçeneklerin arasında evlenmemek, beklemek yoktu.”

Mehmet kurduğu cümleden pişman halde başını öne eğdi.

“Özür dilerim. Sana çektirdiğim tüm acılar için samimiyetle senden özür diliyorum. Keşke zamanı geriye çevirme şansım olsa. O zaman inan her şey bambaşka olurdu. O zaman seninle geçirdiğim her ânı nimet bilip Yaratan’a binlerce kez şükrederdim.”

Bu sözüyle susup yüzünü inceledim. O, dudaklarımdan çıkacak herhangi bir cümle beklerken ben inadına suskunluğu yudumlayıp gözlerimi çehresinde gezindirdim. Sanki onca yıl hiç geçmemiş gibi, çehresi yaşının çok öncesinde görünüyordu. Hiç değişmemişti. Belki biraz alnı kırışmıştı, biraz da göz çevresi ama yüzünün güzelliğini ve insanın içini titreten o derin bakışlarını gölgeleyememişti. Bir an içimde ona büyük bir özlem hissettim. Onca yıl bastırdığım duygularım şimdi vaveyla ediyor, isyan ediyorlardı. İçimdeki özlem zincirlerini kırmış kükrerken, Burak’ı seven, özleyen tarafım diğer tarafımı kınıyordu. Meğer insanın en büyük kavgası kendininkiyle olanmış. Ne bir tarafı susturabiliyor ne de barış sağlayabiliyordum içimde. Yıllarca iki tarafın arasında

kalıp yıpranmıştım ve şimdi yine bu iki duygunun bombardımanı arasında kalmış, her bir tarafımdan yara alıyordum. Giden gitse de hatıraları gitmiyor, bitmiyordu.

Birden yılların yorgunluğunu hissettim yüreğimde. Düşünmekten yorulur mu insan? Benim her bir yanımsızlıyor bu yorgunluktan. Şüphesiz Mehmet'e hissettiğim duygu, artık aşkın ötesindeydi. Bir hayal kırıklığı, bir hasret türküsü, hissedilen bir eksiklik gibiydi. Beynimdeki düşüncelerin ağırlığıyla ağzımdan usançlı bir nefes azat ettim.

“Sana artık ne kızgın ne de kırgın değilim. Dört duvar arasında yaşayıp giderken ilk yakınlaştığım erkek sen oldun. Tıpkı bir yavrunun doğduktan sonra ilk gördüğü kişiyi annesi sanması gibi... Daha önce hiç yaşamadığım bir hissi uyandırdın içimde. Bu hisle bağlandım sana. İçimdeki öyle bir histi ki bir daha bir başkasına duyulamayacak cinsten... Bu duygu Yaratan'ın bana bir hediyesi miydi yoksa imtihanı mı bilemiyorum. Yıllardır bu soruya içimde cevap arıyorum. Ancak bir gerçek var ki geçmişe dönme şansım olsaydı onca yaşadığım acıya rağmen bu hissi yine içimde duymak isterdim. Ama ...”

Mehmet'in bin bir ümitle beni dinleyen çehresi birden değişti. Önce endişeye, ardından korkuya ve daha sonra hüzne bulandı. Sanki korkularımı anlamış gibi, sanki çekincelerimi anlamış gibi yutkundu. Sonra gözle-

ri dolu dolu oldu ve ardından gözlerini kapayınca tespih taneleri gibi damlalar yanaklarına doğru süzüldü. Uzun kirpikleri gözyaşlarından mustarip ıslanınca daha belirgin hale gelmişti.

Onu ilk defa ağlarken görüyordum. Gözlerindeki çaresizliğe ilk defa bu denli fazla şahit oluyordum. Gördüğüm sahne kendimi kötü hissetmeme sebep olunca başımı yere eğdim.

“Yüzüme bak! Gör seni nasıl sevdiğimi! Gör nasıl acı çektiğimi!”

Sesi titrek ve çaresizdi. Mehmet’in sözlerine inat gözlerim yerde bekleşti. Kirpiklerim titreşti, ardından gözlerim doldu. Ben ağlamamak için çabaladıkça gözyaşlarım bana inat doluştu gözlerime ve bir göz kırpmasına baktı yanaklarımdan süzülmesi.

Odada büyük bir sessizlik hâkimdi. Şimdi ikimiz de susmuştuk ve gözyaşlarımızdı sanki konuşan. Onun gözleri bende, benim gözlerim yerde, ikimiz de sessizce ağlıyorduk.

Sonunda oturduğum yerden doğrulup Mehmet’e hiç bakmadan odanın kapısına doğru yürüdüm. Kapıya kadar gidip kapı kolunu tuttuktan sonra başımı Mehmet’ten yana çevirdim. Gözlerim hâlâ yerde bekledi.

“Kabul, evlenelim.”

Sarf ettiğim cümlelerin ardından sıkıca kavradığım kapı kolunu hızla açıp cevap vermesine fırsat vermeden odadan dışarı attım kendimi.

* * *

İnsanın kaderi muallak ve mutlak kader diye ikiye ayrılır. Muallak kader insan iradesine bağlı olarak değişen ve sonuçları insanın lehine ya da aleyhine olandır. Bir insanın hangi ülkede doğacağı mutlak iken hangi ülkede yaşayacağı muallaktır. İki kader türü birbirinin içine geçmiş halka misali birbirini izler. İyi ya da kötü biri diğerini hep etkiler.

Mutlak kader ise hiçbir surette değişmeyen ve iradesi yalnızca Yaratan'da olandır. Bu kader türünün içinde insanın doğumu, ölümü, eşi, işi gibi hayatî unsurlar yer alır. Mutlak kaderden kaçmak mümkün değildir ve kader vaki olduğunda yaşanacak olan yaşanır. Bu bazen sabır gerektirir, bazen sevinç teşkil eder ve bazen de teslimiyet ister.

Evet, insanın evlenmesi ve boşanması da mutlak kade-re girer. Her ne kadar hüküm insanın elinde gibi görünse de kararın üstünde bir karar vardır. Mutlak kaderden kaçmak mümkün değildir. İnsan ne kadar kaderinden kaçarsa kaçsın gittiği tüm yollar yine aynı kapıya çıkarır onu.

Ben de kaderimden her ne kadar kaçmaya çalışsam da sonunda bunun mutlak kader olduğunu anlayıp teslim olmuşum.

Geniş, ferah bir odanın ortasına koyulmuş yatağın ucunda emanet gibi oturuyorum. Üzerimde beyaz bir elbise, başımda duvak var. Başım önümde susuyorum. Geçmişin toz zerrecikleri yüreğimde uçuşmaya başlayınca içim acıyla sızlıyor. Sonra geçiyor. Ben kendimden geçiyorum. Acım benden geçiyor. Bilmediğimiz bir yoldan birlikte geçiyoruz. Hayat bizden geçiyor, biz yaşamaktan vazgeçemiyoruz. Biz aşktan vazgeçiyoruz, aşk bizden vazgeçmiyor.

Evet, vakit vuslat vaktiydi ...

* * *

Güneş dağların arkasından görünüp gökyüzüne doğru yükselmeye başladığında çoktan uyanmıştım. Mutfakta kendimce meşgale bulmuş oyalanıyordum. Ocaktaki çay suyu fokurdamaya başlayınca altını kıstım. Mehmet hâlen uyuyordu. Bugün onunla bu evdeki ilk günümdü. Evlenmeyi kabul ettikten sonra her şey öyle hızlı gelişmişti ki ...

Kısa bir sürede önce herkesi bu durumdan haberdar etmiş, sonra da kendi aramızda mütevazı bir nikâh kıymıştık. Memleketime hasret yıllar geçirdikten sonra Mehmet'le ortak karar alarak artık memleketimizde yaşamaya karar vermiştik. Öyle de yaptık. Mehmet'in baba evinde ne yaşamaya cesareti vardı ne de satmaya

gönlü el veriyordu. Uzun süredir kiradaydı. Hal böyle olunca elindeki birikimiyle yeni bir ev almaya karar verdik ve öyle de yaptık. Şehrin biraz dışında, bahçe içinde müstakil bir ev aldık. Çocukluğumdan bu yana çok şey değişmişti memleketimde. Birçok bölgesi kentsel dönüşüm adı altında yeniden yapılandırılmış, bahçeli, tek katlı müstakil evlerin yerini şimdi göğe doğru uzayıp giden apartmanlar almıştı. Çarpık kentleşmenin yerini yavaş yavaş toplu konutlar, büyük alışveriş merkezleri, ısıtılı dükkânlar almıştı. Artık kışın yağmurdan aşınıp küçük çukurlar oluşan bakımsız yolların yerinde bakımlı düzgün yollar, küçük dar sokakların yerinde geniş kaldırımlar ve belli bir düzende kurulmuş binalar vardı. Elbette bu güzel bir gelişmeydi ama insanların evi birbirine yaklaştıkça kalpleri birbirinden uzaklaşmış gibiydi. Sanki sadece değişen şehir değildi, içindeki insanlar da değişime uğramıştı. Komşuluk ilişkileri yok denecek kadar azalmış, kimse kimsenin külüne tenezzül etmez hale gelmişti. Fakat bir apartman binası yerine bahçeli bir evi tercih edişim sadece bunun için değil, doğayla iç içe olmayı sevdiğim içindi.

Sırtını dağa yaslayarak eteklerine kurulmuş şehir neredeyse düzlüğe kadar inmişti. Bizim evimiz bu dağın sağ kısmında, binaların seyrelip müstakil evlerin olduğu yerdeydi. Memleketimde yeni yapılmış binaları saymazsak çatı kavramı yok denecek kadar azdı. Bunun yerine

dam tercih edilirdi. Yazın sıcak olmasını ya da kışın kar doldurmasını umursamazlardı, çünkü yöre halkı için dam da en az evin içi kadar önemliydi. Bunun sebebi, kışlık zahirenin yapılması için bahçe ve damın kullanılmasıydı. Genelde zahirelerin tümünü güneş ışığında yavaş yavaş pişirerek ya da kurutarak yaptıkları için en çok dam kullanılırdı. Çocukluğumdan hatırladığım en güzel hatıralardan biri de yazın herkesin damlarının rengârenk olmasıydı. Kimisi patlıcan biber kurutur, kimisi bulgur kaynatır, kimisi tarhana serer, kimisi salça çıkarır, kimisi de sumak yapardı. Aileler çoluk çocuk yaz ayını çoğunlukla damda geçirirdi. Bu sebeple de evler, evin bir parçası gibi görülen dama en rahat ulaşacak şekilde dizayn edilirdi. Çoğu sadece zahiresi için kullanmaz, yazın sıcaklığında serinlemek için aşını ekmeğini, suyunu karpuzunu alıp soluğu damda alır, hatta orada yatarlardı. Şimdi müstakil evlerin azalması nedeniyle bu görüntüler pek kalmasa da köy ve kasabalarında hâlâ devam eden bir gelenektir.

Bizim aldığımız ev de bu geleneklere göre yapılmış bir evdi. Üstü dam şeklindeydi ve bir kenarına bir oda yapılmıştı. Sanırım bunun sebebi, yazın dama serdikleri yatak türü eşyaları koymak içindi. Evin sol kısmı ve arkası şehir manzarasına sahipken önünde uzayıp giden tarlalar vardı. Tarlaların ötesinde ise küçük topluluklar halinde görünen birkaç köy toplulukları mevcuttu.

Çocuklar bizimle değildi. Onlar Halit babam ve Asude annemle geri dönmüşlerdi. Hem okul kayıtlarını buraya aldirmek için geri dönmüşlerdi hem de artık benimle kalacakları için yaz tatillerini büyükbaba ve büyükkanneleriyle geçirmek istemişlerdi.

Yeni evimin yeni mutfağında ilk kahvaltımı hazırlıyordum. Taşınmamız biraz ani olunca evde tadilat yapmaya fırsatımız olmamıştı. Eşyaların çoğu da eksikti. Artık zamanla eksikleri giderecektik.

Mutfakta uğraşırken evin düşündüğümde daha fazla işi olduğunu düşündüm. Mutfak dolapları eskimiş, açılıp kapanmaktan kenarları yıpranmış, kimisi tam kapanmaz olmuştu. Aynı şekilde mutfak tezgâhının bej renkli graniti yıllara yenilerek yıpranmış, yer yer sarımtırak bir renge bürünmüştü. Sabah ilk işim çeşitli ilaçlarla ovalamak olsa da bir türlü tam olarak silememiştim onları. Eski sahiplerinden birer anı gibiydiler. Yaşanmışlıkları anlatır nitelikte orada öylece duruyorlardı. Kim bilir bu ev kaç aileyi barındırmıştı. Ne kadar mutlu anlara şahit olmuş ya da ne üzüntüleri gizlemişti bağrına.

Böyle düşününce aklıma bir çocukluk anım geldi. Ben çocukken sokağımızda hep evinin önünde oturan yaşlı bir teyze vardı. Duyduğuma göre tek oğlunu askerde şehit vermiş, kocası da ölünce hayatta yapayalnız kalmış. Sokakta diğer çocuklarla oyun oynarken onu

hep evinin önünde otururken görürdüm. Sabahın erken saatinde küçük minderini eline alıp dışarı çıkardı. Önce kendi gibi yıpranmış eski süpürgesiyle evinin önüne gelen tozu toprağı süpürür, ardından minderini hep aynı yere atıp otururdu. Elinde tespihi, dudakları hep kımıl kımıldı. Gözleri hep dalgındı ve çehresinde hep bir hü-zün barındırırdı. O zamanlar çocuk olduğumdan onun yalnızlığını anlayamazdım elbette. Şimdi anlıyorum ki ben o ninenin adını bile bilmiyorum ya da hatırlayamıyorum. Benim için o yaşlı kadın sadece birkaç ev ötemde oturan bir nineden ibaretti.

Arada mahallenin kadınları gidip yanına oturur, hal hatır sorar, havadan sudan sohbet ederlerdi. Pişirdikleri yemeklerden bir kap da bu yaşlı kadın için ayırmaktan hiç gocunmazlardı. Bir gün hiç unutmam mahalleden birkaç kadın komşu yine böyle yaşlı kadının kapısının önünde buluşmuş konuşuyorlardı. Aralarında Cemile annem de vardı. Oyun oynarken bir ara yorulup yanlarına gittiğimde konuşmalarına kulak misafiri olmuşum. Konuşmanın tam olarak nasıl geliştiğini ya da konunun tam olarak ne olduğunu anımsayamıyorum ancak yaşlı kadının söylediği bir cümle bugün dahi hafızamda tazeliğini koruyor. Tam olarak şöyle demişti: “Her evin ocağı tüter. Tüter de nasıl tüter bilinmez. O ocakta pişen et midir yoksa dert midir? Bunu sadece evin sahipleri bilebilir.”

Bu cümleler neden aklıma kazındı ya da o anda neden bu kadar etkilendim, bilinmez. Bu cümleyi ne zaman anımsasam farklı yorumlarım ve her aklıma geldiğinde o yaşlı kadına bir Fatiha bağışlarım. Tıpkı şu anda olduğu gibi...

Bir yandan kahvaltı masasını hazırlarken bir yandan da dolapları silip eşyaları dolaplara yerleştirdim. Tezgâhın üzerine çıkardığım domatesleri kesme tahtasında dilimlerken boynumda duyduğum sıcak nefesle ürperdim. Ardından sıcak bir buseyi boynumda hissettim ve aynı anda Mehmet'in kollarının arasında buldum kendimi.

Açılmamış, tok ama neşeli bir sesle, "Erkencisin. Ne acelesi vardı, neden ilk günden kendini bu kadar yoruyorsun?" deyince kollarından kurtulup ona dönerek ufak bir tebessümle cevap verdim.

"Uyku tutmadı, ben de boş durmak istemedim."

Mehmet'in gözleri dudaklarıma kaydı ve sonra gür kirpiklerin arasındaki yosun yeşili gözler tekrar gözlerimle buluştu. Uzun boyu nedeniyle ona başımı kaldırmış bakıyordum. Kolları tekrar beni sardığında gözleri tutkulu bakıyordu. Öpmek için bana doğru eğildiğinde beklenmedik bir hareketle onu kendimden iterek uzaklaştırdım. Bu hareketime en az onun kadar ben de şaşır-mıştım.

Şaşkın halde bana bakarken kendimce hızla bir bahane ürettim.

“Çayı demlemeliyim.”

Ardından herhangi bir cevap vermesine fırsat bırakmadan dönüp ocağın başında aldım soluğu. Çayı demlerken arkamdan hâlâ bana baktığını hissedebiliyordum.

Kahvaltı için masaya oturduğumuzda az önceki tuhaflıktan eser kalmamıştı. Ev ile ilgili planlarımızı birbirimize anlattık. Hesaplamamıza göre yaz tatili bitene kadar evin tadilatı çoktan bitmiş olacaktı. Kahvaltıyı bu sohbetler eşliğinde yaptıktan sonra birlikte bahçeye çıktık. Ev, bahçe içinde, tek katlı, çoğunluğu ahşap olan biraz eski bir yapıydı. Arka bahçesinde asırlık birkaç çınar, incir, dut, erik ve cılız bedenli bir vişne ağacı vardı. Ön bahçesinde ise duvar kısmına yakın dikilmiş iki büyük ceviz ağacının yanı sıra asma vardı.

Ağacı, toprağı, yeşili kısaca doğayı fazlaca seven biri olarak bu yer, bu ev benim için biçilmiş kaftan gibiydi. Evin yapısı eski, içi perişan olsa da konumu, manzarası ve bahçesi beni kendine meftun etmeyi başarmıştı. Tabii yalnızca benim beğenmemle olmazdı. Mehmet’e fikrini sorduğumda ‘içinde senin olduğun bütün evler kabulüm’ diye cevap vermiş ve sonuç olarak şimdi bu evin asıl sahipleri oluvermiştik.

Ev uzun süredir kullanılmıyormuş. Bizden önceki sahipleri uzun zaman önce taşınıp gitmişler. Bizden önce birçok kiracı gelip gitmiş, sonra da boş durmuş. Öksüz kalan bahçeyi yabani otlar basmış. Mehmet evin arka bahçesinde bulunan müstemilattan bulduğu kazma, kürek, tırmık gibi bahçe edevatlarıyla bahçeyi düzenlemeye başlayınca ben de verandaya oturarak onu izlemeye koyuldum. Arada bana bakıp gülümsüyor, sonra yeniden çalışmaya devam ediyordu. Terden saçları sıırılsıklam olmuş, anlına dökülen perçeminin bir kısmı yüzüne yapışmıştı. O söylemese de susadığını düşünerek kalkıp içerden su getirdim. Elimde bardakla başucunda beni görünce önce şaşırdı sonra minnetle baktı. Suyu içerken gözleri hâlâ üzerimdeydi. Bardaktaki son damlaya kadar bir solukta içtikten sonra bardağı tekrar bana uzattı. Bardağı tuttuğum sırada o da benim elimi kavradı.

“Bazı anlar bu yaşadıklarımı sadece bir rüyadan ibaret sanıyor ve korkuyorum. Korkuyorum Nazlı. Uyanmaktan ve seni yanımda görememekten korkuyorum. Az önce başımı kaldırıp seni verandada göremeyince içim ürperdi. Kaybolma yanımdan ne olur. Hep gözümün önünde ol. En azından bu yaşadıklarımın gerçekliğine kendimi inandırana kadar...”

Elimi tutan elinin üzerine diğer elimi koyarak cevap verdim.

“Rüya değil, gerçekliğine inan. Şu an yanımdayım.”

Verdiğim cevapla Mehmet’in yüzü gülümserken gözleri etrafta dolaştı. Sanki civardan birilerinin bizi görüp görmediğini kontrol ediyor gibiydi. Oysa etrafımızı yüksek duvarlar çevreliyordu ama o yine de emin olmak istemişti sanırım. Emin olunca bir anda beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. Öyle bir sıkı sarılmaydı ki bu, bir an nefes alamayacağımı sandım. Ardından yüzünü boynuma gömüp uzun uzun nefesler çekti içine ve kısık bir sesle kulağıma fısıldadı.

“Kokunu öyle çok özlemişim ki...”

Sabahki ürperti yine bedenimde gezinmeye başladı. Tuhaf bir şekilde ondan çekiniyordum ve bana ne zaman yakınlaşsa kendimi çekme hissi uyanıyordu içimde. Yine içimdeki bu dürtüye kulak vererek kollarından sıyrıldım. Ardından anlamasın diye yüzüme kocaman bir gülümseme kondurarak sordum.

“Akşama ne yemek istersin bakalım? Senin için yapacağım.”

Mehmet gözleri çehremde gezinirken cevap verdi.

“Sen ne pişirirsen...”

* * *

Mehmet tuttuğu birkaç işçi ile evin onarılması gereken yerlerini yaparken ben de alışveriş kısmını üstlenmiştim. Bu on günün sonunda bugün evin içi artık daha iyi durumdaydı. Sadece birkaç küçük dokunuş daha gerektiriyordu.

Mehmet'le bir yandan evi yeniden düzenlerken bir yandan da eğlenmeyi ihmal etmiyorduk. Her akşam ikindi serinliğinde birlikte uzun yürüyüşler yapıyorduk. Ardından hava kararınca dama çıkıyorduk. Bir yanımızda ıslıl ıslıl şehir manzarası, diğer yanımızda koyu bir karanlığın içinde cılız parıldamalarla yerini belli eden küçük köy toplulukları vardı. Bir yanımız modern, diğer yanımız alabildiğine taşraydı. Akşam karanlık çökünce Mehmet'le birlikte çatıya çıkıp küçük odanın önündeki duvara dayanmış sedire oturuyor, şehrin ışıltılı manzarasını seyrederken havadan sudan sohbetler ediyorduk. Bazen olduğumuz yere uzanıp sadece gökyüzündeki yıldızları izliyorduk. Biz yılların birikmiş özlemini birkaç basit kelama bürürken bahçede cırlayan ağustos böcekleri de sohbetimize eşlik ediyordu.

Bu demde her gün çocuklarla konuşuyordum. Onlara yeni evin konumunu, içinde yaptığım değişiklikleri anlatıp duruyordum. Mutfağı neredeyse yeniden yaptırdığımdan, duvarları Zeynep'in sevebileceği desenlerden seçtiğimden ve bahçesinin eski evimizdeki gibi kocaman

ve gösterişli olduğundan bahsettim. Onlara belli etmek istemesem de özlemeye başlamıştım. İki hafta kadar sonra geleceklerini bilmek tek tesellimdi.

Yine Mehmet’le her zaman yaptığımız gibi akşam karanlığının çökmesiyle birlikte dama çıktık. Aynı zamanda yanımızda, üzerinde akşam yemeğimiz olan bir tepsi ve örtü vardı. Memleketimizde süregelen geleneğin alışkanlığı ile hiç yadırgamadan her gün dama yemek taşıyor, seyyar lambanın ışığında yiyorduk yemeğimizi. Mehmet önceden çıkıp damı sulamış, böylece zemin kısmen serinlemişti. Kent, gündüz güneşin altında silik bir görüntüden ibaret hayalet şehir gibi dururken, gece karanlığı çöktüğünde ıslıl ıslıl oluyordu. Yemeğimizi yedikten sonra yine her zaman yaptığımız gibi çay yudumlarken sedirin üzerinde yerimizi almıştık. Mehmet duvara yaslıydı, ben de onun göğsüne... Bir yandan çayı yudumlarken bir yandan şehri seyrediyorduk. Aklıma gelen bir çocukluk anımla istemsizce gülümseyince dudaklarımdan küçük bir ses dalgası azat oldu. Aynı anda Mehmet eğilip yüzüme baktı ve gülümsememe eşlik ederek, “Hayırdır? Neye güldün böyle?” diye sordu.

Dalgın gözlerim hâlâ şehrin üzerinde gezinirken anlatmaya başladım.

“Hatırlıyor musun, çocukluğumuzda şehre her yaz seyyar lunapark gelirdi.”

“Hiç unutulur mu? Her yıl bir defa gitme hakkımız olurdu ve sadece bir tek alete binebilirdik. Ben hep gondola binmek isterdim ama Beyza korktuğu için zorla dönme dolaba bindirilirdim. Hatta dönme dolaptayken çekilmiş bir fotoğrafım var. Fotoğrafı çeken adam yerine Beyza’ya bakmışım ama nasıl bir bakış! Sanki bir kaşık suda boğacak gibi bakmışım.”

Mehmet’in anısı beni güldürmüştü.

“Ben bindim gondola!”

“Sahi mi? Sen benden daha şanslısın desene. Benim gibi uyuz bir kız kardeşin yoktu tabii.”

“Şanslı mıyım bilmem. Bizim evden lunaparkın kurulduğu yer dama çıkınca görülürdü. Tek belirgin olan dönme dolabın ışıklarıydı. Fuarın açılmasının belli bir tarihi olmadığı için her gün dama çıkıp bakardım. Dönme dolabın ışığını yandığı gün öyle çok sevinirdim ki anlatamam. Oysa fuara bir kez bile gitmişliğim yoktu. Neredeyse sokağımızdaki bütün aileler en az bir kere gider, sonra onların çocukları ballandıra ballandıra bütün yaz anlatıp dururlardı. Gitmeyi çok istememe rağmen korkumdan bunu evdekilere söyleyemezdim. Bir gün çocukluk arkadaşım Zehra, ailesiyle fuara gideceklerini ve istersem beni de götürebileceklerini söylediğinde nasıl mutlu olduğumu anlatamam. O uzaktan baktığım ışı-

tılı lunaparkı ilk defa yakından görecektim. Acaba hayal ettiğim kadar güzel mi diye düşünüp duruyordum. Gitmeden bir önceki gece heyecanımdan uyuyamamıştım. Akşam karanlığı çökünce hemen hazırlanıp beklemeye başladım. Bir saat kadar sonra Zehralar gelip beni evden aldılar ve hep birlikte vardık lunaparka. O kapıdan girerken ki heyecanımı anlatamam. Heyecandan titriyor, ne tarafa bakacağımı şaşıırıyordum. Zehra her gördüğünden mızızlanarak isterken ben sadece sessizce izliyordum. Bana göre lunaparka gelmek bile büyük bir nimetti. Fazlasında gözüm yoktu. Olsa da nazlanacak kimsem olmadığı için yine isteyemezdim ya.”

Son cümlele Mehmet’in beni saran kolları biraz daha daraldı. Sanki bu çocukluk anım onu üzmüş gibiydi. Oysa ben çocukluğumdan nadir hatırladığım mutlu bir anımı paylaşıyordum. Sözlerime devam ettim.

“Fuarın içini bir süre gezindikten sonra Zehra gondola binmek istedi. Babası hiç itiraz etmeden aldı biletini. Bana da binmek ister misin diye sorduklarında ‘isterim’ diye hemen balıklama atladım. Zihnim o anda yeni bir şeyler deneme düşüncesiyle öyle haşır neşirdi ki bineceğim aletin korkunçluğunu gözüm görmüyordu bile. Neyse biz Zehra ile bindik, aletin çalışmasını bekliyoruz. Hiç unutmam biz bindiğimiz sırada Tarkan’ın Fındık Kıran şarkısı çalıyordu avaz avaz. Alet önce yavaş

yavaş hareketlenmeye başladığında Zehra ile sevinçten uçuyorduk. Sonra alet giderek hızlandı ve en sonunda neredeyse başım göğe değecek diye korkmaya başladım. İşin rengi değişip bizim sevincin yerini korku alınca birbirimize sarılıp çığlık çığlığa bağırmaya başladık. Bizim korkudan attığımız çığlıklar diğer insanların attığı keyif çığlıklarına karıştığı için kimse bizi umursamıyordu. O birkaç dakikada ömrümden ömür gitmişti resmen.”

Mehmet gülmeye başlayınca dönüp yüzüne baktım ve yapmacık bir alınganlıkla gülerek söylendim.

“Ben sana hayatımdaki en korkulu anlarımı anlatıyorum ve sen gülüyorsun öyle mi? O an öyle çok korkmuştuk ki bir daha o alete binmemeye tövbe etmiştik. Gerçi benim için o gidiş ilk ve son olmuştu. Bir daha da gide-memiştim.”

Mehmet gülmeye devam ederken konuşmaya başladı.

“Sırf o binemediğim gondola binmek için, orta son sınıftayken bir gün annemden gizlice arkadaşlarla luna-parka gitmiştim. Neyse gittik aldık bileti, oturduk alete. Delikanlılığa toz kondurmayacağız ya, en uçtayız. Aynı senin hesap bendeki heyecan da tavan yapmış. Derken başladı çalışmaya. Biz kaldırmışız kolları müzikle ritim tutuyoruz falan. Sonra bu gittikçe hızlanmaya başlayınca bizim önce kollar yavaşça yere indi. Ardından öndeki

emniyete sıkı sıkı tutunduk. En son iyice hızlanınca hepimiz bir yerden ‘abi gözünün yağını yiyelim, ne olur bizi indir’ diye başladık yalvarmaya.”

Mehmet’in son cümlesiyle kendimi tutamayıp katıla katıla gülmeye başladım.

“İndirdi mi bari?”

“Yok, ne indirmesi, umursamadı bile bizi. Tabii biz inene kadar bağırdık.”

“Eee? Siz de bizim gibi bir daha binmemeye yemin mi ettiniz sonra?”

Mehmet de bir yandan benimle gülüyor bir yandan anlatıyordu.

“Hayır, tam tersi artık her yıl arkadaşlarla gizli gizli gidip gondola biner olmuştuk. Ama tabii bir daha en uca binme cesaretini gösteremedik.”

“Ben en orta kısmın bir arkasına oturmuştum.”

“Benim de oraya oturmuşluğum oldu. Kim bilir belki de aynı yere oturmuşuzdur.”

“Kim bilir... Lunaparka gittiğim o ilk ve tek günde belki sen de oradaydın.”

“Ve belki aynı anda binmiştik gondola.”

Tekrar gülmeye başladım.

“Yoksa o uç kısma oturmuş inmek için yalvaranlar siz miydiniz?”

“Hayatta başkası olamaz!”

Birlikte bir süre gülüşmeye devam ettik. Mehmet’in kolları yine sıkı sıkıya beni kavrarken gözlerini şehir ışıklarını çevirdi.

“Şaka bir yana böyle bir ihtimalin zayıf da olsa olma imkânının olduğunu biliyorsun değil mi?”

Onun gibi ben de şehri izlerken cevap verdim.

“Evet, biliyorum. Aynı şehri paylaştık sonuçta. Aynı yolları farklı zamanlarda birçok defa arşınladık. Belki başka yerlerde de karşılaştık. Lakin o zamanlar birbirimize yabancı olduğumuz için öylece geçip gitmişizdir birbirimizin yanından.”

“Doğru... Biliyor musun, ben öğrenciyken birçok mağazada tezgâhtarlık yapmıştım. Belki birinde seninle karşılaşp konuşmuşluğumuz bile olmuştur ha ne dersin?”

“Neden olmasın.”

Saat epey ilerlemiş, vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Ancak anılar heybesinden çocukluk bohçasını açıp üstüne üstlük epeyce de saçınca ikimizde de uyku kalmamıştı. Sırtım Mehmet’in göğsünde oturur vaziyetteyken

doğrulup diğer taraftaki yastığa başımı koyarak uzandım. Gözlerim gökyüzünde ışıldayan yıldızlarda gezindi. Ardından Mehmet de yanıma uzandı. Ancak onun gözleri benim üzerimde geziniyordu. Bana baktığını hissediyordum. Nefesi yüzüme vuruyordu ama nedendir bilinmez dönüp ona bakmaya cesaret edemiyordum. Durumun farkında değilmiş gibi gökyüzüne bakınmaya devam ederken başını bana daha da yaklaştırdı, boynuma gömdü ve uzun uzun nefes alıp vermeye başladı. Aynı anda rahatsız edici o ürperti bedenimde peyda olarak gezinmeye başladı. Kendimi ziyadesiyle gergin ve rahatsız hissediyordum. Buna rağmen hareketsiz kalıp bu durumla mücadele etmeye çalıştım. Ancak başaramadım. Önce yerimde huzursuz kıpırdanmaya başladım ve ardından daha fazla dayanamayarak uzandığım yerden kalkıp yeniden oturur vaziyet aldım. Mehmet'in anlamsız bakışları beni süzerken yine sahte tebessümlerimi dudaklarıma kondurdum.

“Uykum geldi, artık inelim mi?”

Mehmet hiç itiraz etmeden ya da herhangi bir şey söylemeden bana uydu. Birlikte kalkıp toplanarak aşağıya indik. Aramızda tuhaf bir esinti dönüp dururken ikimiz de hiçbir şey olmamış gibi davranıyorduk. Mehmet'in yanında olmaktan mutluydum. Onun varlığı bana huzur veriyordu. Sohbet etmek rahatlatıyor, geçmişte aç-

lan yaralarım merhem gibi geliyordu. Ancak ne zaman bana yaklaşırsa, fiziksel temasta bulunsan içimi bilinmez bir ürperti kaplıyor, geriliyor ve birden ondan uzaklaşma duygusu baş gösteriyordu içimde. Neden böyle hissettiğimi ya da daha ne kadar süreceğini bilmiyordum ama Mehmet'in her ne kadar açıkça dile getirmese de bundan büyük elem duyduğunu anlayabiliyordum.

* * *

Güneşli güzel bir sabahın kuşluk vakti, kahvaltımızı çoktan yapmış, Mehmet'le verandadaki masada çay içiyorduk. Mehmet aynı zamanda kitap okuyor, bense etrafı seyrederek çayımı yudumluyordum. Bahçe duvarının ötesindeki yola, ağaçların arasından görünen tarlalara bakıyordum. Ardından gözlerimi daha yakına, bahçeye çevirdiğimde gördüğüm manzaradan hoşnut gülümsemdim. Mehmet her gün birkaç saat çalışarak bahçedeki yabancı otları temizleyince bahçe şimdi daha güzel bir görünüme bürünmüştü. Kıpırmızı toprak ortaya çıkmıştı şimdi ama sanki hâlâ boş gibiydi. Ne bir çiçek ne de herhangi yeşil bir bitki yoktu.

Mehmet'e dönerek, "Bahçemizde birkaç değişiklik yapsak mı?" diye sordum.

Başını okuduğu kitaptan kaldırıp bana baktı.

"Ne gibi?"

“Belki küçük bir süs havuzu ve rengârenk çiçekler, yeşil bitkiler.”

Mehmet bir yandan dikkatle beni dinlerken masadaki yarım çay bardağına uzandı, yudumladıktan sonra cevap verdi.

“Kulağa hoş geliyor. Burası artık senin bahçen, nasıl istiyorsan öyle yapalım.”

“O halde bana bırak. Tek başıma yapmak istiyorum. Hem benim için de uğraş olur.”

Mehmet gülümsedi.

“Olur.”

Birden başka bir konuya geçiş yaptım.

“Hadi biraz yürüyüş yapalım.”

“Şimdi mi? Hava çok sıcak, akşam serinliği bekleyelim.”

Dudak bükerek, “Gerçekten çok sıkıldım, biraz dolaşmak istiyorum. Hadi naz etme.” dedim.

Israr edince Mehmet kabul etti.

“Tamam, o halde hazırlan bakalım.”

Yaklaşık on dakika sonra bahçe kapısını çekip çıktık evden. Hava gerçekten sıcaktı. Buna rağmen dışarı

çıkıldığını için pişman değildim. Taşındığımdan beri ev ile uğraşmaktaydım. Bu yürüyüşün bana iyi geleceğini düşünmüştüm. Öyle de oldu. Yürüdükçe kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Yaklaşık yarım saattir yürüyorduk. Evden epey uzaklaşmıştık. Yol boyunca sağ tarafımızda aralıklı evler, ağaçlar vardı. Evlerin hiçbirinde hayat emaresi yoktu. Ne bir insan sesi ne de bir çocuk cıvıltısı duyulmuyordu. Büyük bir ihtimal kimisi boştu, kimisi de bu sıcakta evin en serin yerinde uyukluyor ya da vakit öldürüyordu. Dönüp Mehmet'e baktığımda sıcaktan mustarip terlediğini, alnında iri ter tanelerinin biriktiğini gördüm. Boynu da terden sırılsıklam olmuştu, güneşin altında parlıyordu. Buna rağmen hiç şikâyet etmeden bana uyarak yürümeye devam ediyordu. Deminden beri onu izlediğimin farkına varmış olacak ki gözleri etrafta gezinirken konuştu.

“Bana bu kadar uzun bakmanın sebebi perişan halime acımadan mı yoksa aşktan mı? Not; ikinci şık tercih edilir.”

Gülümsedim.

“Cevap; her ikisi de!”

Hâlâ bana bakmıyordu.

“En azından ikinci şık da var içinde. Sevindim.”

“Neden? Emin değil miydin?”

Bu soruyla birden dönüp bana baktı. Birkaç saniye sessiz bakiştıktan sonra gözlerini tekrar çevirirken sorumu yanıtladı.

“Hayır, eminim.”

O gözlerini kaçırdı ama ben ısrarla bakmaya devam ettim.

“Utanmaya başladım.”

“Utanacak ne var ki? Kocam değil misin? Bakamaz mıyım?”

Etrafta gezinen gözleri tekrar gözlerimi buldu. Mimikleri duyduğu cümlemin memnuniyetini barındırıyordu.

“Bakabilirsin. Sadece sen bak bana. Hep bak...”

Birbirimize bakışırken gülümsedik. Bir müddet daha sohbet ederek yürüdükten sonra artık dönmeyi düşünüyorduk ki yolun biraz ilerisindeki yaşlı adam dikkatimizi çekti. Hemen yanında durduğu at arabası devrilmiş, üzerindeki yola savrulmuştu. Mehmet’le hiç düşünmeden adamın yardımına koştuk. Yanına yaklaşırken Mehmet, yaşlı adama selam vererek konuşmaya başladı.

“Selamünaleyküm bey amca. Hayırdır, kaza mı yaptın?”

Yola serilmiş mısırlarını toplamaya çalışan yaşlı adam bizi yeni fark ediyordu.

“Aleykümselam oğlum, öyle oldu. Tarladan bir fare yola fırlayınca hayvan ürktü, sonra durum bu işte.”

“Geçmiş olsun, yardım etmemize müsaade var mı?”

Yaşlı adam her ikimize de mahcup baktı.

“Zahmet olmazsa...”

Toplamak için eğilirken yaşlı adama cevap verdim.

“Ne zahmeti amca, sizi böyle görüp de hiçbir şey olmamış gibi geçip gidecek değildik ya.”

“Hay Allah razı olsun sizden. Sizi bana Allah gönderdi.”

Mehmet bana bakarak gülümsese de cevabı yaşlı amcaya verdi.

“Doğrudur amca. Hiçbir şey sebepsiz değil bu hayatta. Yoksa bu sıcakta ne diye yürüyüş diye tutturalım değil mi?”

Bir yandan yerdeki mısırları toplarken bir yandan sohbet ederek yaşlı amcanın adının Mustafa olduğunu, merkeze bağlı bir köyde yaşadığını, burada buğday ve mısır ekili tarlalarının olduğunu, bu mısırları da şehirde pişirip satan bir sokak satıcısı için topladığını öğrenmiştik. Topladığımız mısırları tekrar arabaya yükledikten sonra Mustafa amca cebinden çıkardığı mendille alnına ve boynuna biriken teri silip bize döndü.

“Allah ikinizden de razı olsun evladım. Vaktiniz var mıdır?”

Mehmet’le birbirimize baktık. Yaşlı adamın neden bunu sorduğunu anlayamamıştık. Mehmet cevap verdi.

“Hayırdır Mustafa amca, neden sordun? Başka görülecek işin varsa artık elimizden geldiği kadar...”

Mustafa amca, Mehmet’in lafını kesti.

“Yok oğlum, daha ne isteğim olur sizden. İstedim ki vaktiniz varsa iyiliğinizin karşılığı size bir çay ikram edeyim.”

Mehmet davetten memnun olsa da aklı mısırlara kaydı.

“Sanırım bu mısırları merkeze götürüyordunuz. Sizi yolunuzdan etmiş olmayalım.”

Mustafa amca itiraz etti.

“Mısırların acelesi yok, ikinci vakti serinlikte götürürüm.”

Yaşlı adamın bizi davetteki samimiyetini ve istekliğini görünce kabul edip peşine düştük. Biraz ilerdeki başak tarlasının önüne gelince Mustafa amca durup bize döndü.

“İşte geldik.”

Sapsarı başaklar önümüzde uzayıp gidiyordu. Tarlanın kenarındaki yolu takip ederek tam ortasında duran meşe ağacına doğru yürüdük. Ağacın yanına kadar gelince hemen altına, ağacın gövdesine dayalı kurulmuş derme çatma ahşap çardak gözler önüne serilmişti. Çardağın hemen ilerisinde başaklardan ayrılmış yemyeşil bir bahçe vardı. İlk göze çarpan kızarmış domatesler yeşilin içinde güzel bir görüntü çiziyordu. Fasulyeden bamya ya kadar bütün sebzelerden bahçeye az çok ekilmiş gibi görünüyordu. Bahçenin hemen yanında da bir kuyu duruyordu.

Yedi basamak merdivenle çıkılan çardağa oturduğumda sıcaktan mustarip terleyen bedenime gölge değince az da olsa bir serinlik hissetmiştim.

Mustafa amca hiç oturmadan köşede, mermerin üzerine kurulu semaverin başına geçerek çay demleme işine girişti. Mustafa amca semaverin ateşini yakarken ben de suyunu doldurup demliğine çay koydum. Oturduğumuzda etrafa bakındım. Çardağın bir köşesinde toplanmamış bir yatak, üzerine gerili cebinlik duruyordu. Hemen yanında muhtemelen sabah namazından kalma yarı açık duran bir seccade vardı. Diğer köşesinde ise iç içe koyulmuş birkaç kap kacak, yağ tuz gibi mutfak eşyaları vardı. Çardağın iki direği arasına gerilmiş ipte küçük gruplar halinde kurutulmuş bamyalar ile oyulmuş

patlıcan ve biber vardı. Yarıya kadar ayran dolu beyaz bir bidon ile süzme torbası ağacın dallarına bağlanmış, tepemizde sarkıyordu.

Mustafa amca etrafa bakındığımı fark edince utanmış bir ifadeyle, “Dağınıklığımın kusuruna bakmayın. Malum buralarda her gün misafir ağırlanmadığından biraz rahat davranıyorum.” dedi.

Mustafa amcanın mahcup olduğunu anlayınca düzeltme gereği hissettim.

“Etrafı süzme sebebim ondan değil Mustafa amca. İmrendim size, hatta belki biraz da kıskandım. Ne sade, ne basit bir hayat tarzıdır bu. Tencerede pişirip kapağında yemek, sessiz sakin, engin ve de dingin bir hayat sürmek... Hayatın telaşesinden bihaber kendi yağında kavrulmak...”

Mustafa amca gülümsedi. Gülümseyince arkadaki eksik dişi ile metal kaplamaları göründü.

“Şimdi hanım kızım böyle söyleyince kendimi şanslı hissettim doğrusu. Lakin yalnızlık Allah’a mahsus. Bir de ermiş, evliya kimselere... Ben ne ermişim ne de evliya. Allah’ın zoruna gitmeye ya bazen öyle çok yalnızlık çekiyorum ki böyle sizin gibi bir vesileyle yolumun kesiştiği insanları zorla buraya getirip fazladan iki kelam daha etme derdine düşüyorum.”

Mehmet, “Mustafa amca, eşiniz yok mu?” diye sorun-
ca yaşlı adam boynunu mahzunca büktü.

“Sizlere ömür evladım. Bu dünyadan göçeli tam yedi
sene oldu.”

Mehmet sorduğuna pişman olmuştu, telafi etmeye
çalıştı.

“Hepimiz bir gün aynı yere göçeceğiz. Allah sana
uzun ömürler versin amcacığım.”

Mustafa amca buruk bir şekilde gülümsedi.

“Vermesin oğlum. Tövbe, haşa vademden önce öle-
mem elbet bilirim ama gönlüm vademın yakın zamanda
dolmasından yana.”

Bu sözlerle üzüldüm. Kaşlarımı itiraz niteliğinde yu-
karı kaldırdım.

“O nasıl söz Mustafa amca!”

Mustafa amca zoraki gülümsedi.

“Ne dediğime aldırmayın, arada böyle kederlenip saç-
maladığım oluyor. Yine de birbirinizin kıymetini bilin
evladım. Bu ömür yalnız kolay geçmiyor. Birlikte oldu-
ğunuz her ânı ödül sayın da öyle geçirin.”

Bu sözle birlikte gayri ihtiyari Mehmet’le göz göze
geldik. Mehmet o anlarda ne düşünüyordu bilemem

ama benim aklımdan geçen şey bu dünyadan ilk önce hangimizin göçeceği olmuştu. Ölümün gerçekliğinin farkında olsak da sanki bizden çok uzaktaymış gibi yaşıyorduk. Oysa ölüm bize birbirimizden daha yakındı. Acaba hangimiz bu hayata daha önce gözlerini kapayacaktı? O ertelenemez an hangi zaman diliminde gerçekleşecekti? Nerede, ne şekilde bulacaktı bizi? Bir an Mehmet'in benden önce öldüğünü düşününce içim sızladı. Göğsümdeki daralmadan dolayı nefes almakta zorlandığımı hissettim. Burak'tan bu acıyı öyle iyi biliyordum ki ikinci bir defa yaşama düşüncesi dahi içimde sessiz ama derin bir çöküntüye sebep olmuştu. Mehmet çoktan dönmüş Mustafa amcayı dinlemeye devam ederken ben hâlâ ona bakmaya devam ediyordum. İçimden "Allah'ım onu benden önce alma yanına, ikinci bir acıyı reva görme bu günahkâr kuluna!" diye dua ettim.

Sonunda çay demini alınca doldurma ve dağıtma görevini ben üstlendim. Mustafa amca mahcup halde birkaç defa kendisi yapmak için ileri atılsa da bu yaşlı adamın elinden çay beklemek içime sinmediği için kendim yapmak istedim. Biz çayımızı yudumlarken hafif bir rüzgâr ağacın dallarının arasından esip geçiyordu. Oynaşan yaprakların gölgesi çardağın üzerinde titreşiyordu. Güneşin keskin ışıkları kıpırdanan dallarla sürekli yer değiştiriyordu. Etrafta uçuşan birkaç sineğin vızıltısı duyuluyordu. Sararıp olgunlaşmış, başı eğilmiş başaklar esen rüzgârla

dalga dalga oluyordu. Bir yerlerde birkaç ağustos böceği ötüşüyor, başakların üzerinden güneşin ısısı buğu halinde görünüyordu. Her rüzgâr esişinde patlıcan kuruları birbirine sürterek tıkırtılı sesler çıkarıyordu. Mustafa amca kalkıp ağacın dalında asılı duran pilli teybini açınca ortalığa yanık bir türkü yayıldı. Âşık Veysel'di söyleyen.

"Dost dost diye nicelerine sarıldım

Benim sadık yârim kara topraktır

Beyhude dolandım boşa yoruldum

Benim sadık yârim kara topraktır"

Bu anlamlı dizeleri bir içten söyleyiş taçlandırınca sanki eksik bir tablo tamamlanmış gibiydi. Başak tarlasının ortasında, bir çardağın gölgesinde türkü dinleyip çay içerek bir insan ne kadar mutlu olabilirdi? Ben şu an kendimi öyle mutlu, öyle huzurlu hissediyordum ki az önce yaşadığım karamsarlıktan eser yoktu. Böyle bir yerde, böylesine basit yaşamak benim için saraylarda yaşama-ya eş değerd. Hatta sarayla böyle bir yer arasında tercih yapmam gerekse şüphesiz tercihim böylesine bir hiçliğin ortasındaki çoklukta olurdu.

Bu düşüncelerle gözlerim etrafı tararken yatağın hemen yanı başında duran lüks lambasını görünce Mustafa amcaya, "Mustafa amca sanırım burada elektrik de yok." dedim.

Mustafa amca, “Yok kızım.” diye cevap verdi.

“Peki, yemeklerini bu sıcakta nasıl bozulmadan muhafaza edebiliyorsun?”

“Elimden geldiğince yemeğimi tek doyumluk hazırlamaya çalışıyorum. Artarsa da ağacın dalına asıyorum. Acıkana kadar bozulmadan kalabiliyor.”

Üzülmüştüm, “Keşke biraz daha yakın olsaydık. Ben sizin için dolabımda yer açardım.” dedim.

Mustafa amca halinden memnun gibi gülümsedi.

“İstesem yolun kenarındaki direktan elektrik alabilirdim ama istemedim. Ben böyle iyiyim kızım, sağ olasin.”

“Peki, soğuk suyu nasıl temin ediyorsun?”

“Kuyu var ya. Suyu hem buz gibi hem de lezzetli.”

Kuyuyu tamamen unutmuştum. Halime gülmekten kendimi alamadım.

“Ah sahi ya, kuyu vardı değil mi?”

Çaydan sonra müsaade isteyerek kalkmak istediğimizde Mustafa amca da bizimle ayaklanıp aşağı indi.

“Azıcık bekleyin hele...” deyip bahçeye yürümeye başlayınca arkasından şaşkınca bakındık.

Mustafa amca bahçeye girip olgunlaşmış sebzeleri toplamaya başlayınca niyetini anlayarak itiraz ettim.

“İnan hiç gerek yok Mustafa amca. Daha yeni pazara gittim. Buzdolabı sebze dolu.”

Mustafa amca beni umursamadan kopardığı bir domatesi daha koluna taktığı sepete bırakırken cevap verdi.

“Onlarla benim sebzem bir olur mu hiç! Bunlarda ne kimyasal bir ilaç ne de hormon var. Tamamen organikler. Görüntü olarak belki güzel şekilli değiller ama lezzet olarak o aldıklarınızla kıyaslanamayacak kadar kat be kat daha lezzetliler.”

Bir yandan konuşurken itirazlarımızı duymazdan gelerek sepetini doldurmuştu bile. Dönüşte kaşla göz arasına bir poşete koyup önceden hazır edip beklettiği mısır poşetiyle birlikte bize uzattı. Sepeti ve poşeti teşekkür ederek aldık elinden. Yola koyulduğumuzda arkamızdan hâlâ bakarak uğurluyordu bizi.

Mehmet arkasına bakıp elini kaldırarak son bir uğurlamadan sonra bana dönerek, “Burayı gerçekten çok sevdim. İnanılmaz huzur verici bir yer. Bir gün tekrar gelelim olmaz mı?” dedi.

Mehmet’in benim gibi düşündüğünü öğrenince inanılmaz mutlu oldum.

“Ben de tıpkı senin gibi düşünüyorum. Hem Mustafa amca da buna memnun olacaktır.”

Eve döndüğümüzde öğle ezanı okunuyordu. Mehmet hiç içeri girmeden bahçedeki çeşmeden abdest alıp öğle namazını cemaatle eda etmek için camiye gitti. Mehmet ibadetlerini artık aksatmamaya özen göstererek yerine getiriyordu ve bundan evlenene kadar haberim olmadı. Evlendiğimiz ilk gün onu seccadenin başında görünce çok şaşırmıştım. Bunca zaman neden bana bundan bahsetmediğini sorunca ‘sırf seninle yeniden olabilmek için böyle oyunlara başvurmuşum gibi izlenimlere kapılmandan çekindim’ diye cevap vermişti. Ne zamandır böyle olduğunu sorunca ‘neredeyse beş yıldır’ cevabını almıştım. Mehmet’in bu yeni tanıdığım yanı ona daha çok çekiyordu beni.

Mehmet camiye gidince ben de verandaya bir sergi yayıp üzerine oturdum. Mustafa amcanın elimize zorla tutuşturduğu sepeti sofraya döküp sebzeleri birbirinden ayırmaya başladım. Ne yoktu ki içinde; bir avuç bamya, belki ondan biraz fazla fasulye, birkaç kabak, patlıcan, domates, acur, soğan ve patates... Hepsi de herhangi bir yemek için yeterli değildi. Bunlarla ne yapabilirim diye bir süre düşündükten sonra türlü yapmak geldi aklıma. Hem uzun zamandır da yapmıyordum, güzel bir değişiklik olur diye düşündüm. Mustafa amcanın söylediği kadar vardı. Sebzeler öyle tazeydi ki bıçak değmeden dilimleniyor ve öyle güzel kokuyordu ki insanda çiğ çiğ yeme hissi uyandırıyor. Ocağın birinde türlü pişerken

diğerinde pilav yaptım. Onlar pişerken ben de o arada öğle namazımı eda ettim. Yemeklerin altını kapadıktan sonra dinlenmeye bırakarak bahçeye çıktım. Bahçedeki kuzineye çerçöp ile ateş yakıp üzerine içi su dolu kazanı oturttukten sonra tekrar verandadaki sofranın başına oturarak bu defa da mısırları ayıklamaya başladım. Daha ilkinı soymuştum ki gıcırdayan bahçe kapısının aralığında Mehmet göründü.

İçeri girdikten sonra kapıyı kapatmak yerine bir iki defa daha kapıyı ileri geri yaptıktan sonra, “Kapı gıcırdamaya başlamış hatunum, yağlamak lazım.” dedi.

Mehmet bir süredir bana ‘hatunum’ demeye başlamıştı. Her fırsatta aynı kelimeyi tekrarlayıp duruyordu. Bazen sırf bana hatunum demek için böyle cümleler kurar gibiydi. Sanki bu kelime hoşuna gidiyordu da söylemek için fırsat kolluyor gibiydi. Bunu bildiğim için cevap vermek yerine sadece gülümsedim. Elim mısırı soyarken gözüm kuzine ateşinde gidip geliyordu.

“Gelirken ateşe birkaç dal atar mısın?”

Mehmet lafımı ikiletmeden dediğimi yaptı. Kapıyı kapadıktan sonra kuzinenin başına gelip azalan ateşe birkaç dal attı. Ardından verandaya çıkıp hemen yanı başıma bağdaş kurarak oturup hiçbir şey söylemeden mısırları soymamda bana yardım etmeye başladı. Bir yandan

da hafif bir sesle türkü mırıldanıyordu. Dizlerimiz birbirine değiyordu. Ona baktığım sırada o da bana bakınca göz göze geldik. Eskiden olsa onun bana baktığı anlarda gözümü başka yerlere kaçıırırdım. Oysa şimdi gözlerinin yosun yeşilini de yüzünün her zerresini de doya doya seyredebiliyordum. Aradan geçen yıllar onu yaşlandırmak yerine sadece yüz hatlarını daha da yerine oturtmuş ve ona daha keskin hatlar kazandırmıştı. Uzayan sakalları için ‘yeryüzündeki hiçbir erkeğe bu denli yakışmaz herhalde’ diye düşündüm. Mehmet ona bakmamdan memnun bir halde, dudağında ince bir gülümseyiş belirdi.

“Ben de seni hatunum!”

Ne demek istediğini pekâlâ anlasam da anlamazdan gelerek işi şakaya vurdum.

“Ne yani? Sen de benim tıraş olmam gerektiğini mi düşünüyorsun?”

Mehmet önce şaşırdı ardından kahkaha attı.

“Mesaj alınmıştır, söz, birazdan tıraş olacağım.”

Aynı anda itiraz ettim.

“Sakın! Şaka yaptım. Bu halini daha çok seviyorum.”

“Ciddi misin?”

“Evet.”

“Sen böyle dedin ya artık sakalımı bir daha hiç kesmeyeceğim. Hatta en uzun sakallı adam unvanıyla Guinness rekorlar kitabına gireceğim.”

Bu defa kahkaha atma sırası bana gelmişti.

“Guinness rekorlar kitabına en uzun sakal unvanıyla zaten giren bir adam vardı ve öldü. Kendisi bir Avustralyalıydı ve sakalı tam bir metre kırk santimdi.”

“Olsun, ben de onu geçerim.”

“Nasıl öldüğünü merak etmiyor musun?”

“Neden? Ölüm sebebi gece uyurken sakalının boynuna dolanıp boğulması mı yoksa?”

“Yaklaştın. Adam yürürken sakalına basınca düşüp boynunu kırmış.”

Mehmet de gülmeye başlamıştı.

“Hadi ya! Ne tuhaf bir ölüm şekli değil mi?”

“Evet, hatta bildiğim kadarıyla bu adam ‘tuhaf ölümler’ kategorisinde anılıyor.”

“İnsanların dikkat çekmek için yapmayacağı şey yok. Oysa her şey ayarında güzel. Hadi o neyse de sırf bunun için yıllardır tırnağını uzatan kadına ne demeli?”

“Ah, evet! Demek o kadını biliyorsun. Gerçekten çok tuhaf. O kadınla ilgili bir video görmüştüm. Bizim yap-

tığımız rutin işler kadın için tam bir işkence. Kıyafetini giyerken, saçını toplarken, yemeğini yerken nasıl da zorlanıyordu. Tuvalet kısmını düşünemiyorum bile...”

“Ve bunun gibi daha birçok tuhaflıklar var. Mesela bunlardan birisi, dünyanın en şişman kadını... Fil hastalığı denen bir hastalıktan mustarip olarak beş yüz kiloyu buluyor. Öyle ki artık hareket yetisini kaybetmiş, sadece öylece yatıyor. Tam yirmi beş yıl boyunca evinden dışarıya hiç çıkamamış. Sonunda Mısırlı bu talihsiz kadını Hindistan’a götürüp mide ameliyatı ediyorlar. Hedefleri tedaviyle birkaç yıl içinde yüz kiloya düşürmek ve bildiğim kadarıyla şu an yüz kilosunu vermiş ve dört yüz kiloya düşürülmüş. Öte yandan işin tuhaf kısmı, bu talihsiz kadının yaşadıkları bir ibret niteliği taşıırken dünyanın eş şişman insanı rekoruna sahip olmak isteyen Teksaslı bir kadın bunun için çabalıyormuş. Her gün bol kalorili özel bir karışım sevgilisi tarafından huniyle kendisine yediriliyormuş. Şu an üç yüz küsur kilodaymış ve hedefi dört yüz elli beş kilo olmakmış.”

“Yazık, gerçekten çok yazık... Buna resmen cana zulüm denir ve bunun da vebali var.”

Soyduğumuz mısırları kaynayan kazanın içine koyarak kapağını kapadım. Mehmet ardından sofrayı örtüsünü topladı.

“Evi mis gibi bir koku sarmış. Yemekte ne var?”

Ateşin altına dal atarken cevap verdim.

“Mustafa amcanın verdiği sebzelerle türlü yaptım. Yanına da bulgur pilavı var.”

“Sahiden mi? Çoktandır yemiyordum, iyi yapmışsın. Sen onunla ilgilenirken ben de sofrayı kurayım istersen.”

Ateşin közüne üfledikten sonra bir iki defa öksürdüm.

“Ondan önce senden bir şey istesem?”

“Elbette! Ne yapılması gerekiyorsa söyle hemen yapayım.”

“Yemeğin bir kısmını Mustafa amca için bölsem ona götürüp gelir misin? Arabayla hemen gidip gelirsin. Sen gelene kadar da ben sofrayı kurmuş olurum.”

“Tabii ki götürürüm. İyi düşünmüşsün benim düşünceli hatunum.”

Ben yemeği bölerken Mehmet ateşin başında durdu.

“İşte hazır. Biraz da meyve koydum yanına.”

Mehmet elimdeki sıkıca bağlanmış çıkını aldı.

“Tamam, o halde ben hemen gidip geleyim.”

Mehmet arabaya binip giderken ben bu defa sofrayı hazırlamak için içeri geçtim. Yine verandadaki masaya sofrayı örtüsünü yayıp üzerini donattım. Yemeğin yanına Mustafa amcanın topladığı tazecik yeşilbiberlerden yıkamıştım.

Sofra kurma işini bitirdikten sonra yine kuzine başına geldim, elimdeki çatalla mısıra bastırarak pişip pişmediğini anlamaya çalıştım. Hâlâ biraz pişmeye ihtiyacı var gibi duruyordu. Ateşe birkaç dal daha atarken bahçe kapısı yine gıcırtyla açıldı ve yine Mehmet kapı aralığında göründü.

“Verdin mi?”

“Evet, gittiğimde bahçe suluyordu. Beni görünce önce şaşırdı sonra nasıl sevindi bir bilsen. Hele yemek getirdiğimi duyunca dudaklarının titrediğine şahit oldu bu gözler. Sonra tutturdu ‘gitme, beraber yiyelim’ diye. Ben de ‘başka zaman Mustafa amca, evde sofra hazır, hatun beni bekler’ dedim. Sana çok selamı var. ‘Bir gün yine mutlaka çaya gelin’ demeyi de unutmadı tabi. Sen bugün yaşlı bir adamı mutlu edip duasını alarak cennete bir adım daha yaklaştın hatunum.”

“Ah inşallah öyledir ya, bunu cennetten önce insan olduğumuz için yapmak lazım. Aksi takdirde cennete inanmayanların bu tür eylemleri hiç olmaz değil mi?”

Birlikte sofraya oturduk. Ben yemekleri tabaklara bölerken Mehmet de ayranları doldurdu.

“Afiyet olsun.”

“Afiyet olsun.”

* * *

Sıcağın kendini ziyadesiyle hissettirdiği bir gündü. Vakit sabah saatleri olmasına rağmen sıcak erken bastırmıştı. Mehmet evde durmaktan sıkılmış, birkaç gündür babamın marangoz dükkânına gidip gelmeye başlamıştı. Hem marangozluğu öğreniyor hem de babama yardım etmiş oluyordu. Mehmet gideli çok olmamıştı ki telefonum çaldı. Arayan Beyza'ydı. Bugün beni ziyarete gelmek istediğini söyleyince seve seve kabul ettim. Mehmet'le yeniden evleneceğimi duyduğunda şüphesiz en çok sevinenlerden biriydi Beyza. Onu yıllar sonra ilk defa nikâhımızın kıyılacağı gün görmüştüm. Aradan geçen onca yıla rağmen pek değişmiş sayılmazdı, tabii eteğinde dolanan iki oğlan çocuğunu saymazsak... Görüşmediğimiz dönemde çocuğunun olması için uzun bir tedavi süreci görmüş ve bunun sonucunda iki oğlu olmuştu. Dokuz yaşındaki büyük oğluna rahmetli babalarının adı olan Abdullah adını, beş yaşında olan küçük oğluna da daha uğurlu, çok talihli, hayırlı, sağ taraftaki anlamlarına gelen Eymen adını vermişlerdi. Kapı çalınca Beyza olduğunu düşündüm ve kapıyı açtığımda yanılmadığımı anladım.

Beyza sıcaktan kan ter içinde kalmasına rağmen o her zamanki gülüşüyle selamladı beni. İçeri girdiğinde sıkı sıkı sarıldık birbirimize. Onun bende yeri bambaşkaydı. Onu bir görünce gibi asla görmedim. O benim için hep bir kız kardeş gibiydi. Bu, Mehmet'le ayrıldığımızda bile

hiç değişmedi. Mehmet'in kız kardeşi olması sebebiyle aramıza mesafe koymak zorunda kalsak da kalben hep birbirimizin yanındaydık. Ne zaman babamları arasam onlara Beyza'yı sorardım. Aynı şekilde Beyza da arada babamlara uğrayıp benden haber almış. Birbirimizi aramaya cesaretimiz olmadığı için birimiz diğerinin haberini böylece alıyordu. Ah Beyza'm benim, olmayan kız kardeşim! Mehmet'le ayrıldığımızda benimle ağlayan, ağabeyinden çok bana üzülen, gurbet elde yalnız hissettirmeyen, ağabeyinin beni fark edebilmesi için bana tyolar veren güzel yürekli kadın... şimdi sanki arada onca kayıp yıllar yokmuş gibi aynı samimiyette kaldığımız yerden devam ediyorduk.

Mehmet bahçeyi düzenledikten sonra çim ekmiştik ve şimdi bahçe yemyeşildi. Beyzalar gelmeden ağacın gölgesine, çimlerin üzerine örtü serip, küçük renkli minderlerden atmıştım. imin ve ağacın gölgesinin serinliği birleşince havanın sıcaklığı o kadar da hissedilmiyordu. Beyza harareten mustarip mindere yayılırken ben mutfağa gidip onlar için su getirdim.

Abdullah ile Eymen çoktan bahçede kendilerince oynayacak bir şeyler bularak oyuna dalmışlardı. Beyza ile biz de oturup havadan sudan sohbete koyulduk. Böylece saatler geçirdik. Yedik, içtik, güldük, anımsadık ve hatta gözlerimizin dolduğu anlar oldu. Meğer zaman ne çabuk

geçmiş, birbirimizden uzakta anlatacak ne çok şey biriktirmişiz.

İkinci serinliğinde bahçe kapısı açıldı. Gelen Mehmet'ti. Abdullah ve Eymen, dayılarını görünce ikisi de koşup ona sarıldılar. Mehmet iki bacağına sıkı sıkıya sarılan yeğenlerinden Eymen'i kucağına alırken Abdullah'ı eğilip öptü. Beyza'yı bizim evde görünce hem çok şaşırmış hem de mutlu olmuştu.

"Aman kimleri görüyorum. Hoş geldin Beyza."

Beyza yerinden ayaklandı. İki kardeş birbirlerine sarıldılar.

"Hoş buldum abi. Aslında yeni evlisiniz diye rahatsız etmek istemedim ama Abdullah ile Eymen kaç gündür seni sayıklayıp duruyorlardı. Hem ben de Nazlı yengemi çok özlemiştim, onun için geldik. Densizliğimizi mazur gör."

Mehmet bana bakıp anlamlı anlamlı gülümsedikten sonra Beyza'ya cevap verdi.

"O nasıl söz, her zaman gelebilirsin."

Mehmet'in hâlâ bana bakan manidar bakışlarını görmezden geldim.

"Evet Beyza, bunu duymamış olalım. Sakın öyle saçma şeyler düşünme, ne zaman istersen gel."

Ardından Mehmet'e döndüm.

“Hoş geldin Mehmet, aç mısın?”

“Hoş buldum hatunum, yok değilim, sağ ol.”

Mehmet bana yine hatunum diye hitap edince bu defa bana manidar bakışlar atan Beyza'ydı. Sanki yıllar öncesi ile şimdiyi kıyaslar gibiydi. Bakışları da ‘Başardın Nazlı. İşte sana âşık, gözü sende başkasını görmeyen bir adam’ diyordu.

Birden aklıma ilk evlendiğim sıralardaki Mehmet'in dikkatini çekmek için yaptığımız plan geldi. Çarşıya çıkıp cezbedici kıyafetlerden makyaj ürünlerine, kokulardan topuklu ayakkabılara kadar neler almamıştık ki... Aklıma bunlar gelince gülmemek için dudaklarımı ısır-
dım. Zira neye gülüyorsun diye sorsalar bunu asla anlatamazdım. En azından Mehmet'e anlatamazdım, çünkü bu hâlâ Beyza ile bizim küçük sırrımızdı. Dostluğumuzun derin temellerini attığımız ilk eylemimizdi.

Bu sırada hâlâ Mehmet'in kucığında olan Eymen, dayısına “Dayı senin hiç oyuncağın var mı? Ben çok sıkıldım.” diye sorunca Beyza ile gülmekten kendimizi alamadık. Ancak Mehmet gayet ciddi bir şekilde yeğenine cevap verdi:

“Hayır dayıcığım yok ama istersen sana şimdi bir tane yapabilirim.”

Eymen'in gözleri parladı.

“Gerçekten mi? Peki ne yapacaksın?”

“Ne istersin?”

Eymen o minik tombul parmağını dudağına götürüp bir müddet düşünür gibi yaptıktan sonra cevap verdi.

“Araba istiyorum”

“Tamam o halde, sana son model bir araba yapacağım.”

Deminden beri onları dinleyen Abdullah araya girdi.

“Ben de istiyorum dayı, ne olur bana da yap.”

Mehmet hâlâ bacağına sarılmış vaziyette başını kaldırmış kahverengi boncuk gözleriyle ona bakan Abdullah'ın saçlarını okşadı.

“Tabii ki sana da yapacağım dayıcığım ama bir şartım var!”

Abdullah hemen atıldı.

“Tamam kabul.”

Eymen de abisini taklit ederek arkasından onu tekrarladı.

“Tamam kabul.”

Mehmet güldü.

“Daha şartımın ne olduğunu söylemedim ki kabul olan ne?”

Abdullah cevap verdi.

“Ne istersen o kabul.”

Mehmet gülmeye devam ediyordu.

“Tamam, o halde söylüyorum. Yaparken siz de bana yardım edeceksiniz.”

İkisi yine aynı cevabı tekrarladılar.

“Tamam kabul.”

“Tamam kabul.”

“Pekâlâ, o zaman gelin bakalım önce gidip sizinle malzemeleri toplayalım.”

Birlikte arka bahçedeki müştemilata doğru yürümeye başladılar. Çocukların o anki mutluluğu anlatılamazdı. Belki dayıları onlara ‘hadi markete gidelim, size istediğiniz oyuncak alacağım’ dese bu kadar mutlu edemezdi. Yeni bir şeyler ortaya çıkarmanın, bu işin bir parçası olmanın heyecanını yaşıyorlardı. Birazdan tekrar göründüklerinde kucaklarında çeşitli boylarda tahtalar vardı. Hemen arkalarından yürüyen Mehmet’in elinde ise alet edevat çantası vardı.

Mehmet verandaya doğru yürürken, “Hatunum biz biraz verandayı kirleteceğiz. Müsaade var mı?” diye sordu.

“Sorun değil.” diye cevap verdim gülerek. “Çocukların yüzündeki gülümsemeye değer.”

Birden Hamza ile Zeynep geldi aklıma. Onlara karşı içimde derin bir özlem hissettim. Oysa daha bu sabah konuşmuştuk ama yanı başımda olması gibi değildi işte. Onları çok özlediğimi söyleyip artık yanıma gelmelerini istedim. Hamza zaten okul açıldığında orada olacaklarını, biraz daha sabretmemi söyledi. Bir yandan haklı sayılırdı aslında. Büyükbabalarını ve büyükannelerini sadece yaz tatillerinde görecektlerdi. Yılın diğer tüm zamanı benim yanımda olacaklardı. Yine de bu özlediğim gerçeğini değiştirmiyordu işte.

Mehmet verandaya bağdaş kurarak oturmuş, Eymen’i de dizine oturtmuştu. Eymen’in eline verdiği zımparayla tahtayı nasıl zımparalayacağını gösteriyordu. Diğer tarafında dayısının dizine yaslanmış oturan Abdullah, zımparaladığı tahtayı büyük bir gururla dayısına gösterdi.

“Bak dayı, benimki olmuş değil mi?”

Mehmet, Abdullah’ın yanına bir öpücük kondurdu.

“Aferin dayısı, evet hem de çok güzel olmuş.”

Öyle güzel görünüyorlardı ki Beyza ile ikimiz konuşmayı bırakmış onları seyrediyorduk. Mehmet’in her zaman çocuklarla iyi bir ilişkisi olmuştur. Çocukların dilinden öyle iyi anlar ki gönlünü fethedemeyeceği bir çocuk

yoktur. Bunun sebebi tabii ki çocukları çok sevmesinden ileri geliyordu.

Beyza bir süre gülümseyerek onları izledikten sonra bana dönerek, “Abim gerçekten de çocukların dilinden anlıyor.” dedi.

“Evet, bu konuda gerçekten çok iyi ve sabırlı.”

Beyza göz kırptı.

“Abimden iyi bir baba olacak desene.”

Beyza böyle diyene kadar bu konu üzerinde hiç düşünmemiştim. Hatta böyle bir konunun konuşması Mehmet’le de aramda geçmemişti. Oysa onun çocuklara olan düşkünlüğünü ve sevgisini en iyi ben bilirdim. Başkasının çocuğuna bu denli ilgili olan biri kendi çocuğuna karşı nasıl olurdu kim bilir. Bir an, çocukları bu denli çok severken neden bana baba olma arzusundan hiç bahsetmediğini düşündüm. Acaba onu bu isteğinden alıkoyan benim zaten iki çocuğa sahip olmam mıydı? Onlar beni üvey babalarıyla paylaşmaya razı olmuşken bir de onlara üvey kardeş istemenin fazla olacağını mı düşünmüştü?

Bunları düşünürken gözüm Abdullah ile Eymen’e kaydı. Abdullah, Beyza ile Vural eniştenin karışımı gibiydi. Gözlerinin rengini babasından alsa da şekli annesine benziyordu. Onun gibi gözleri iri, kirpikleri uzundu. Siması ile annesinden çok babasını andırıyordu. Ten rengi

de babası gibi buğday rengindeydi. Eymen ise daha çok annesine benziyordu. Onun gibi beyaz tenli, yeşil gözlüydü. Küçük kırmızı dudakları birini dinlerken hafif açılıp bükülüyordu ve bu haliyle annesine daha da çok benziyordu.

Acaba Mehmet'le bizim bir çocuğumuz olsa nasıl olurdu diye düşünmekten alamadım kendimi. En çok kime benzerdi? Babası gibi kavruk bir teni, yeşil gözleri mi olurdu ya da benim gibi kumral tenli, ela gözlü mü olurdu? Veyahut da ikimizin karışımı bir şey mi olurdu? Cinsiyeti kız mı yoksa erkek mi olurdu? Birden aklıma yıllar önce Mehmet'le ilk evliyken yaptığım düşük geldi. Sadece birkaç ay taşıyabilmişim yavrumu. Şimdi yaşasaydı on yedi yaşlarında olurdu. Yıllar boyunca ne zaman aklıma gelse acaba cinsiyeti neydi ya da kime benzeyecekti diye düşünmekten kendimi alamadım ve her defasında vadesi bu kadarmış deyip teselliye sarıldım.

O zamanlar Mehmet de ben de yaşımızın verdiği cehaletle doğru olmayan şeyler yapmıştık. Bugün kim haklı kim haksız ya da suçun büyüğü kimdeydi gibi düşünceler yerine 'olan oldu, düşünmenin ya da söylemenin kimseye bir faydası yok, önemli olan bundan sonrası' demeyi öğrenecek kadar olgunlaşmıştım. Şimdi böylesine olgun düşünmek Mehmet'i daha iyi anlamamı, empati kurarak hislerine ulaşabilmemi sağlıyordu. Onun bir

baba olmayı ne denli çok istediğini sadece şu manzaraya bakarak bile anlamak mümkündü. Her erkek gibi onun da babalık duygusunu yaşamaya hakkı vardı. Üstelik de böylesine sağlıklıyken, hâlâ vakti varken...

İşte o an karar verdim. Ona kesinlikle bir çocuk vermeliydim. Madem yeniden evlenmiştik, bir çocuğumuzun olmasından daha doğal ne olabilirdi? Önce bunu Mehmet'le konuşacaktım, daha sonra da Hamza ve Zeynep'le... Bir kardeşlerinin olması düşüncesini eminim olgunlukla karşılayacaklardı ve Mehmet'in çocuklar arasında adaleti sağlayacağından adım kadar emindim.

O gün Beyza gitmek istese de göndermedik ve akşam yemeğine kaldı. Akşam olunca Vural enişte de aramıza katıldı. Gece yarısına kadar Mehmet ile Vural enişte bahçede, Beyza ile biz de mutfakta oturup sohbet ettik. Çocuklar ise bahçe ile mutfak arasında mekik dokudular. Elllerinde dayılarının yaptığı tahta arabalarla sağda solda koşuşturup çocukluklarını yaptılar. Beyza ile kocası artık kalkmak için müsaade istediklerinde onları kapıya kadar uğurladık. Beyza gitmeden önce dönüp telkinde bulunmayı unutmadı.

“Biz açılışı yaptık artık sıra sizde! Mutlaka bekliyorum!”

Mehmet şakayla karışık Beyza'ya takıldı.

“Ziyaretin sırası değil yaşı vardır. Ben senin büyüğün olduğuma göre gelmek zorunda olan sensin.”

Beyza, “Ciddi olamazsın abi!” diye isyan etti.

Mehmet gülümseyerek cevap verdi.

“Tabii ki ciddi değilim. Tamam, geliriz inşallah.”

“Bunu söz olarak kabul ediyorum, ona göre!”

“Hayırlı geceler.”

“Hayırlı geceler.”

İçeri geçip bahçe kapısını kapadık. Şimdi etraf derin bir sessizliğe bürünmüştü. Abdullah ile Eymen’in ağızlarıyla çıkarttıkları araba sürme sesleri, Beyza’nın şen gülüşleri, Vural eniştenin sohbet sesleri onlarla birlikte çıkıp gitmişti kapıdan. Şimdi duyulan tek şey bahçedeki cırcır böceklerinin sesleriydi. Mehmet’le bahçedeki eşyaları toparladıktan sonra yatak odasına geçtik. Mehmet üzerini çıkarırken ben yatağın üzerini açtım. Ardından ben de günlük giysilerimi çıkarıp geceliğimi giydim. Mehmet lavaboya gidince yatağa uzanmak yerine hemen yatağın karşısındaki yere kadar inen iki kanatlı pencerenin önüne kadar gelip dışarıya bakındım. Pencerenin iki kanadı da sonuna kadar açıktı. Bahçe karanlık olduğu için görebildiğim tek şey de karanlıktı. Gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Ay dolunay şeklindeydi ve mavi yansıma-

lı ışıkları gecenin karanlığını seyreltiyordu. Ayın parlak ışığında yalnızca birkaç yıldız kendini belli edebiliyordu. Hafif bir meltem gecenin karanlık koynunda usul usul esiyordu. Bu esintinin etkisiyle tül perdeyle birlikte saçlarım ve geceliğimin etekleri de uçuşuyordu.

Mehmet'in odaya girdiğini duysam da dönüp bakmadım ve gözlerimi gökyüzündeki aynı noktada beklettim. Bir süre sonra Mehmet'in sıcaklığını vücudumda hissettim. Bağlı olan kollarımın üzerinden kollarını birleştirdi. Üzerinde sadece atlet olduğu için tenlerimiz birbirine değiyordu. İkimiz de konuşmuyorduk. Sadece öylece gökyüzüne bakıyorduk. Sonra Mehmet başını boynuma gömdü. Nefesi boynuma vurmaya başlayınca yine vücudumda bir ürperti başladı. Aynı anda ondan uzaklaşma, kaçma hissi baş gösterince bu defa bu hislerle mücadele etmeye karar verdim. Bu defa bir şeyleri bahane ederek uzaklaşmayacak, kaçmayacaktım.

Bu tuhaf his giderek her bir yanımdan beni kuşatsa da dişlerimi sıkarak öylece durmaya devam ettim. Bilinçaltım neden sürekli beni bu adamdan uzak tutmaya çalışıyordu? Neden onunla temasa geçtiğimde vücudum böyle bir tepki içine giriyordu? Neden her defasında bu tuhaf duygunun esiri oluyordum?

Mehmet'in sıcak dudakları omzuma sıcak bir buse kondurduğunda artık dayanamadığımı hissederek yum-

ruklarımı sıktım. Gözlerimi sıkı sıkıya kapatıp dayanmaya çalıştım. İçimden ‘geçecek, şimdi geçecek’ diye kendi kendime telkinlerde bulundum. Fakat geçmedi... Mehmet’in her bir busesi içimdeki bu hissi dalga dalga çoğalttı ve sonunda dayanamayarak yine bu hisse teslim oldum. Kollarından hızla sıyrıldım. Ardından ona döndüm ama yüzüne bakmaya cesaret edemediğim için gözlerimi başka bir yöne kaçırarak, “Yorulдум sanırım, çok uykum var. Hadi yatalım artık.” deyip yatağa doğru yürüdüm.

Henüz bir adım atmıştım ki Mehmet kolumdan tuttu.

“Nazlı, sorun ne? Neden bana böyle davranıyorsun? Neden sana her yaklaştığımda bir şeyleri bahane ederek benden uzaklaşıyorsun? Çektiklerim yetmedi mi? Beni daha ne kadar cezalandırmayı düşünüyorsun?”

Sesinde ciddiyet vardı. Biraz da isyan ...

Dönüp yüzüne baktım. “Hayır, seni cezalandırmaya çalışmıyorum.” dedim titrek bir sesle.

“O halde neden böyle davranıyorsun? Neden benden kaçırıyorsun?” diye yeni bir soru sorunca bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemedim bir an. Hâlâ gözlerine bakmaya devam ederken sessizce yutkundum.

Fısıltıdan farksız bir ses tonuyla, “Bilmiyorum.” dedim.

Bu söz üzerine Mehmet'in kolumu tutan eli önce gevşedi, sonra yanına düştü. Herhangi bir şey söylemek yerine sadece odadan çıkıp gitti. Önce 'gitme' diyecek gibi oldum ama cesaret edemedim. Sonra peşinden gitmek istedim, ancak bu defa da dermansız dizlerim sözümü dinlemeden öylece durdu. Mehmet sessizce çıkıp gitti odadan, kapıyı yine aynı hassasiyetle kapadı.

Az önce istilasına uğradığım duygular şimdi yoktu ama mutlu da değildim. Ne oluyordu bana böyle? Bu adamdan çocuğum olsun istiyordum ama bana dokunmasına tahammül edemiyordum. Bu yaman çelişkinin merkezinde, bir türlü anlamlandıramadığım bu durumdan mustarip halde kıvranıyordum. Yatağın ortasına oturup yine ne zaman canım sıkılsa yaptığım gibi dizlerimi karnıma kadar çekip kollarımı bağladım ve alnımı dizlerime dayayarak düşünmeye başladım.

O gece Mehmet odaya tekrar dönmedi. O dönmeyince de beni uyku tutmadı. Sustum, durdum, düşündüm... Yine içimde geçmişle kıyas başladı. Bir zamanlar yine böyle yalnız bırakılmışım. Ancak o zamanlar durum bambaşkaydı, şimdi ise bambaşka. Her halükarda yine üzüyorduk, üzülüyorduk. Derin bir nefes çektim ciğerlerime. İçimdeki sıkıntıyı böylece hafifletmek istedim ama kâr etmedi. Gecenin koyu karanlığında sessizliği yırtarak dalga dalga yayılan yanık bir ezan sesi odanın

içini doldurunca sessizce yerimden doğrulup abdest aldım ve sabah namazını eda ettim. Sonra yine yatağa geçip bu defa uzandım. Şehir şimdi derin bir uykundaydı. Uzaktan birkaç horozun ötüşmeleri geliyordu kulağıma. Serçeler daha cıvıldamaya başlamamıştı. Birazdan hava aydınlanmaya başlayacak, önce serçeler ötüşecek, ardından başka sesler karışacaktı havaya. Güneş yükselecek ve ortalık aydınlanarak yeni bir günü böylece başlatmış olacaktı. Şimdilik sadece horozların ötüşmeleri vardı ortalıkta. Ağırlaşan göz kapaklarımı kapatsam da bilincim hâlâ açık, bu sesleri dinliyordum. Sonra sesler kulaklarımdan yavaş yavaş çekilmeye başladı ve ardından derin bir uykunun kollarına atıldım.

Sabaha karşı daldığım uykudan Mehmet'in sesini duyarak araladım gözlerimi. Yatakta başucumda oturmuş, bir yandan saçlarımı okşuyor bir yandan da uyandırmak için bana sesleniyordu.

"Hatunum, hadi kalk gidiyoruz."

Avucumun içiyle açmakta zorlandığım gözümü ovalarken açılmamış, boğuk bir ses tonuyla sordum.

"Nereye?"

"Gittiğimizde görürsün."

Açmaya çalıştığım gözlerimi dışarıyı çevirdiğimde havanın yeni yeni aydınlanmaya başladığını gördüm. Bu

saatte nereye, niçin gidiyorduk anlam veremedim. Rüya mı görüyorum yoksa diye düşünürken Mehmet'in elleri yine saçlarımda gezinmeye başladı.

“Uyan hadi, hazırlan. İstersen gideceğimiz yere kadar uyuyabilirsin.”

Dönüp Mehmet'e baktım. Deminki halime göre şimdi daha ayılmış durumdaydım. Yine de emin olmak için sordum.

“Şu an rüya mı görüyorum?”

Mehmet gülümsedi.

“Hayır, rüya değil gerçek.”

Gerçek olduğundan emin olunca ilk sorumu yineledim.

“Bu saatte nereye gidiyoruz?”

“Sürpriz, gittiğimizde görürsün.”

“Mehmet neden sen...”

Elini dudaklarıma bastırınca sözümü bitiremeden susmak zorunda kaldım.

“Lütfen Nazlı, hiçbir şey sorma. Sadece hazırlan ve benimle gel, olmaz mı?”

Uykusuzluğun yorgunluğu, az da olsa uyumanın rahatlığıyla olup biteni anlamlandırmakta zorlanıyordum.

Yerimden hafif doğrulurken ayılmaya çalıştım. Gözlerim tekrar Mehmet'i bulduğunda yeni bir soru sordum.

“O yere bu kadar erken gitmek zorunda mıyız?”

Mehmet tereddüt etmeden cevapladı.

“Evet.”

Mehmet'in bu kararlı halini ve gördüklerimin bir rüya olmadığını sonunda anlayınca kabul ettim.

“Tamam, gidelim.”

Şüphesiz kabul etmemde merakımın da payı büyüktü. Dahası, Mehmet'in bana karşı tavır almasını beklerken böyle şefkatli yaklaşımı da etkili olmuştu. Üzerimi giyinip dışarı çıktığımda Mehmet'i arabada beni beklerken buldum. Gidip yanına oturduğumda gözleri üzerimdeydi.

“Gitmeye hazır mısın?”

Emniyet kemerini takarken başımı olumluca salladım.

“Hazırım.”

Mehmet arabayı çalıştırdı ve sürmeye başladı. Ancak şehre doğru değil aksi yönde ilerliyorduk. Merak etsem de sormadım. Sadece sessizce dışarıyı izlemeye koyuldum. Teypte hafif bir müzik çalıyor, yarım açık camdan

içeriye sabah serinliğiyle birlikte sabaha karşı yağan çığ, toprağın kokusunu burnuma taşıyordu.

“İstersen gideceğimiz yere kadar biraz uyu.”

Mehmet’in bu sözleriyle dönüp ona baktım. Gözlerinin beyaz kısımlarında kızarıklıklar oluşmuştu. O da uykusuz görünüyordu.

“Sen de uyumadın değil mi?”

Mehmet gözlerini benden kaçırıp tekrar yola bakarken cevap verdi.

“Önemli değil, ben uykusuzluğa alışkınım. Hadi şimdi sen biraz uyu. Ben geldiğimizde seni uyandırırım.”

Başımı koltuğa yaslarken Mehmet’e bakmaya devam ettim. Mehmet arabayı kullanırken ben gözümü hiç ayırmaksızın onu izliyordum. Bir müddet sonra Mehmet tekrar bana baktığında kendisini izlediğimi fark edince yüzünde bir gülümseme belirdi ama hiçbir şey söylemedi. Dün öylece odadan çıkıp gidince bir pişmanlık duymuş ve kendimi öyle çok suçlamıştım ki şimdi bana böyle gülümsemesi beni bir nebze olsun rahatlatıyordu. Dün geceyi uykusuz geçirmekten mi yoksa düşüncelerin ağırlığından mı bilinmez kendimi ziyadesiyle yorgun hissettim. Dinlenmek için gözlerimi kapadığımda uykuya yenik düştüm.

Arabanın durduğunu hissedince gözlerimi araladım. Etrafıma bakındığımda ağaçlık bir alanda olduğumuzu gördüm. Mehmet uyandığımı fark edince, “İşte geldik.” dedi.

Etrafa bakınarak, “Neresi burası?” diye sordum.

“Konuşmak için herhangi bir yer.”

Bu ne demekti şimdi? Böyle diyerek ne demek istemişti? Anlamamış gözlerle çehresini süzdüm.

“Ne demek şimdi bu? Neyi konuşacağız ve neden burada konuşacağız?”

Mehmet bana herhangi bir cevap vermek yerine arabadan inince peşinden ben de indim. Artık onun bu gizemli halleri beni öfkeliendirmeye başlamıştı.

“Sana bir soru sordum. Ne konuşacağız ve neden burada?”

Mehmet bana göre oldukça sakindi.

“Önce kahvaltımızı yapalım, daha sonra konuşuruz.”

“Hayır şimdi!”

Onu anlamaya çalışıyordum ama şu an gerçekten ne yapmak istediği konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu.

“Gerçekten bu konuşmayı şimdi mi yapalım?”

“Evet! Bu hiçliğin ortasında ne konuşacağımızı ve neden burada konuşmamız gerektiğini gerçekten çok merak ediyorum.”

Mehmet ellerini cebine sokarak sakın tavırlar sergiliyordu ama halinden onun da gergin olduğu anlaşılıyordu.

“Pekâlâ, o halde başlıyorum.”

Herhangi bir cevap vermek yerine ben sadece susunca konuşmaya devam etti.

“Yaklaşık on beş yıl kadar önce seninle ilk karşılaşmamızı hatırlıyor musun?”

Bu da neydi şimdi? Durup dururken neden böyle bir soru sorduğunu gerçekten de anlayamıyordum. Cevap vermek yerine sustum. O da zaten cevap beklemiyordu.

“Ben hatırlamıyorum çünkü sen o zamanlar zerre kadar umurumda değildin.”

İşte bu söz yüreğime dokunmuştu. İncinsem de sessiz kalmayı tercih ettim.

“Ne giydiğin ya da nasıl görüldüğünle ilgilenmiyordum, çünkü aklımda başka biri vardı.”

Sözleri gittikçe daha da incitici olmaya başlamıştı.

“Evlendiğimiz ilk gece hemen yola çıkmak istedim, çünkü seninle aynı odayı paylaşmaya tahammülüm yok-

tu. Beyzaların geldiği günlerde aynı yatağı paylaşmak bana işkence gibi gelmişti resmen.”

Cılız bir sesle, ‘lütfen dur’ diye yalvardım ama o durmadı.

“Seni bir kadın gibi görmüyordum. Sevdiğim kadınla kıyaslamıyordum bile. Sen benim için annem tarafından mahkûm edildiğim herhangi biriydin sadece.”

“Lütfen artık dur!”

“Çekmem gereken bir ceza gibiydin. Birlikte olduğumuz ilk gece...”

“Neyin peşindesin? Neden böyle şeyler söylüyorsun?”

“O gece hayatımda duyduğum en büyük pişmanlığımı. Ardından hamile kaldığını duyunca yıkıldım resmen.”

Nefes alışverişlerim sıklaşmıştı. Nefes alamadığımı düşünerek ağzımı açıyor, daha fazla nefes almaya çalışıyordum. Gözlerim yerde bekleşirken aynı cümleyi istemsiz bir şekilde ısrarla tekrarlamaya başlamıştım.

“Lütfen dur! Lütfen dur! Lütfen dur!”

“Düşük yaptığın gün sevinmedim ama üzülmedim de...”

“Lütfen dur! Lütfen artık dur!”

“Çünkü artık bizi birbirimize bağlayan tek şeyin böylece koptuğunu düşündüm.”

Ellerim sinirden titremeye başlamıştı. Hızla nefes alıp vermeye devam ediyordum. Gözlerimi yerden kaldırıp öfkeli gözlerle Mehmet’e baktım. Yüzü ifadesizdi. Birden ona karşı içimdekileri haykırmaya başladım:

“Evet, ilk tanışma günümüzü hatırlıyorum! Üzerinde siyah bir takım elbise vardı ve ben sana ne kadar çok yakıştığını düşünmüştüm. Yüzüne utançtan hiçbir zaman dikkatle bakamasam da gözlerimi her kapadığımda gözlerimin önünde beliren şey yüzündü. Evlendiğimizde senin için işkence gibi geçen günler benim için hasretten ibaretti. Senin yanında olup seni özlüyordum. İşte bu kadar saçmaydı durumum. Beyzalar bize geldiğinde aynı yatağı paylaşmamız benim için paha biçilemezdi. Hayatımdaki en büyük heyecanı yaşadım o anlarda. Sen başka bir kadının hayalini kurarken ben her gece uyumadan seni izledim. Belki uyanırsın diye dokunmaya korkuyor, hatta nefes almaya bile çekinerek sadece uzaktan izliyordum yüzünü. Ve o gece ... O gecenin benim için de güzel olduğunu söyleyemem çünkü bana dokunan beni seven adam değil sadece ne yaptığının bilincinde olmayan sarhoş bir adamdı. Ama o bebek...”

Sözün tam burasında duraksadım. Gözlerimden deli gibi yaşlar akıyordu. Mehmet'in de gözleri dolu doluydu. Gözümdeki yaşlar onu net görmemi engelliyordu. Akan her damlanın yerini yeni biri dolduruyordu.

“Ama o bebek ikimizindi. Senden ve benden bir parçaydı. Masumdu, küçücüktü. Düşündüm ki... Düşündüm ki belki bebeğimiz dünyaya geldiğinde kalbini yumuşatmayı başarır. Düşündüm ki belki aramızda bu sayede bir köprü olur. Belki o zaman beni seversin. Bebeğimizi seversin. Ama olmadı. O da gitti. Bıraktı beni. Yapayalnız kaldım hayatta.”

Çığlık çığlığa haykırışlarım dağlarda yankılanıyordu. Gözyaşlarım birbirine karışıyordu. Bağırmaktan sesim çatallanmaya başlamıştı.

“Hani beni otogardan memlekete gönderdiğin o gün var ya... O gün sana sarılmamak, bırakma beni demek ve ağlamamak için kendimi zor tutmuştum. O gün memlekete varana kadar dışarıyı izleyerek sessizce ağladım. Sonra seninle o kadının haberi geldi kulağıma, yıkıldım. İlk defa o gün nefret ettim senden. Ben acı çekerken senin mutlu olmanı adaletsizlik addedip senden ölesiye nefret ettim. Fakat bu içimdeki aşkı bitirmedi. Bitirmeye yetmedi. Yine de her akşam seni düşünerek uyudum, her sabah uyandığımda aklımda ilk seni buldum.”

Sesim kısılmaya başlamıştı ama durduramıyordum kendimi. Çağlayıp coşan bir nehrin akıp gitmesiydi içimdekiler.

“Sonra Burak’la evlendin... Ve o, benim sana veremediğim huzuru verdi değil mi?”

Mehmet’in sesinin rengine ne kinaye ne de başka bir şey vardı. Sanki sadece benden duymak için sorar gibiydi. Daha çok haykırmak, daha çok anlatmak istedim. Buna rağmen gözlerimi yere indirdim. Sesim bir ton düştü, yorgunluğa büründü.

“Evet, sonra soğuk bir günde Burak geldi kapıma. Çoraklaşıp çöle dönen içime umut tohumları bıraktı. İki güzel evlat bahşetti bana ve asla incitmedi. Hiç kimse bu kadar güzel sevemezdi beni, sevemedi. Burak benim yüzümden öldü. Benim hâlâ seni sevdiğimi düşündüğü için üzüntüsünden hasta oldu. Onun ölümüne sebep oldum ben.”

Deminden beri istikrarlı bir sessizliğin içinde olan Mehmet sonunda konuşmaya başladı.

“Hayır Nazlı, senin yüzünden değil!”

Boğazım acıyordu. Ayaklarım beni taşımakta zorlandığı için dizlerimin üzerine çöktüm. Gözyaşlarım hâlâ sessizce süzülürken onu duymazdan geldim ve fısıltıya benzer bir ses tonuyla devam ettim.

“Benim yüzümden! Onun tek suçu beni sevmekti. Evlatlarının büyüdüğünü bile göremedi. O toprağın altında yatarken ben hâlâ yaşıyorum, gülüyorum, konuşuyorum, yiyorum, içiyorum. O şimdi yok ve bunun tek suçlusu benim.”

“Hayır Nazlı, sen değilsin! Onun vadesi doldu.”

Ardından yanıma gelip benim gibi yere çökerek bana sıkı sıkı sarıldı.

“Sana bu acıları yaşattığım için özür dilerim.”

Herhangi bir tepki vermeksizin öylece boşluğa bakmaya ve için için ağlamaya devam ettim. Mehmet benden ayrılıp yüzüme baktı. O da benim gibi ağlıyordu. Elleriyle gözlerimin yaşlarını sildi.

“Ağlama ne olur, artık ağlama! Vücudumu paramparça etseler senin ağlaman kadar acıtmaz canımı ama bunu yapmak zorundaydım. Bu konuşmayı yapmak zorundaydık. Sana bu itirafı yaptırmak zorundaydım. Çok üzgünüm.”

Ne demek istediğini anlamasam da umursamadım. Yüzümü iki elinin arasına aldı. O gözlerime bakarken ben ısrarla gözlerimi ondan kaçırıyordum. Islak gözlerime birer öpücük kondurdu.

“Bana bak Nazlı, gözlerime bak! Şeni seviyorum. Hem de çok...”

Güneş çoktan yükselmiş, batı yakasına doğru çekilmeye başlamıştı. Ağaçların rüzgârla oynaşan dallarıyla yeryüzüne düşen güneş ışıkları sürekli yer değiştiriyordu. Az önce yaşadığım yükselmenin ardından yeniden durulup sakin, sessiz bir koya dönüşmüştüm. Biraz ilerimde çıtırdayan ateşe, üzerinde isten kararmış, fokurdayan çaydanlığa bakarak elimdeki bardaktan yeni bir yudum daha aldım. Yutkunurken boğazımda ağrı hissettim. Bir yer minderinin üzerinde, dizlerim dik ve hafif bükük şekilde oturuyordum. Mehmet elini sırtıma koydu, eğilerek yüzümü incelemeye başladı.

“Daha iyi misin?”

Yüzüne bakmaya cesaret edemedim. Ufak bir baş sallayışla sadece sözünü onayladım. Mehmet tam yanımdan kalkmak üzereydi ki dönüp ona baktım.

“Bu gerçekten gerekli miydi?”

Mehmet bu sözümle kalkmaktan vazgeçip yeniden oturdu. Gözleri, hâlâ perişan görünen çehremi incelerken cevap verdi.

“Evet. Şimdi daha iyiysen işin aslını daha açık anlatabilirim.”

Gözlerimi kısa bir anlığına kapayıp açarak anlatmasını istedim ve Mehmet anlatmaya başladı.

“Evlendiğimizden beri ne zaman sana yaklaşmaya çalışsam benden bir şeyleri bahane ederek kaçmaya çalışıyordun. İlk zamanlar bana hâlâ kızgın olduğunu ya da alışma sürecinde olduğunu düşünerek sana zaman tanıdım. Ancak zaman geçse de sende değişen bir şey olmadı. Sonra ara ara dalıyor, ne zaman gülsen ardından hüzünleniyordun.”

Gerçekten öyle mi yapıyordum? Oysa bunca zaman bunun farkında bile değildim.

“Bunun üzerine bir psikoloğa gittim ve durumumu zu anlattım. Bana senin Burak’tan dolayı benden uzak durduğunu, çünkü suçluluk duyduğunu söyledi. Aynı şekilde mutlu hissettiğin zamanlarda da aynı duygulara kapılıyorsun. Kendini daha iyi hissetmen için bastırдың bu duyguyu dışa vurman gerekiyordu. Doktor psikolojik yardım alman gerektiğini söyledi. Başka türlü atlatman zor olurmuş. Doktora bunu kabul etmeyeceğini, inkâr ederek iyi rolü yapacağını söylediğimde bana bu yöntemi anlattı. Sana kötü anılarını hatırlatarak duygularını tetiklemem lazımdı. Bu şekilde gerçek düşüncelerini öfkeyle birlikte dışa vuracaktın. İtiraf seni bir nebze rahatlarsa da daha iyi olmak için psikoloğa gitmeli, tavsiyelerini dinlemelisin. Sana vereceği tavsiyelerle zamanla kendini daha iyi hissedecek ve hissettiğin bu suçluluk duygusundan sonunda tamamen kurtulacaksın. Aksi takdirde bu durum sende giderek çoğalıp seni bir çıkmaza sokabilirmiş.”

Fersiz gözlerle çehresini süzdüm.

“Bunun için mi buraya getirdin beni?”

“Evet. İstedim ki gönlünce bağır çağır, içinde tuttuğun her şeyi rahatça kus.”

Gözleri tekrar gözlerimi bulduğunda yalvarır gibi baktı.

“Ne diyorsun? Doktora gidecek misin? Denemeye değmez mi?”

İçimdeki bu his gerçekten beni yiyip bitiriyordu. Yaptığım her güzel eylemin ardından bunu bir huzursuzluk takip ediyor ve kendimi kötü hissetmemi sağlıyordu. Bunun sebebinin Burak’a karşı suçluluk duygusu hissetmek olduğunu bilmiyordum ancak Mehmet’in anlattıklarıyla şimdi daha iyi anlayabiliyordum. Sanırım Mehmet haklıydı. Bu konuda yardım almam gerekiyordu.

“Tamam, senin dediğin gibi olsun.”

Mehmet, aldığı bu cevapla gülümsedi.

“İşte şimdi keyfim yerine geldi. Pekâlâ, o halde artık kampımıza başlayabiliriz.”

Şaşırdım.

“Ne kampı?”

Mehmet ellerini ceplerine koyup havalı bir duruş sergilemeye çalışarak cevapladı.

“Bütün gece ne yaptığımı sanıyorsun? Ergen çocuklar gibi küsüp salonda yattığımı mı? Sen uyurken ben bütün gece kamp için hazırlandım. Ne yani, böylesine güzel bir yere sadece bana bağırıp çağırman için gelmedim herhalde!”

Son duyduğum cümleyle gülümsemekten alamadım kendimi. Mehmet gülümsediğimi görünce daha da keyiflendi.

“Hadi bakalım kalk ayağa!”

“Neden?”

“Yemek yapmak için odun toplayalım biraz. Duyduğuma göre odun ateşinde pişen güveç çok lezzetli oluyormuş.”

Ruhen kendimi öyle yorgun hissediyordum ki bu bedenime yansiyordu. Kalkmak için kendimde yeterli dermanı bulamadım. Mehmet herhangi bir kıpırdanmada bulunmadığımı görünce nazlandığımı düşünerek gelip elimden tuttu ve kaldırmaya zorladı. Onun desteğiyle sonunda ayağa kalkabilmişim. Birlikte ormanın içinde yürümeye başladık.

“Sana çok mu ağır konuştum?”

“Ne söylediğini hatırlamıyor musun?”

“Pek değil. Ne dedim ki?”

“Söylemeye terbiyem müsaade etmiyor.”

“Atma! Ben hayatta küfür etmem bir kere.”

“Az önce lanetler okuyan başkasıydı o zaman.”

“Nee? Gerçekten bunu yaptım mı?”

Mehmet yerdeki bir dal parçasını daha eline aldıktan sonra dönüp bana baktı, gülümsedi.

“Hayır, sen yapmadın. Zamanında beni ne kadar sevdiğini ve acı çektiğini duyunca ben kendime yaptım.”

Yosun yeşili gözleriyle derin derin bakarken başımı çevirip yerde dal arar gibi yaptım.

“Demek birlikte uyuduğumuzda ben uyurken sen beni izliyordun?”

“Yoo, hiç de bile izlemiyordum!”

“Boşuna inkâr etme, az önce itiraf ettin.”

Sanki bu itiraf hoşuna gitmiş gibiydi. Yüzünde aptal bir sırıtış vardı. Cevap vermeyince koluyla beni dürtükledi.

“Bu uyurken izleyenlere ne deniyordu? Sapık mı?”

“Ne sapıklığı? Sadece bir kere izledim. Abartma!”

“Az önce inkâr ediyordun, ne oldu? Sapıksın işte itiraf et. Kesin ben banyodayken falan da gizli gizli izlemişsin-dir sen.”

Onu duymazdan gelerek hızlandım ve aradaki mesafeyi epeyce açtım ama benimle uğraşmaktan vazgeçmiyordu.

“Hey sapık! Beni de bekle!”

Öyle deyince daha çok hızlandım. Ben hızlandıkça bana yetişmek için o da hızlandı. Sonra bir de baktık ormanın içinde kovalamaca oynuyoruz.

Akşam karanlığı çökmeye başladığında çadırı çoktan kurmuş, yemeğimizi yemiş, şimdi de üzerine közde pişen kahvelerimizi yudumluyorduk. Kamp yeri olarak ağaçlık alanın dışında, açık bir alanı tercih etmiştik. Güneş sonunda görünmez olduğunda ortalığı koyu bir karanlık sardı. Aynı zamanda hava üşüyecek kadar serinlemişti. Serinlikten ürperdiğimi hissedince kollarımı sıvazladım. Yaz geldiği günden beri ilk defa üşüdüğümü hissettim. Ateşin içinde yanan odunlar tatlı bir çıtırtı çıkarıyordu. Elimdeki dal parçasıyla ateşi karıştırınca küçük ateş parçacıkları göğe doğru savruldu.

“Nazlı...”

Mehmet’ten adımı duyunca dönüp ona baktım. Gözlerini gökyüzüne doğru çevirmişti. Ona baktığımı hissedince devam etti.

“Gökyüzüne baksana...”

Mehmet'in bu sözüyle gözlerimi kaldırıp gökyüzüne baktığımda ilk defa bu kadar yıldızı bir arada görmenin şaşkınlığını yaşadım. Sanki siyah bir kadifenin üzerine dökülmüş sim gibi ısıt ısıldılar. Daha rahat görebilmek için olduğum yere uzanarak başımı Mehmet'in kucağına koydum. Mehmet de daha iyi görebilmek için benim yaptığımı yaptı ve oturdu yerde geriye doğru uzandı. Hava daha da serinleyip ateş de sönünce çadırın içine girdik. Çadırın üstündeki sadece cibinlik kısmını kapattık. Bu sayede gökyüzünü izlemeye devam edebilirdik. İkimiz aynı yastıkta, aynı örtünün altında buluşup sessizce gökyüzünü izlemeye koyulduk.

Mehmet, "Uzun zamandır bu kadar yıldızı bir arada görmemiştim." dedi.

Gökyüzünden gözlerimi hiç ayırmadan cevap verdim.

"Ben de."

"Sence evrende kaç yıldız vardır?"

"Bilmem ama sanırım insanların bulduğu sayılarla sayılamayacak kadar çoklar."

"Sahi mi? O kadar çoklar mı?"

"Bilmiyorum, sadece tahminde bulundum o kadar."

"Ah, gördün mü gördün mü? Demin bir yıldız kaydı!"

“Allah aşkına kaç yaşıdasın sen? O görünen şey bir yıldız değil göktaşı... Ve kaymıyorlar, düşüyorlar. Daha da detay istersen bu göktaşları kuyruklu yıldızdan kopan parçalar. Dünya yörüngesine girince yerçekimi sebebiyle hızla yeryüzüne doğru düşmeye başlıyorlar. Bunların kütlelerine göre en yavaşı saatte 36.000 kilometre hıza ulaşıyor. Aşırı hızdan dolayı sürtünme oluşur ve göktaşı yanmaya başlar. Yani aslında yıldız kayması diye bilinen şey yanan bir göktaşından ibarettir.”

Ben susunca derin bir sessizlik oluştu. Bu sessizliğin içinde duyulan tek şey bir böceğin cırlamasıydı.

“Hah! Bunu ben de biliyordum. Sadece sen biliyor musun diye denemek için öyle söyledim.”

“Bilmiyor olmana ihtimal dahi vermemiştim zaten.”

“Böyle şeyleri nereden öğreniyorsun sen? Benden gizli Halk Eğitim Merkezi NASA kursuna falan mı yazıldın yoksa?”

“Halk Eğitim Merkezinin öyle bir kursu mu var?”

“Bilmem, sen söyle var mı?”

“Bilmek için illa kursa gitmeye gerek yok. Günümüzde bu tür şeyleri öğrenmek o kadar da zor değil. Sadece merak etmek kâfi. Öğrenmek istediğinde fazlasını bile bulabiliyorsun.”

“Demek bunlar göktaş?”

“Hani zaten biliyordun?”

Mehmet, kısa bir sessizliğin ardından “Aslında bilmiyordum, mutlu musun?” dedi.

“Doğruyu itiraf ettiğin için evet.”

“Ama anormal olan ben değilim sensin.”

“İyi geceler.”

“Ha göktaş ha yıldız kayması!”

Hiç cevap vermedim.

Aradan on beş dakika geçtikten sonra kendi kendine mırıldanmaya başladı.

“Demek sadece göktaşymış... Bir ev kadını bunca şeyi nasıl bilebilir, aklım almıyor doğrusu. Demek saatte 36.000 kilometre hızla?”

Parmaklarıyla saymaya çalıştı, kafası daha da çok karışınca vazgeçti ve sonunda pes edip bana biraz daha sokularak gözlerini kapadı. Sırtım ona dönük olduğu için uyuduğumu sanıyordu ama ben o sırada onun bu haline katıla katıla gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Dünden bu yana kah gülerек kah ağlayarak ne çok şey yaşamıştım. Sadece yirmi dört saate ne çok şey sığdırmıştım ve ilerde daha kim bilir neler yaşayacaktım.

* * *

O gün yaptığım haykırış ve gözyaşı dolu konuşmadan sonra kendimi daha hafiflemiş hissediyordum. Birkaç gün sonra doktora gidip bu konu üzerine konuşma yaptım. Birilerine saklamadan gerçek hislerimden bahsetmek kendimi daha da iyi hissetmemi sağlamıştı. Bunun yanı sıra doktor birkaç tavsiyede bulunmuştu. Bu tavsiyeler mümkün olduğunca yalnız kalmamam, eş dost akraba ziyaretlerini daha sık yapmam, yalnız kaldığım zamanlarda ise kendime bir uğraş edinmem ve her gün düzenli yürüyüşler yapmam gibi tavsiyelerdi.

Bunun üzerine uzun zamandır kafamda tasarladığım bahçeyi yapmak için sonunda işe koyuldum. Önce sabah erkenden kalkıp gerekli malzemeleri çarşıdan temin etmek için Mehmet'le birlikte çarşıya indik. Malzemeleri alıp döndükten sonra erkek gücü gerektiren işleri Mehmet'in yapması, gerisini bana bırakması konusunda anlaştık.

Hemen kolları sıvayıp işe koyuldum. Çünkü hayalimdeki proje öyle basit bir şey değildi. Bu konuda izlediğim sayısız video ve okuduğum makalelerle kafamda belli bir şeyler belirmişti ve nasıl yapacağım konusunda az çok fikir sahibi olmuştum. Önce bahçede en uygun yeri belirledim. Bu yer ceviz ağaçlarının yakınındaki açık bir alandı. Malzemeleri çıkarıp yanı başıma dizdim. Süs havuzu yapacağım yeri işaretledikten sonra Mehmet'le çimlere zarar vermeden çizgi üzerinden giderek kesip çıkarma-

ya başladık. Bunu yapmak hesaplarıma göre daha uzun sürmüştü. Çime zarar vermemek için ekstra özen gösteriyordum çünkü daha sonra tekrar kullanacaktım. Ardından Mehmet kazma işlemine geçtiğinde ben de gereken diğer işleri hallettim, malzemeleri hazırladım. Hazır kalıp şeklindeki süs havuzunu yerleştirmek için belli bir derinliğe ihtiyaç vardı ve işin en önemli kısmı ise bu derinliğin normal bir akış için simetrik olması gerekiyordu. Bu iş sandığımızdan daha zordu. Yine de toprak, uzun uğraşlar sonucu istediğimiz şekli almıştı. Sonunda kalıbı açılan çukura yerleştirdince havuz yavaş yavaş şekillenmeye başlamıştı. Bu kalıp bir buçuk metre uzunluğunda ve oval şeklindeydi. Kalıbın etrafına dikdörtgen şeklinde keserek çıkardığımız çimlerden yerleştirdim. Böylece doğal bir görüntü oluşmuştu. Mehmet son olarak elektrik tesisatını yapması için bir elektrikçi çağırdı. Tesisatçının gelmesiyle işi bitirmesinin arası iki saat sürdü. Bu arada vakit öğle sonuydu. Mehmet benimle kalıp bana yardım etmek istediye de onu tesisatçıyla birlikte evden gönderdim. Gerisini yalnız başıma yapmak istemiştim.

Mehmet'i yolladıktan sonra hiç beklemeden su düzeneğini kurmaya başladım. Bu işlem basit ve eğlenceliydi. Su en başta bir testinin içinden geçecek, ardından önünde küçükten büyüğe hafif derin üç çanak tepsiye sırasıyla dökülecek ve oradan da büyük havuza dolacaktı. Su belli sisteme bağlı olarak sürekli devridaim halinde olacaktı.

Bu şekilde su hep akıyor görünürken havuz hiç tamamen dolmayacak ya da azalmayacaktı.

Sistemi kurduktan sonra suyu açıp çalıştırdığımda gördüğüm görüntüyle başardığımı hissedip mutlu oldum. Bu arada vakit ikindiye dayanmıştı ve ben hâlâ sabah atıştırdığım birkaç lokma ile duruyordum. Daha sırada havuzun etrafını bitkilerle süsleme vardı ama bu iş biraz bekleyebilir diye düşündüm. Önce namazımı eda ettim ardından yemeğimi yedim. Süs havuzunun başına tekrar döndüğümde artık kendimi daha enerjik hissediyordum. Havuzdaki su tamamen dolmuştu ve devridaim yapmaya başlamıştı.

Sıra, aldığım bitkileri dikmeye gelmişti. İlk önce havuzun başına bir çukur açıp aldığımız servi ağacının fidanını diktim. Sonra sırayla etrafına çeşitli küçük süs bitkilerini yerleştirdim ve diplerine fosforlu taşlardan koydum. Rengârenk açmış birkaç çiçek saksısını havuzun baş kısmında duran kaya parçası görünümlü dekorun üzerine ve yanına yerleştirdim. En son olarak da aldığım Koi cinsi süs balıklarını havuzun içine koydum. Son dokunuşları yaptığımda hava kararmaya başlamıştı ve ben de kan ter içinde kalmıştım. Havuzun ışıklarını açınca sihirli bir görünüşe bürünmüştü. Havuzu hayran gözlerle izlerken telefonum çalınca alnımdaki terimi elimin tersiyle silip açtım. Arayan Mehmet'ti.

“Evet?”

“Bitti mi? Artık eve gelebilir miyim?”

“Evet bitti, gelebilirsin.”

“Nasıl oldu? Güzel mi?”

Havuzu uzaktan gururla izlerken gülümsedim.

“Gel kendin gör.”

Duş alıp çıktığımda Mehmet eve çoktan gelmişti ve havuzun başında durmuş gülümseyerek havuzu izliyordu. Beni görünce şaşkınlığını gizlemedi.

“Nazlı bu beklediğimin çok üstünde bir görüntü. İnılmaz güzel olmuş.”

Havuzu bir ustanın sanat eserini izlediği gibi izledim.

“İtiraf etmek gerekirse ben de bu kadar güzel bir görüntü beklemiyordum. Işıkları yanınca büyülü bir ortam oluşturdu.”

Mehmet arkamdan sarılarak, “Benim maharetli karım neyi yapar da güzel olmaz ki? Eline sağlık hatunum.” dedi.

Gülümseyerek, “Hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun?” dedim.

Mehmet hemen itiraz etti.

“Neden öyle dedin ki şimdi? Ben sadece seni tebrik etmek istemiştim.”

Ben manidar bir ses tonuyla ‘eminim öyledir’ deyince ‘aslında haklısın’ deyip beni kollarının arasında biraz daha sıktı ve kulağıma eğilip fısıldayarak sözlerinin devamını getirdi.

“Çünkü seni özledim.”

Mehmet’le yakınlaşma konusunda hâlâ rahat olduğum söylenemezdi ama doktoruma göre kaçmak yerine savaşmam gerekiyordu ve ben tüm benliğimle mücadele etmeye başlamıştım.

Akşam yemeğimizi havuzun başına serdiğimiz yer sofrasında yedik. Şimdi de aynı yerde havuzu izleyerek çayımızı yudumluyorduk. ‘Görmemişin bir oğlu olmuş...’ deyimini tam da şu halimizle yaşıtıyorduk. Tabii ki sohbetimizin ana konusu da bunun üzerineydi.

Çayından bir yudum alırken, “Şimdilerde herkes apartmanlarda yaşamaya başlayınca böylesi güzelliklerden mahrum kalır oldular.” dedim.

“Evet ama bunun için onları suçlayamayız. Günümüzde bahçeli evde yaşamak artık lüks sayılır oldu.”

“Haklısın, o halde bizim bunun için daha çok şükretmemiz lazım.”

“Çok şükür Rabbime.”

“Osmanlı evlerinde bahçesi olmayan evlerde iç avlular bulunurmuş. Evin kadınları bu avluda oturur, dinlenir, güneş ihtiyacını burada karşılamış. Duvarları dışarıdan görünmeyecek kadar yüksek olurmuş. Bu avlularda küçük süs havuzları ve hatta bir ya da birkaç kök ağaç bulunabilirmiş.”

“Kim bilir ne mistik bir havası vardır o evlerin.”

“Evet, aynı zamanda huzurlu... Düşünsene, yürüdükçe ahşapları gıcırdayan cumbalı bir evdesin. Pencerelerinden el nakışlı, dantelli perdeler sarkıyor. Akşamüzeri yoldan sütçü, hallaç, tablacı geçiyor. Hava kararınca evi gaz lambaları aydınlatıyor. Öyle şimdiki gibi çekirdek aile bir yaşam yok. Evde üç kuşak birlikte yaşıyor. Yaşlı nine bir köşede sessizce tespih çekerken evin hanımları akşam yemeği telaşında... Sonra evin beyleri işten dönüyor. Yemekten sonra hep birlikte oturup avluda çay yudumluyorlar. Çamaşır elde, bulaşık elde yıkıyor ama o nakışlı, dantelli örtüler her daim sakız gibi, ev her zaman beyaz sabun kokusunda...”

“Sen anlatırken bile huzur buldum. Osmanlı döneminde öyle güzel incelikler varmış ki... Mesela evinde hastası olan penceresine sarı renkli çiçek koyar, böylece o evde hasta olduğunu anlayan esnaflar evi geçene kadar bağırılmazmış. Aynı şekilde pencerede kırmızı bir çi-

çek varsa bilirlermiş ki o evde evlenme çağına gelmiş bir genç kız var.”

“Gerçekten de çok ince ve anlamlı.”

“Değil mi? Yine o dönemde misafire çok önem verilirdi. Eve bir misafir geldiğinde hemen Türk kahvesi yapılır ve tepsiye bir bardak da su bırakılırmış. Eğer misafir önce kahveyi alıp içmeye başlarsa bilinirmiş ki misafir tok gelmiş. Yok eğer önce suyu alıp içerse derhal sofraya kurulurmuş. Bunun sebebi misafire sorup utandırmaktan geliyor.”

“Şimdi böyle âdetler yok.”

“Belki ama bana göre hâlâ dünyanın en misafirperver insanları yine bizim milletimiz. Halen bir eve ziyarete gildiğinde zorla sofraya oturtulur. Tok olduğunu söyleyip sofraya oturmak istemediğinde de en azından yemek tattırılır.”

Geriye doğru gerindim. “Bugün gerçekten çok yoruldum, artık yatsak mı?”

“Nasıl istersen.”

Mehmet benden önce ayağa kalkıp elini bana uzattı ve kalkmama yardım etti.

Yatağa uzandığımda günün yorgunluğunu bütün vücudumda hissettim.

“Ah, gerçekten yorulmuşum!”

“Yorulman normal değil mi? Bütün gün neredeyse hiç dinlenmeden çalıştın.”

“Evet ama bu sayede kendimi daha iyi hissediyorum.”

“O da doğru. O zaman devam et.”

O anda aklıma yeni meşgaleler bulmam gerektiği geldi.

“İyi de havuz yapımı bitti, şimdi ne yapacağım?”

“Bilmem ... Mesela dantel falan öğretilirsin.”

“Denedim ama onu yaparken daha çok strese giriyorum. Kaç zincir çekeceğimi, kaç kere batıp çıkmam gerektiğini bazen unutuyorum. Sonra başlıyorum geri sökmeye...”

Mehmet güldü.

“Beceriksizim desene şuna!”

“Yoo, hiç de bile. Çeyizimdekilerin hepsi benim emeğim. Fakat şimdi nedense yapamıyorum. Yaşlanıyorum mu ne?”

“Bak bu konuda sana katılıyorum. Kırışıklıkların da var artık.”

Gülerek ayağına bir tane vurdum. Sonra Mehmet ayağını ayağımın üzerine attı. Ben de ayağımı çekip onun

ayağının üzerine attım. Mehmet benim hareketimi tekrarlayarak yine kendi ayağını üste çekti. Bu durum aramızda kısır bir döngüye dönüşmüştü. Bir o ayağını çekip üste alıyordu, bir ben... Bir nevi oyun başlatmıştık aramızda.

Ayak üstünlük savaşımız devam ederken, “Aslında vakit geçirmek için güzel bir meşgale var aklımda.” dedim.

“Neymiş?”

“Çocuk yapalım.”

Mehmet’in ayağı bir anda durdu.

“Sen ciddi misin?”

“Evet.”

Kaşlarını çatarak, “Çocuk meşgale olsun diye yapmaz!” dedi.

“İstemiyor musun yoksa?”

Hemen ileri atıldı.

“İstiyorum tabii ki! Şaka yapmıyorsun değil mi?”

Ciddi bir ifadeyle cevap verdim:

“Evet Mehmet, ciddiylim. Bir çocuğumuzun olması ikimiz için de daha iyi olacak.”

Mehmet’in gözlerinden bir tereddüt geçti.

“Sence Hamza ile Zeynep bizim kadar istekli olurlar mı bu duruma?”

“Onlarla geldiklerinde bu konuyu konuşacağım. Üçünün arasında adaleti sağlayacağına inanıyorum.”

Mehmet saklayamadığı bir sevinçle gülümseyerek, “Sen ciddisin!” dedi.

Ardından bana sımsıkı sarıldı.

“Teşekkür ederim Nazlı. Üçüne de iyi bir baba olmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

“Biliyorum.”

* * *

Yazın sonuna yaklaşmıştık. Yakında sonbahara girecektik. Çocukların gelmesine iki hafta kalmıştı ve beni tatlı bir telaş sarmıştı. Onlar için odalarını düzenlemiş, hoşlarına gidecek küçük sürprizler hazırlamıştım. Günler geçip giderken ben arada babamlara, Beyzalara, eş dost akrabalara gidip geliyor, onları da bize davet ediyordum.

Mehmet’le rahat duramadığımız bir gün arka bahçeye bir tavuk kümesi inşa ettik. Ön bahçe ile arasına tel çektik. Böylece hayvanlar pek kullanmadığımız bahçede rahatça gezinebilirlerdi. Mustafa amca bizim için köyünden yetişkin on tavukla bir horoz getirdi. Artık her sabah bahçemde öten horozun sesi ve tavukların gıdaklayışı ile

uyanır olmuştum. Onlarla ilgilenmek evdeki en büyük hobim olmuştu. Varlıkları bana inanılmaz huzur veriyordu. Her sabah yemlerken karşımda beni anlayan birileri varmış gibi konuşuyordum onlarla. Bir güzel yanı da her sabah follukta bulduğum birkaç taze yumurtaydı. Bu his tarif edilemezdi. O an kendimi öyle mutlu hissediyordum ki etraftan biri görse bulduğum şeyi altın sanırdı kesin.

Yine sabahın erken saatinde gözlerimi yine bahçedeki horozun ötüşü ve tavuk sesleriyle araladım. Ben yataktan hayvanları beslemek için kalkarken Mehmet arkamdan söyleniyordu.

“Şu tavuklar kadar olamadım. Ben çağırırsam böyle koşarak gelmezsin!”

Şaka yaptığını bildiğim için şakayla karşılık verdim.

“Evet, çünkü sen yumurta veremiyorsun.”

“Marketten alıyorum ya! İlla yumurtlamam mı gerekiyor?”

Mehmet’in bu sözüne cevap vermek yerine sadece güldüm. Arka bahçeye geçtiğimde yine hepsini beni bekler halde buldum.

“Günaydın hanımlar, iyi uyuyabildiniz mi?”

O sırada horoz kanat çırpıp öttü.

“Sana da günaydın benim çilli horozum, kızma hemen.”

Yem almak için müştemilata doğru yürürken peşim sıra koşturuyorlardı. Yemi alıp köşeye doğru yürüdüm. Tabi yine peşimdeydiler.

“Gelin bakalım, kahvaltınızı vereyim. Çok mu acıtınız siz?”

Yemi döker dökmez üzerine çöktüler. Her zaman olduğu gibi yemi görünce yine beni tınlayan kalmamıştı. Gülümseyerek bir süre onları seyrettim. O sırada fark ettim ki tavuklardan biri eksikti. Etrafa bakındım ama yoktu. Kümese baktığımda onu folluğun üzerinde yatarken buldum. Önce yumurtlayacağını sandım ama yaklaştığımda çıkardığı seslerle onun kuluçkaya yattığını anladım. Kendimi ziyadesiyle mutlu hissettim.

“Ah, sen şimdi anne mi olacaksın? Minik minik yavru-
ların mı olacak?”

Çıkardığı tuhaf seslere aldırmadan kanatlarından tutup onu yuvadan kaldırdığımda sadece dört tane yumurta olduğunu gördüm. Onca zaman yuvada yattığına değmeyecek kadar azdı. Üzüldüm. O anda aklıma önceden topladığım yumurtalar geldi. Tam on bir taneydi ve masanın üzerinde, bir tabakta duruyordu. Onlarla bugün kek çırpmayı düşünüyordum. İyi ki çırpmamışım

diye düşünerek bir koşu gidip mutfaktan alıp geldim ve gurkun altına bıraktım.

Kuluçka dönemi yirmi bir gündü ve bugün başladı-
ğına göre civcivler çıkana kadar Zeynep çoktan gelmiş
olacaktı. Zeynep'in de benim gibi böyle şeylere ilgisi
vardı. Nasıl mutlu olacaktı kim bilir. Hele süs havuzuna
bayılacağından emindim. Neredeyse her gün onlarla ko-
nuşuyordum ama yine de onları çok özlemiştim ve artık
gün saymaya başlamıştım.

* * *

Sonunda beklenen gün gelmişti. Hamza ile Zeynep
okul açılmasına on gün kala dönüyorlardı. Onları kar-
şalamak için Mehmet'le birlikte havaalanına gittik. Bir
müddet bekledikten sonra onları çıkış kapısında görün-
ce içim kıpır kıpır oldu. Ben onları gördüğüm anda aynı
anda onlar da bizi fark etmişlerdi. Zeynep heyecanla el
sallarken Hamza sadece gülümsüyordu. Bize doğru yü-
rümeye başladıklarında ben de onlara doğru yürüdüm.
Ortada buluştuğumuzda Zeynep 'annecim' deyip boy-
numa atıldı. Sıkı sıkı sarıldım kuzuma. Ardından Ham-
za'ya döndüm. Hamza önce saygıyla eğilip elimi öptü,
sonra boynuma sarıldı. Mehmet hemen arkamda duru-
yordu. Benden sonra onu da selamladılar.

Eve döndüğümüzde Zeynep hemen süs havuzunun
başına koştu. Ona gelmeden önce telefonda havuzdan
bahsetmiştim. Havuzu görünce sevinç nidaları kopardı.

“Hamza abi çabuk gel sen de bak! Gerçekten çok güzel!”

Hamza en az Zeynep kadar merak etse de delikanlılığından ödün vermeyen ağır adımlarla havuzun başına geldi. nce etrafına, sonra içinde oynayan balıkları bir müddet hayranlıkla izledikten sonra, “Harika olmuş, bunu gerçekten sen mi yaptın anne?” diye sordu.

Mehmet’e bakıp gülümsedim. “Yardım aldım diyebilirim.”

Hamza bu defa Mehmet’e döndü. “Gerçekten çok güzel olmuş Mehmet amca, elinize sağlık.”

Biz konuşurken Zeynep havuzun kenarına eğilmiş, sudaki balıklarla oynuyordu.

“Sağ ol ama ben sadece amelelik kısmıyla ilgilendim. Projenin asıl sahibi annen.”

Hamza güldü. “Hiç şaşırmadım. Annemin böyle şeylere hep yeteneği olmuştur zaten. Ne diyebilirim ki? Yine hünerini konuşturmuş.”

“Bu kadar övgü yeter. Yeterince utandırdınız beni. Hadi şimdi gidip ellerinizi yıkayın, sonra da birlikte sofrayı kuralım.

Zeynep itiraz etti. “Ama ben daha tavuklara bakmadım anne! Ne olur onlara da bakayım.”

“Şimdi sen dediğimi yap, birazdan yemlemek için gideriz olur mu?”

“Tamam.”

Verandaya kurduğum sofraya hep birlikte oturduk. Besmele çekerek yemeğe başladığımızda gözüm üçünün üzerinde gidip geliyordu. Bu, aile olarak ilk yemeğimizdi. Bütün sevdiklerim yanı başımdaydı şimdi. Çocuklar gelince eksik yanım tamamlanmış, kendimi daha huzurlu hissetmeye başlamıştım. İçimden bu huzuru yaşatan rabbime binlerce kez hamdüsena ederek yemeğimi yedim ve bu huzurun bir ömür sürmesi için dua ettim. Aynı zamanda ara ara Burak düştü aklıma, hüzne bulandı yüreğim ...

* * *

Bir ay tutulan orucun ardından sonunda bayram arefesine girmiştik. Ramazanın son günü sahurdan sonra tekrar uyumadan yola çıktık. Yol boyunca orucun mahmurluğundan mıdır yoksa gideceğimiz yerin hüznünden mi bilinmez kimse konuşmadı. Vardığımızda akşam üzeriydi. Asude annem ile Halit babam bizi kapıda karşıladılar. Ezan okunması yakındı. Asude annem geleceğimizi bildiğinden gün boyu bizim için hazırlık yapmış, çeşit çeşit yemeklerle sofrayı donatmıştı. Ezan okununca hep birlikte sofraya oturup oruçlarımızı besmeleyle açtık. Sonrasında Halit babam, Mehmet’le Hamza’yı alıp tera-

vihe giderken Asude annem, Zeynep ve ben de namazlarımızı evde kıldık. Erkekler gelince çay kahve ve meyve geceye kadar art arda sıra kovaladılar. Sonunda herkese uyku mahmurluğu çökünce yataklar açıldı, hayırlı geceler dilendi. O gece ben Zeynep’le uyurken Mehmet, Hamza ile başka bir odada kaldı.

Ertesi sabah erkenden uyandık. Bugün bayramdı. Herkes birbiriyle bayramlaştı. Asude annem yine mukellef bir kahvaltı sofrası kurdu ama kimse karnı doyana kadar yemedi, yiyemedi. Gidilecek yer vardı. Yürekler daha fazla sabredemedi.

Kahvaltıdan sonra hep birlikte evden çıktık. Menzile yaklaştıkça içimde bir hü­zün bulutu toplanmaya başladı. Mezarlığa geldiğimizde etrafta birkaç aileden başka kimsecikler yoktu. Göğe doğru uzayıp giden am ağaçlarının dallarında kuşlar şakırdıyordu. Hafif esen rüzgâr kabirlerin üzerinde biten süsem çiçeklerini sallıyordu. Mezarlığın içine doğru bir müddet ilerledikten sonra Burak’ımın yattığı yere gelince durduk. H herkese bir sessizlik çökmüştü. Fatıha’mızı okuyup üfledikten sonra kabrin yanına çöktüm. Üzerindeki sararan otları temizlerken gözlerimden yaşlar süzölmeye başlamıştı.

“Bak Burak, sana kimleri getirdim. Gurur duyduğun oğlumuzu, gözünden bile sakındığın kızımızı... Büyümüşler değil mi? Oğlumuz senin boyuna ulaştı bile.”

Burnumun üzerine gelen gözyaşı damlasını elimin tersiyle sildim.

“Böyle giderse seni de geçip gidecek. Sen göremiyorsun ama onlar büyümeye devam ediyorlar. Seni çok öz-lüyoruz...”

Benim gibi oradaki herkes ağlıyordu. Sırayla başu-cuna gelip bir şeyler söylediler, bayramlaştılar. En son Mehmet oturdu yanı başına.

“Gönül isterdi ki sen ölme, çocuklarının başında ol da acı çeken ben olayım yine... Ama hayat bu... Sen yalan dünyadan hak olana göçtün, biz kaldık arkanda... Bili-yorsun değil mi? Onların yanında yerin hep ayrı olacak. Sana söz veriyorum. Öz babaları gibi olamasam da ço-cuklarına iyi bakabilmek için elimden geleni yapacağım. Bana yaptığın iyilik için sana minnettarım. Allah’ın razı olduğu kullardan olup cennet ehlinde olursun inşallah.”

Her ne kadar ayrılmak istemesem de artık gitmek zorundaydık. Burak’ı geride bırakma düşüncesi içimi acıtıyordu. Diğerlerine önden gitmelerini, onlara yetiş-eceğimi söyleyip önden gönderdim. Epeyce arayı açınca eğilip eli niyetine toprağını öpüp bayramını kutladım. Ona dokunamadım, son defa toprağını okşadım. Gözle-rimden yaşlar sel gibi akıyordu.

“Şimdi gidiyorum ama yine geleceğim. Uzak kaldım sana, ancak bayramlarda gelebilir oldum. Kızılmıyorsun

bana değil mi? Kızma ne olur. Gelemesem de aklımın da yüreğimin de bir tarafı hep seninle. Bunu bil...”

* * *

Güneşli güzel bir sonbahar sabahıydı. Mehmet’le çocuklar okula gitmişti. Evde işim bitince çamaşırları sermek için bahçeye çıktım. Çırptığım çamaşırları özenle astıktan sonra leğeni verandaya bırakarak eve girmek yerine arka bahçeye geçtim. Sabah attığım yemin bitmesine rağmen tavuklar yine etrafımı sarmıştı.

“Özlediniz mi beni? Ne çabuk? Daha bu sabah görüşmüştük ya!”

O sırada gözüme kümesteki kuluçkaya yatan tavuk takıldı. Ayaklanmıştı. “Yoksa?” derken gözlerim parladı. Kümese girdiğimde yanılmadığımı gördüm. Yavrular yumurtadan çıkmaya başlamıştı. Yavrunun biri yumurtadan çıkmayı başarmış, küçücük kırmızı bir et parçası halinde hareketsiz yatıyordu yuvada. Acaba öldü mü diye düşünürken yerinde kıpırdandı, gagasını açıp kapadı. Arada cılız ‘cik’ sesleri duyuluyordu. Bir başka yumurta da çatlamış, civcivin yarısı görünmeye başlamıştı. Anne de yavrularının hemen başında bekliyordu. Yuvadaki yumurtaların bazısına gagasıyla vurarak çatlatmıştı. Bu, yavrusunun daha kolay çıkabilmesi içindi, biliyordum. Arada tuhaf sesler çıkararak beni uzak durmam konusunda uyarır gibiydi. Bu mucizevi olaya şahitlik etmenin

mutluluğuyla bir süre durup izledim. Bir süre sonra ilk çıkan civcivin tüyleri havayla temas edince tamamen kurumuş, küçük sarı bir ponpona dönüşmüştü. Annesinin homurdanmalarına rağmen dayanamayıp onu elime aldım. Şimdi yumurtadan çıktığı halinden eser yoktu. Küçükçük siyah boncuk gözleriyle etrafa bakıyor, durmadan cikcikliyordu. Ben ilk çıkan yavruyu severken iki tanesi daha yumurtadan tamamen çıkmayı başarmıştı. Yavruyu hassasiyetle yuvaya geri bıraktıktan sonra diğer hayvanlar anneyi rahatsız edemesin diye yükseğe koyduğum folluğu nazikçe alıp yere bıraktım. Böylece hepsi çıktığında rahatça bahçeye çıkıp gezinebilirlerdi. Hemen yanlarına da daha önceden alıp hazır ettiğim civciv yemini bıraktım.

Öğleden sonra eve ilk gelen Zeynep'ti. Lise, ortaokula göre iki saat fazla olduğu için Mehmet ve Hamza, Zeynep'ten iki saat sonra dönüyorlardı eve. Zeynep eve gelir gelmez ona civcivlerin yumurtadan çıktığı müjdesini verince sevinç çığlıkları atarak arka bahçeye koştu. Tavuğun huysuzlanıp yavrularını sevdirmek istemeyeceğini ve Zeynep'in korkacağını bildiğimden yanı sıra ben de gittim. Şimdi bütün civcivler yumurtadan çıkmış, annelerinin peşi sıra cikcikleyerek dolanıyorlardı. Zeynep, yüzünde sevinç gülleri açmış halde civcivlerin peşi sıra koşmaya başladığı anda civcivler hızla kaçıştı, tavuk da kanatlarını açıp yavrularını korumak için atakta bulundu. Zeynep ürkse de kaçmak istemiyordu.

“Lütfen yavrularını sevmeme izin ver. Söz, canlarını yakmadan seveceğim.”

Bu kızın kime çektiği belliydi. Benim gibi dağ, taş, hayvan, çiçek her şeyle konuşuyordu. Ona yavrunun birini alması için yardım ettim. Birlikte alıp ön bahçeye getirdik. Cıvciv tehlike sirenleri gibi ciyaklıyordu ama Zeynep aldırmadı. Ellerinin arasında tutup öptü, sevdi. Sonra çimlere bırakıp onunla oyun bile oynadı.

“Bu kadar yeter, şimdi onu annesine geri vermeliyiz.”

Zeynep bu duruma üzüldü.

“Anne lütfen biraz daha bende dursun.”

Öyle yalvaran gözlerle bakıyordu ki dayanamadım.

“Tamam ama sonra götürüp yerine bırakacaksın tamam mı? Ve o çok hassas bir hayvan, zarar vermemeye dikkat et olur mu?”

“İzin verdiğin için çok teşekkür ederim anneciğim, tamam dikkat ederim.”

Zeynep bahçede cıvcivle oynarken ben mutfağa girip akşam yemeği için hazırlığa koyuldum. Yemek kısık ateşte pişerken bir fincan bitki çayı ile verandaya çıkıp oturdum. Zeynep, cıvcivi bana söz verdiği gibi biraz daha sevip yerine bırakmıştı. Şimdi de yanı başımda, masada oturmuş ödevini yapıyordu. Bahçe kapısı aralandığında

Mehmet ile Hamza sohbet eşliğinde içeri girdiler. İkisi de aynı okula gittikleri için birlikte çıkıyor, birlikte eve dönüyorlardı. Hamza gülerek Mehmet'e bir şeyler anlatıyor, Mehmet de dikkatle onu dinliyordu. Zeynep onların geldiklerini görünce hemen yerinden fırlayıp yanlarına koştu.

"Abi biliyor musun, yavrular bugün yumurtadan çıkmış. Bir görsen, minik minik öyle tatlılar ki."

Hamza olgun bir eda ile kardeşinin başına dokundu.

"Ah, çok sevindim. O zaman üzerimi değiştireyim birlikte bakalım olur mu?"

Zeynep de zaten bunu bekliyordu. Hemen 'tamam' diyerek kabul etti. Hamza yanımdan selam vererek içeri geçerken Mehmet gelip yanıma oturdu.

Mehmet'e hoş geldin dedikten sonra elimdeki fincanı kaldırıp göstererek, "İster misin?" diye sordum. Mehmet "Hoş buldum, olur." diye cevap verdi. O sırada kapıda ağabeyini bekleyen Zeynep içeriye sabırsızca "Biraz çabuk ol abi, birazdan hava kararacak!" diye seslendi.

Hamza'nın odasından sesi duyuldu: "Hemen geliyorum!"

Ben elimde fincanla verandaya çıkarken onlar da birlikte arka bahçeye geçtiler. Mehmet elimdeki fincanı

alırken “Demek civcivler bugün yumurtadan çıktı?” diye sorunca “Evet, sonunda çıktılar.” diye cevap verip yerime oturdum.

Birlikte sohbet ederek çayımızı yudumlarken gözüm ceviz ağacına ilişti.

“Sence de cevizi toplama zamanı gelmedi mi?”

Mehmet de başını çevirip ağaçlara baktı.

“Haklısın, yolda gelirken birini toplarken gördüm. Bu hafta sonu biz de toplayalım.”

Gözüm ağacın dallarında geziniyordu.

“Sence kaç tane vardır?”

“Bir tahminde bulunamıyorum ama bize bir kış bol bol yeter gibi görünüyor.”

“Değil mi? Ben de öyle düşünüyorum, maşallah.”

* * *

Sonbahar artık iyice kendini belli etmeye başlamıştı. Bahçedeki yegâne yeşil rengin yerini şimdi sarı, kırmızı, turuncu gibi sonbaharın renkleri almıştı. Gündüzleri dışarısı yaz havasında geçse de akşamları artık dışarıda oturamayacak kadar soğuk olmuştu. Hava erkenden kararırken sabaha karşı çıkan soğuk da epeyce üşütüyordu. İki gündür kapalı geçen havadan sonra bugün akşamüze-

ri ince ince yağan yağmur, karanlığın çökmesiyle birlikte sağanağa dönüşmüştü. Her yağmurlu havada yapmayı sevdiğim gibi yine bir tencere tarhana çorbası yapmıştım. Evin içini buğu buğu bu kekikli koku sarmıştı. Akşam yemeğine oturduğumda kendimi biraz keyifsiz hissetsem de umursamadım. Yemekten sonra çocuklar ödevlerini yapmak için odalarına çekilirken Mehmet televizyon izliyordu. O gece yorgun olduğumu söyleyerek erkenden gidip uyudum. Ertesi sabah uyandığımda müthiş bir bulantı çekiyor ve kendimi ziyadesiyle halsiz hissediyordum. Mehmet bu halimi görünce hava değişiminden hasta olduğumu düşünerek yataktan çıkmamamı, okuldan izin alıp gelerek beni hastaneye götüreceğini söyledi. Bir düşük ve iki çocuktan sonra artık bunun sebebini anlayabiliyordum ama emin olamadığım için Mehmet'e herhangi bir şey söylemedim.

Mehmet izin alınca birlikte hastaneye gittik. Kan tahlili sonucu çıktığında yanılmadığımı anlamıştım. Bir aylık hamileydim. Mehmet beni bekleme salonunda beklerken dışarı çıktığımda gülümsememe engel olamıyordum. Bu ihtimali hiç düşünmeyen Mehmet bu halime anlam verememişti. Şaşkın gözlerle bana bakarak, "Neden gülümsüyorsun? Neyin varmış?" diye sorunca ona sadece "Yolda anlatırım." diye cevap verdim.

Mehmet arabaya bindiğimiz anda yine meraklı gözlerini bana dikerek sorusunu yineledi.

“Allah aşkına söylesene, neyin varmış?”

Gülümseyerek, “Müjde, baba oluyorsun.” diye cevapladım.

Mehmet’in şaşkın hali daha da büyüdü. Bir an hiçbir şey söyleyemeden öylece bakakaldı. Ardından yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Sen ciddi misin?”

“Evet, şimdi tam bir aylıkmış.”

Mehmet’in o an sevinçten gözlerinin dolduğuna şahit oldum. Önce şaşkın sağa sola bakındı sonra bana sıkı sıkı sarıldı.

“Teşekkür ederim, teşekkür ederim! Bana bu şansı tekrar verdiğin için minnettarım. Seni çok seviyorum!”

Eve geldiğimizde dünkü yağmurlu havanın aksine güneşli bir hava vardı. Fakat yağmur ile hava sıcaklığı bir nebze daha düşmüştü. Ortama serin bir hava hâkimdi. Mustafa amca tarlaları hasat ettikten sonra bizimle vedalaşıp köyüne dönmüştü. Şimdi çoğu tarla gibi onun tarlası da öksüz kalmış, yeniden ekilecekleri zamanı beklemeye başlamışlardı.

Eve girer girmez Mehmet beni zorla koltuğa uzanmaya zorlamıştı. Haksız da sayılmazdı bu konuda. Kendimi öyle halsiz hissediyordum ki ayakta durmaya mecalim

yoktu. Ben koltuğa uzanırken bir koşu mutfağa gidip elinde suyla geri dönmüş, eczaneden aldığımız ilaçlardan ikisini içirmişti. Yanı başıma oturduğunda mutluluğunun yanı sıra endişelerini de yüzünde görebiliyordum.

“Sence çocuklar bu durumu nasıl karşılayacaklar?”

“Olgunlukla karşılayacaklarına eminim.”

Verdiğim cevapla Mehmet’in yüzü endişeden bir nebze arınmıştı.

“Hadi sen okula geri dön, ben de biraz dinleneyim.”

“Yalnız kalabileceğine emin misin?”

“Eminim, merak etme. Sabaha göre şimdi kendimi daha iyi hissediyorum.”

Mehmet biraz da gönülsüzce tekrar okula dönünce ben de biraz dinlendim. Akşam aile fertleri yine aynı çatı altında buluştuğumuzda Mehmet’le ara ara göz göze geliyorduk. İkimiz de biraz utanıyor, kendimizi biraz gergin hissediyorduk ama bu konuşmayı yapmak zorundaydık.

Hava kararmaya başlayınca birlikte sofraya oturduk. Herkes birbirine afiyet dileklerinde bulunarak besmele çekip yemeğine başladı, ‘Elhamdülillah’ diyerek bitirdi. Sofrayı kurduğumuz gibi hep birlikte topladık.

Yemekten sonra çocuklar salonda otururken Mehmet’le biz mutfak masasında çay yudumluyorduk. Çay-

dan sonra ona, “Konuşmayı ben yaparım, sen sadece yanımda otur yeter.” dedim. Mehmet bu isteğimi kabul etti. Birlikte salona girdiğimizde Hamza kitap okuyor, Zeynep ev ödevlerini yapıyordu. Oturmak için hemen yanı başlarındaki koltuğu seçtim.

“Çocuklar sizinle bir şey konuşmak istiyorum.”

İkisi de aynı anda başını kaldırıp bana baktı. Hamza, “Hayırdır anne, bir sorun mu var?” diye sorunca “Hayır, başka bir şey...” diye cevap verdim.

Meraklı bakışları beni süzerken bir süre konuya nasıl gireceğimi bilememenin sancısını çektim. O anlarda gözlerim biraz ilerde oturan Mehmet’te gidip geldi. Sonunda kendimi cesaretlendirip konuşmaya başladım.

“Çocuklar, yeni bir kardeşiniz olacak.”

İkisi de kısa bir anlığına şaşkın bakındılar. Sonra Zeynep çığlık atarak yerinden fırlayıp yanıma geldi ve boyuma sarıldı.

“Şimdi benim kardeşim mi olacak?”

“Evet.”

Hamza gülümseyerek beni tebrik etti.

“Hayırlı olsun anne. Umarım sağlıklı bir şekilde dünyaya getirirsin.”

Onlardan büyük bir tepki beklemiyordum belki ama bu kadar büyük bir olgunlukla karşılamalarını da ummamıştım. Hamza tepkilerine şaşırdığımı görünce açıklama gereği hissetti.

“Evlendiğin zaman biz büyükbabamlarda iken bununla ilgili konuşmuştuk. Babaannem bize bununla ilgili bir konuşma yaptı. Bu zaten bizim beklediğimiz bir olaydı. Büyükannem de bu konuda bizi daha da cesaretlendirdi. Yani anneciğim, sana sunduğumuz duygularımızda samimiyiz.”

Ah Asude annem, sen ne düşünceli ne güzel karakterli bir kadınsın böyle! Ben burada çocuklarımın hasretini çekerken sen onları o arada olağan süreçlere çoktan hazırlamışsın meğer.

Şimdi yanımda olsa ağlayarak ellerini öpüp bunun için defalarca teşekkür ederdim ama yanımda olmadığı için yarın kalktığımda ilk işim onu aramak olacaktı. Çocuklarım olgunlukla ve sevinçle karşılamış olsa da ve çoktan buna kendilerini hazırlamış olsalar da ben yine de onlara bir konuşma yapma gereği hissettim. Önce Zeynep'imın saçlarını koklayıp öptüm. Ardından Hamza'ya döndüm.

“Yeni bir evlatla size sevgim ve ilgim azalacak diye sakın düşünmeyin. Bir değil bin evladım olsa sevgim aranızda hep eşit parçaya bölünür, bunu unutmayın. Bir

annenin evlatları arasında ayrımı nerede görülmüş ki zaten? Biz bir aileyiz ve sadece aileye yeni bir üye katılacak. Sen ağabey olacaksın, sen de abla. Yanlış yaptığınızda üçünüzü de uyaracağım, doğru yaptığınızda üçünüzle de gurur duyacağım. Bunu biliyorsunuz değil mi?”

“Biliyoruz anneciğim.”

“Biliyoruz anneciğim, sen mutluysan biz de mutlu oluruz.”

* * *

İkinci ay...

Sonbaharın son ayı... Hava artık daha da soğuktu. Yağmur yağmasa da sürekli bulutlar dolanıyordu tepemizde. Rüzgâr artık daha sert esiyordu, güneşli günlerde bile üşür olmuştuk. Bebeği haber alan çevremiz de bizimle birlikte sevincimize ortak oldu.

Bebeğimin varlığını bilsem de onu henüz somut olarak hissedemiyorum. Bebeğimin her gün biraz daha gelişmesi dışında hayatımda değişiklik yok. Sabah bulantılarıyla günü açıp, yorgun olarak kapatıyorum. Yaş faktöründen olsa gerek bu defa gebeliğim daha hassas geçiyor.

Mehmet akşam eve döndüğünde üzüntülüydü. Ben daha sormadan sebebini söyledi.

“Mustafa amca vefat etmiş. Vefat edeli bir ay olmuş. Köyünde vefat etmiş ve orada defnedilmiş. Ben de bugün gelirken köylüsü olan tarla komşusuna sorunca öğrendim.”

O an duyduğum şaşkınlıkla ve üzüntüyle ne diyeceğimi şaşırdım. Uzun yaşamayı istemiyordu ama bu kadar erken ölmeyi de beklemiyordu muhakkak. Ölümün erkeni olmaz ya, zaten yaşı da altmışın üstünde vardı. Yine de dinç görümünden dolayı böyle ani ölümü beni ziyadesiyle şaşırtmıştı. Belki o şimdi huzura ermişti ama arkasında kalanlar onun için üzülmekten edemiyordu. ‘İnna lillâhi ve innâ ileyhi raciûn’ (Şüphesiz biz Allah’tan geldik ve O’na döneceğiz) demekten başka ne diyebilirdim ki...

* * *

Üçüncü ay...

Artık göbeğim tok haldeki bir karın büyüklüğündeydi. Kışın ilk ayında soğuk birden gelmişti. Artık sokaklar, parklar, panayırlar boşalmış, evlerden boğum boğum dumanlar yükselmeye başlamıştı. Kışın gelmesiyle evden eskisi gibi sık çıkamaz olduğum için kendimi örgü işine vermiştim. Bazen pencere kenarında yağmuru izliyor, bazen kitap okuyor, bazen de örgü örerek vakit öldürüyordum.

Öğleden sonra aldığım telefonla babamın rahatsızlanarak hastaneye kaldırıldığını öğrenince apar topar soluğu hastanede aldım. Kolesterolü yükseldiği için durumu acilleşmiş, bir hafta kadar hastanede tedavi edilecekmiş. Artık iyice yaşlanmıştı babam. Ölüm elbet kaçınılmazdı ama yine de konduramıyordum sevdiklerime. Ne zaman babamın hasta olduğunu duysam korkuyordum. Oysa uzun zamandır şeker, tansiyon, kolesterol gibi çeşitli hastalıklardan mustaripti babacığım. Yine de yediğine içtiğine dikkat edip ilaçlarını alarak idare ediyordu. Buna rağmen arada böyle hastanelik olduğu zamanlar da yok değildi. Hastaneden taburcu olana kadar her gün yanına gidip geldim, başucunda bekledim. Sonunda değerleri normale dönünce eve birlikte gittik. Mehmet çocukları da alıp oraya geldi. Akşam yemeğini hep birlikte yedik. Biz çeşit çeşit yemekleri tadarken babamın yağsız tuzsuz şeyler yemesi beni üzse de bunun onun sağlığı için olduğunu biliyordum.

* * *

Dördüncü ay...

Yılın ilk karı sonunda şehre düşmüştü. İki gündür aralıksız yağıyordu. Dağların eteklerine kurulu bu şehri caddeleriyle, sokaklarıyla, binalarıyla derin bir beyaza bürümüştü. Yoğun yağan kar hayatı felç edince okullar tatil edilmişti. Mehmet ile çocuklar bahçede kartopu

oyarken bana izin vermedikleri için ben onları sadece pencereden izlemekle yetindim. Artık epeye büyüyen karnımda bebeğin ilk hareketlerini işte tam da o gün hissettim, mutlu oldum.

Her ay rutin kontrollerime gidiyor, bebeğin sağlıklı gelişmesini takip ettiriyordum. Yine kontroldeydim. Doktor, “Cinsiyetini öğrenmek ister misiniz? Bakayım isterseniz?” diye sorunca “Görebilerseniz neden olmasın.” diye cevap verdim. Aslında cinsiyetini çok da merak etmiyordum. Benim için önemli olan sağlıklı olmasıydı. Yine de evdekiler her kontrolden döndüğümde bana cinsiyetini sormaktan vazgeçmiyorlardı. Mehmet de benim gibi önce sağlıklı olmasını diliyor olsa da cinsiyetini de merak ettiği bir gerçektir.

Mehmet hemen yanı başımda oturuyordu. Doktorun gözleri monitörde, Mehmet’le benim gözlerimiz doktorda, ne söyleyecek diye bekliyorduk. Sonunda doktor konuştu.

“O, güzel bir kız!”

Mehmet’le gözlerimiz buluştuğunda ikimizin de gözünde aynı şey okunuyordu: Mutluluk... Mehmet her ne kadar dillendirmese de bir kızının olmasını çok istiyordu. Eğer doktor tahmininde yanılmıyorsa Allah onun bu isteğini geri çevirmemiş gibi duruyordu.

Eve döndüğümüzde Zeynep yine kapı girişinde karşılayarak aynı soruyu sordu.

“Bu defa öğrenebildin mi anneciğim? Bebeğimizin cinsiyeti neymiş?”

Şişen ayaklarımdan ayakkabıyı çıkarmakta zorlanırken cevap verdim.

“Evet anneciğim, bu kez öğrenebildim.”

Salonda oturan Hamza da Zeynep’e cevabımı duyunca kalkıp kapıya geldi. Şimdi ikisi de merakla beni süzüyordu.

Zeynep heyecanla atıldı.

“Neymiş neymiş?”

O sırada hemen arkamdan arabayı park etmekten gelen Mehmet benden önce Zeynep’e cevap verdi.

“O bir kız!”

Mehmet’e dönüp kaşlarımı çatarak söylendim.

“Yaa, ben söyleyecektim!”

Mehmet gülerek özür diledi. O anlarda evin içinde Zeynep adeta bir bayram yaşıyordu. Kız olduğunu duyunca çok mutlu olmuş, Hamza ise biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Çünkü hamile olduğumu duydukları günden beri ikisi aralarında çekişiyor, kendi hemcinsleri

olsun istiyorlardı. Zeynep oyunlarına ortak, Hamza da kendine yoldaş istiyordu. Zeynep'in mutluluk dansı görülmeye değeri.

“Birlikte evcilik oynarız, ip atlar, seksek oynarız. Sonra o benim saçımı örer ben de onun saçını örerim.”

Zeynep abisine nispet yapar gibiydi. Hamza bunu bildiğinden arada Zeynep'e ters bakışlar atıyordu. Zeynep etrafta neşeyle zıplarken Hamza elleri bağlı somurtuyor, Mehmet de mutlu mutlu gülümseyerek çocukları izliyor. Ben ise üçünü mutlulukla izliyorum. Dışarıdaki dondurucu soğuğa rağmen evin içi sıcacıktı, huzur doluydu.

* * *

Beşinci ay...

Geçenlerde yağın karın ardından yağmur başlamış, sokak aralarından seller gitmişti. Soğuğun tüm şehre hâkimiyeti devam ediyordu. Karnım daha da büyümüş, bebeğin hareketlerini daha çok hissetmeye başlamıştım. Son zamanlarda kendimi pek de iyi hissetmiyordum. Çabuk yorulur, nefes almakta zorlanır olmuştum. Bazı geceler uyumakta zorlanıyor, uyuduğum zamanlarda ise kan ter içinde kalmış şekilde uyanıyordum. Yine rutin kontrol için Mehmet'le hastaneye gittiğimizde doktoruma artan şikâyetlerimi dile getirdim. Doktor beni dikkatlice dinledikten sonra birkaç tahlil istedi. Öğleden sonra

çıkan tahlil sonuçlarıyla tekrar kapısını çaldık. Tahlil sonuçlarına bakan doktorun yüzü ciddiyete bürününce bir şeylerin doğru gitmediğini anlamamız zor olmadı. Bebeğe bir şey olduğu düşüncesiyle kalbim daha da sıkışınca yine nefes almakta zorlanarak ağzımı açıp daha fazla nefes alıp ciğerlerimi rahatlatabilmek için kendimi zorladım.

Tahlillere kısa bir göz gezdiren doktor sonunda konuşmaya başladı.

“Gebeliğe bağlı kalp yetmezliği oluşmuş. Normalde bu hastalık gebeliğin son aylarında görülür ama sizde erken başlamış ve bu iyiye işaret değil.”

Anlamadığım, tıp dilinde bazı risklerden bahsetti. Bebek büyüdükçe şikâyetlerimin daha da artacağını söyledi. Doktor anlatmaya devam ederken, “Doktor hanım, bebeğin sağlığı nasıl? Bu durum bebeği etkiler mi?” diye atıldım.

Doktor, “Bebek gayet sağlıklı ve hayır, pek etkilemez.” diye cevap verince rahat bir nefes aldığım sırada “Ancak...” diye devamını getirdi.

Doktor’un gözleri Mehmet’le benim üzerimde gidip gelirken sesi net ve uyarıcı nitelikteydi.

“Ancak, sizin durumunuz hiç iyi değil. Bebek kalbe baskı yapmaya başlamış. Şimdilik fazla bir tehlike söz

konusu değil ama bebek büyümeye devam ettiği sürece tehlike de büyüyecek.”

Mehmet yalvaran gözlerle doktora, “Peki ne yapmamız gerekiyor doktor hanım?” diye sordu.

Doktorun cevabı kısa ve net oldu.

“Bebeği almamız gerekiyor.”

Doktorun cevabı sanki bir ur gibi oturdu içime. Bu cevap beklediğimin çok üstündeydi. Açık ve net şekilde bebeğin ölümünden bahsediliyordu. Benim sağlığım için, her gün içimde kıpırtılarını duyduğum bu küçük canlının katledilmesi gerekiyormuş. Mehmet’in çaresizlikten omuzları düşerken ben güçlü durmaya çalıştım.

“Bebeği aldırırmazsak ne olur doktor hanım?”

Mehmet dönüp bana itiraz dolu bir ses tonuyla seslendi.

“Nazlı!”

Gözlerim dolmuştu. Mehmet’in yüzüne bile bakmadan titrek bir sesle, “Sadece öğrenmek istiyorum.” dedim.

Doktor, aramızda geçen konuşmadan sonra bana bakarak konuşmaya başladı.

“Nazlı Hanım, bu bebeği ne çok istediğinizi biliyorum ama doğuma kadar bu duruma dayanmanız çok zor.

Bebek sizin için hayatî tehlike arz ediyor. Doğuma kadar sizi ilaçlarla kontrol altında tutsam bile doğuma dayanmanız çok güç.”

“İkimizin de kurtulmasına hiç mi ihtimal yok?”

“Hiçbir doktor yüzde yüzlerle konuşamaz. Her vaka da yüzdesi düşük ya da yüksek ihtimaller söz konusudur. Size gelecek olursak; sizin kurtulma ihtimaliniz yüzde elli civarında. Ancak bu zorlu bir süreç olacak. Dediğim gibi, bunun için ilaçlar kullanacaksınız. Aynı zamanda son ayınızda doğuma kadar olan süreçte sizi hastaneye almak zorunda kalabiliriz.”

En kötü ihtimali sorduğumda ise bana ‘doğuma kadar dayansanız da doğum esnasında masadan kalkamayabilirsiniz’ diye cevap verdi. Doktorun bu cevabıyla Mehmet bana belli etmemeye çalışsa da yüzünün atan renginden, donuk ifadesinden o anlarda beni kaybetme korkusu yaşadığını anlayabiliyordum ama görmezden gelmeyi seçtim.

O an kararımı verdim. Bu da benim için bir çeşit imtihandı, belki de sonuncusuydu. Eğer düşük de olsa bir ihtimalim varsa bunu kullanacaktım, bebeğime kıymayacaktım. Gidebildiğim yere kadar gidecek, en azından deneyerek ölecektim. Eğer ölürsem vadem buraya kadarmış, yaşarsam daha göreceğim günlerim varmış diye düşündüm.

“Tamam, öyle yapalım.”

Mehmet'in şaşkın ve kızgın gözleri beni süzdü.

"Nazlı sen ne dediğinin farkında mısın? Bizi sensiz bırakmak mı istiyorsun? Ne olur mantıklı düşün, bunda emin misin?"

Boğazım düğüm düğüm olmuştu. Konuşursam ağlayacaktım. Bunu hissedince sadece başımı salladım. Mehmet'in itiraz eden gözleri bu defa doktora çevrildi. Yalvarır gibi konuştu.

"Eşim gebeliğin verdiği duygusallıkla mantıklı düşünemiyor doktor hanım. Lütfen onu dinlemeyin ve ne gerekiyorsa yapın."

Araya girerek, "Hayır, sonuna kadar gitmek istiyorum." dedim.

Mehmet'in gözleri tekrar beni bulduğunda dolu doluydu. Sadece adımı zikretti.

"Nazlı..."

Bizi izleyen doktorun cevabı benden yana olmuştu.

"Üzgünüm ama hastanın kendisi buna razı olmadıkça hiçbir şey yapamayız. Siz şimdi eve gidip bu konuyu iyice konuşun ve birlikte sağlıklı bir kararla tekrar dönün."

Eve dönüş yolunda, arabanın içinde sessizlik hâkimdi. Mehmet ziyadesiyle gergin görünüyor, arada ufak

trafik hataları yapıyordu. Elimi omzuna koyarak onu rahatlatmaya çalıştım.

“Üzülme, her şey iyi olacak.”

Mehmet konuşmamı bekliyormuş gibi arabayı önce yavaşlattı, sonra sağa çekip tamamen durdurdu. El frenini çektikten sonra sitem dolu gözleri gözlerimi buldu.

“Doktorun söylediklerini duydun Nazlı. Yaşama şansın yarı yarıya. Ne olur sana yalvarıyorum iyi düşün. Burada söz konusu olan senin hayatın.”

Kararım kesindi ama Mehmet’i buna nasıl ikna edeceğimi bilemiyordum. Ona uygun bir dille anlatmaya çalıştım.

“İlk evliliğimizde bana bebeği aldılmaktan bahsettiğinde sana ne cevap verdiğimi hatırlıyor musun?”

Ona tam olarak şöyle demiştim.

“Bunun cinayetten ne farkı var?”

Mehmet bir an durup düşündükten sonra sözlerimi anımsamış olacak ki sıkıntısı yüzüne yansdı. O da bebekten vazgeçmek istemiyordu, biliyordum. Lakin ikimizin arasında seçim yapması gerektiğinde şüphesiz ben ağır basıyordum yüreğinde. Mehmet’in çaresizliği giderek büyüyordu. Elini hırsıyla saçının arasından geçirdi. Usançlı bir nefesi dudaklarının arasından azat ederken elleri titriyordu. Tekrar bana dönüp ellerimi tuttu.

“Nazlı o anki durumla şu anki durum aynı değil. Burada söz konusu olan senin hayatın, neden anlamak istemiyorsun? Ne olur bizi de düşün, sana bir şey olursa biz ne yaparız? Hamza ile Zeynep’i düşün. Zaten iki tane evladımız var, varsın başka olmasın. Sen yanımızda ol yeter. Seni geç buldum erken kaybetmek istemiyorum. Gel inat etme, bebeği aldıralım.”

Mehmet’in gözlerine beni anlamasını ister gibi baktım.

“Mehmet, bu inan ki inat değil. Ben de yaşamayı çok istiyorum ama bebeğimin de yaşamasını istiyorum. O artık büyüdü, hareketlendi. Nasıl kıyabilirim, nasıl vazgeçebilirim ondan? İlk bebeğimizde düşüğün sebebi olarak halen kendimi suçlarken aynı hatayı bu defa bile rek yapamam. Yaparsam bu vicdan beni rahat bırakmaz. Eğer kaderimde ölüm varsa başım üzerine. Yoksa, bebeğimle yaşamak istiyorum, bunu bana çok görme. Bırak bir şansım varsa deneyeyim.”

Mehmet beni ikna edemeyeceğini sonunda anlamış gibiydi. Gözleri dolunca görmemem için başını dışarı çevirdi. Onu görünce benim göz pınarlarım da dolmuştu. Damlalar yanaklarımla buluşurken sözlerime devam ettim.

“Çocuklara bundan bahsetmeyelim. Gebeliğin zorlu geçtiğini bilsinler yeter. Fazlasını anlatmaya gerek yok. Aynı zamanda diğerlerine de söylemeyelim. Hem üzülmesinler diye hem de beni vazgeçirmek için uğraşarak daha çok yıpratmasınlar diye...”

Mehmet herhangi bir şey söylemek yerine ağlamaya devam etti. O ağladıkça benim gözyaşlarım da onunla birlikte döküldü. Dışarıda hafif bir yağmur çiselemeye başlamıştı. Arabanın içinde bir süre ikimiz de hiç konuşmadan ağladık.

* * *

Altıncı ay...

İlkbaharın ilk ayı gelmişti. Artık bahar ayındaydık ama 'Mart kapıdan baktırır, kazma kürek yaktırır' deyi-miyle dondurucu soğuk hâlâ devam ediyordu. Hatta iki gün önce akşamüzeri yağan kar tutmuş ama yeri dol-durmadan kesilmişti. Dondurucu soğuk devam ederken güneşin yüzünü gören ağaçlar filizlenmeye başlamıştı. Mehmet arada ikna çabalarına girse de kararımdan vaz-geçmemiştim. Doktorun dediği gibi şikâyetlerim çoğal-sa da dişimi sıkıp dışarıya iyiymiş gibi görünmeye çalış-ıyordum. Sadece zor bir gebelik geçirdiğimi düşünen , çocuklarım beni rahat ettirmek için ellerinden geleni yapıyorlar, evdeki her işi yardımlaşarak halledip beni ye-rimden bile kaldırmıyorlardı. Son zamanlarda ellerimde ve ayaklarımdaki ödem vücuduma doğru yayılmaya baş-lamıştı. Aynı zamanda nefes darlığım ve yorgunluğum artarak devam ediyordu.

* * *

Yedinci ay...

Nisan ayının gelmesiyle artık havalar iyiden iyiye ısınmış, güneş yine ve yeniden sıcak yüzünü göstermeye başlamıştı. Uyuyan doğa güneşle tekrar uyanmış, her yer çiçeklerle bezenmiş, üzerinde arılar, kelebekler uçmaya başlamıştı. Bu demde bebeğim daha da büyümüş, yüküm ağırlaşmaya başlamıştı. Vücudumun büyük kısmında ödem oluştuğu için doktor tavsiyesiyle yağı tuzu azaltmıştım ve her gün kısa yürüyüşler yapmaya başlamıştım. Doğum yavaş yavaş yaklaşırken ben de hazırlıkları hızlandırdım. Her kontrolden sonra çarşıya uğruyor, bebek için alışveriş yapıyordum. Evde yalnız kaldığım zamanlar battaniye türü bebek işi şeyler işliyordum.

Mehmet son zamanlarda derin bir sessizliğe bürünmüştü. Bana belli etmemeye çalışsa da gün geçtikçe endişelerinin büyüdüğünü hissedebiliyordum. Bazı geceler beni uyudu sanıp odadan çıkıyor, bahçede saatlerce turlayarak derin düşüncelere dalıyordu. Ona bu acıyı yaşattığım için kendimi üzgün hissediyor, hatta bazen kararımdan cayıp bebeği aldırmaı bile düşünüyordum ancak sonra bebeğimin kıpırtılarını hissediyor, düşündüğüm şeyden utanıp vazgeçiyordum.

Bu arada hayat kaldığı yerden devam ediyordu. Hamza'nın lisede bu yıl son sınıfıydı. Üniversite sınavı stresi çoktan başlamış, kafasını kitaplardan kaldırmaz olmuştu. Arada gelip bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor ya da bu-

nun için Zeynep'i gönderiyordu. Bunun haricinde ortalıkta hiç görünmüyor, odasından çıkmıyordu. Zaten dönemin başında beri çok az gördüğümüz yüzünü şimdi hiç görmez olduk desek yeriye. İlk sınavını başarıyla atlatsa da daha önünde iki sınav daha vardı. Onun için zorlu bir yıl olmuştu ve hâlâ devam ediyordu. Gecesi gündüze karışmış durumdaydı ama bundan hiç şikâyet etmiyor, dur durak bilmeden çalışmaya devam ediyordu. Bunca zahmetin sebebi doktor olmak istemesiydi. Çocukken etrafta 'ben doktor olacağım' diye dolanırken bu düşüncesinin geçici olduğunu, büyüye ne kadar daha birçok mesleğe ilgi duyacağını düşünmüştük ama öyle olmadı. Hamza büyüse de düşünceleri değişmedi. O doktor olmakta kararlı gibi duruyor ve bunun için çok çalışıyordu. Güçlü hafızası ve zekâsı, Allah'tan gelen bir yardım gibi onu istediği noktaya taşıdı. Şimdi tek yapması gereken sınavlara girip kendini kanıtlaması ve bir üniversitenin tıp bölümüne kabul edilmesiydi.

Zeynep'in maratonu ise seneye TEOG ile başlayacaktı ama o abisi kadar hırslı değildi. Küçüklüğünden bu yana her yıl farklı mesleklere ilgi duymuştu. Hemşirelikten hâkimliğe, itfaiyecilikten at bakıcılığına kadar geniş bir yelpazeye sahipti. Geçen yıldan bu yana ise resim sanatına ilgisi artmış ve resim öğretmenini olmak istediğini söylemeye başlamıştı. Resimleri gerçekten güzeldi ve bu konuda yeteneği vardı. Eğer yine fikrini değiştirmezse başarılı olacağına inanıyordum.

Sekizinci ay...

Güneşli ve sıcak günler tamamıyla tekrar dönmüştü. Esen yelin üşütmediği, değen güneşin yakmadığı bir aydaydık. Bahçe yeniden canlanmış, ölü yapraklar çoktan çürüyüp toprağa karışırken dallardaki taze filizler iri yapraklara dönüşmüştü. Tezgâhlara kıpkırmızı çilekler, yeşil erikler dökülmüştü. Keçiler ve koyunlar yavrulayıp kırlara bayırlara yeniden otlamaya çıkmıştı. Tabiatın canlanması insana enerji verip içini kıpır kıpır etse de benim için aynı şey söylenemezdi. Ödemlerim devam ediyor, çarpıntılarım otururken bile oluyordu. Nefes darlığından iki adım dahi yürüyemez olmuştum. Halsizlik ve yorgunluk hissi giderek artmış, artık hareketlerimi belli bir ölçüde kısıtlar hale gelmişti. Geceleri rahat uyuyamaz olmuştum. Gebeliğin ateşinden baharın serinliğini dahi hissedememiş, geceleri yanan ayaklarım için defalarca ıslatma ihtiyacı duyar olmuştum. Yine de şikâyet etmiyordum halimden. Sessizce sabrediyordum. Her gece “Her şeye kudreti yeten yüce Rabbim, çektiğim bu ezanın sonunu mükâfatla sonlandır. Yavrumu bana, beni sevdiklerime bağışla.” diye dua ediyordum.

* * *

Dokuzuncu ay...

Dokuzuncu ayıma girince doktorun dediği gibi hastaneye yattım. Çocuklar hâlâ işin ciddiyetinden haberdar

değildi ve tüm bu olanları zorlu geçen gebelikten dolayı sanıyorlardı. Yalan da değildi aslında. Sadece doğum masasından kalkma ihtimalimin yüzde ellilerde olduğunu bilmiyorlardı, o kadar. Son ayıma girdiğimde artık her şey benim için tahammül sınırını zorlayacak kadar zorlaşmıştı. Yüzüm solmuş, dudaklarımın rengi mora çalan bir renge bürünmüştü. Gözlerimin altında koyu halkalar olmuş, yorgunluk hissinden bakışlarım bile mecalsiz hale gelmişti. Doğuma bir hafta kalmıştı. İlaç tedavim devam ediyor, bunun yanı sıra her gün tahliller yapıp serum takılıyordu.

Yazın gelmesiyle sıcaklar birden artmış ve bu benim için bir kâbusa dönmüştü. Ne içtiğim suya kanabiliyordum ne de serinleticiler bünyeme ferahlık vermeye yetiyordu. İçimdeki öyle bir hararetti ki bir türlü dindiremiyor, serinletemiyordum. Diğer iki çocuğumda da aynı durumu yaşasam da bu defa farklıydı. İlk doğumum kışa, ikincisi baharın ilk aylarına geldiğinden bu denli ıstıraba dönüşmemişti. Üstüne bir de hastalık eklenince her gün benim içi kâbusa döner olmuştu. Aç tavuk rüyasında kendini darı ambarında görür misali içimdeki ateşi bir nebze olsun söndürebilmek için kendimi karlı dağların başında, karın içinde boylu boyunca yatarken hayal ediyordum. Ah annelik! Ne zor, ne kutsal bir görev...

Oda arkadaşım benim gibi gebe bir kadındı ve refakatçisi annesiydi. Annesi kızının yanından hiç ayrılmı-

yor, yemeğini yedirip bebek gibi ağzını siliyordu. Birlikte yürüyüş yapıyorlar, gülüşüp konuşuyorlardı. Benim refakatçim ise her gün değişiyordu. Bazen Mehmet kalıyordu yanımda, bazen Cemile annem, bazen de Beyza ... Hepsi de bir dediğimi iki etmiyor, çok iyi bakıyorlardı bana ama ben her gün bu anne kızı kıskanarak izlemekten alamıyordum kendimi.

Bugün yine anne kız birlikte meyve yiyip televizyon izliyorlardı. Annesi meyveyi soyup çatala takarak kızına uzatıyor, kızı her defasında annesinin elini öpüp elinden çatalı alarak meyveyi yiyordu.

Anneme olan özlemim onlara baktıkça derinleşmişti. Bu özlem genzimi yakan bir sızlamaya dönüşünce gözlerimden yaşlar sağanak gibi yağmaya başladı. Başımı pencereden yana çevirip sessizce akıttım gözyaşlarımı. Kimse fark etmedi ağladığımı ya da belki de kimse umursamadı.

Ah gül kokulu güzel annem! Şu sıralar seni daha çok özleyor, değerini daha çok anlıyorum. Hiç kucağına yatıp kokunu doyasıya çekemedim içime. Doya doya 'anne' diyemedim. Ergenlik nazı edemedim sana. Sen olmayınca, çocuk olamadan büyüdüm annem. Ne diyebilirim, Rabbim seni bizden çok sevmiş ki erkenden aldı yanına. Şimdi ben de anneyim ve bu yüzden korkuyorum anne. Korkum ölümden değil, arkamda bırakacaklarımdan

dolayı. Senin gibi erkenden bu dünyadan göçmekten ve çocuklarımın benim gibi boynu bükük kalmasından korkuyorum anne. Şüphesiz ki onlar benden daha şanslılar. Onları seven ve seve seve bağırlarına basacak büyükbabaları ve büyükanneleri var ama bir annenin yerini tutar mı hiç? Bunu en iyi ben bilirim. Annesizliğin sancısını, öksüz kelimesinin acısını en iyi ben anlayabilirim annem. İnşallah Rabbim beni yuvama bağışlar.

* * *

Doğum...

Ameliyat için hazırlanmış halde saatimi beklerken Mehmet hemen yanı başımda elimi tutuyordu. Hamza, Zeynep, babam, Cemile annem, Beyza hepsi oradaydılar. Asude annem ile Halit babam da beni arayıp konuşmuşlar, ‘ameliyata sağlıklı gir çık inşallah’ diye duada bulunmuşlardı. Mehmet’in haricindeki herkes sıradan bir sezaryen doğumu sandığı için rahattı. Mehmet’in yosun yeşili gözleri ise dün gece hiç uyumadığını belli edecek kadar kızarmış, tedirginliği yüzüne yansımıştı. Yerimden doğrulmaya çalışırken yardım etti.

“Kalkmak mı istiyorsun?”

“Evet.”

“Tuvalete mi gideceksin?”

Başımı olumsuz anlamda salladım.

“Hayır, abdest almak istiyorum.”

“Tamam, tuttum seni.”

Beyza hemen yanıma koşup diğer taraftan koluma girdi, “Ben de yardım edeyim, birlikte götürelim abi.” dedi.

Zorlanarak aldığım abdestten sonra yatağıma yatmak üzereydim ki adım okundu. Hemşire ile hasta bakıcı odaya girip adımı söylediklerinde Mehmet korkularını artık gizleyemeyecek raddeye gelmişti. Diğerleri bunu baba heyecanına yoruyorlardı ancak Mehmet’in içinde kopan fırtınaları yalnızca biliyordum. Mecalsiz bakışlarla onu süzdüm. Elimi tutan elini hafifçe sıktım, güven vermeye çalıştım. Odadaki herkesle vedalaştıktan sonra sedyeye uzandım ve ameliyathaneye doğru yola çıktım. Mehmet hâlâ elimden tutuyor, peşim sıra geliyordu. Odadan ara koridora çıktığımızda artık gözyaşlarını tutamıyordu. Gözlerinden yaşlar süzülürken fersiz bakışlarla üzülerek onu izliyordum. Sonunda dayanamadım ve benim de gözlerim doldu, bir damla yaş yanağımdan aşağı süzüldü. Ameliyat odasının kapısına yaklaşıncı kuruyan dudaklarımı araladım ve “Mehmet... Ben başaramazsam bebeğimiz sana emanet.” dedim.

Mehmet’in sessiz ağlayışları yerini isyana bıraktı.

“Deme işte! Deme böyle! Umuda tutunmak için çabalarken deme böyle!”

Son bir güç kırıntısıyla eline tutundum, "Seni seviyorum." dedim.

O sırada ameliyat odasının kapısına kadar gelmiştik. Hemşire, Mehmet'i 'buradan sonrasına gelemesiniz' diye uyarınca isteksizce sedyeyi bıraktı ve aynı anda ben kapıdan içeri girerken arkamdan, "Seni seviyorum!" diye bağırdı.

Doktorlar ameliyat için hazırlanırken ben her doğumunda yaptığım gibi doğumu kolaylaştırma etkisi olan İnşirah suresini sessizce okuyordum.

"Bismillahirrahmânirrahîm (Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile ...)

Elem neşrah leke sadrek (Senin için bağrını açmadık mı?)

Ve vada'na 'anke vizreke (İndirmedik mi senden o yükünü?)

Elleziy enkada zahreke (O sırtında gıcırdamakta olan -ve bu şekilde sana eziyet veren- yükünü?)

Ve refa'na leke zikreke (Senin şanını yüceltmedik mi?)

Feinne me'al'usri yüsren (Demek ki zorlukla beraber bir kolaylık var.)

İnne me'al'usri yüsren (Evet o zorlukla beraber bir kolaylık var!)

Feiza ferağte fensab (O halde boş kaldığında yine kalk yorul!)

Ve ila rabbike ferğab (Ve ancak Rabbinden ümit et, hep O'na doğrul!)"

Gözlerim aydınlık tavana bakarken dilim aynı ayetleri tekrarlayıp durdu.

"Bismillahirrahmânirrahîm."

"Hazır mısınız?"

"Elem neşrah leke sadrek."

"Kan torbalarını hazır edin!"

"Ve vada'na 'anke vizreke."

"Anestezi için hazırlanın!"

"Elleziy enkada zahreke."

"Başlıyoruz, hastayı uyutun!"

"Ve refa'na leke zikreke, Feinne..."

* * *

Kulağıma uğultulu sesler ilişince gözlerimi aralamak istedim ama başaramadım. Bir süre olduğum yeri ya da etrafımda neler olduğunu anlamaksızın öylece bekledim. Sonunda gözlerimi açabildiğimde karşımdaki silüetler yavaş yavaş netlik kazanmaya başladı. İlk gördüğüm

Beyza oldu. Sandalyede oturuyordu. Kucağında kundak vardı. Hamza ile Zeynep eğilmiş, kundağa bakarak gü-lümsüyorlardı. O sırada Hamza bana dönüp bakınca gözlerimin açık olduğunu fark etti.

“Annem uyanmış!”

Hamza’nın sesiyle herkes ayaklanıp yanıma geldi. Aralarından biri ‘hemşire, uyanırsa haber verin demişti’ deyince birileri haber vermek için odadan dışarı çıktı. Odanın içinde dönen her şey hayal gibiydi benim için. Tamamen ayılamamıştım. Sonra yanı başımda Mehmet’in sesini işittim: “Nazlı, duyuyor musun beni?”

Gözlerimi çevirip sesin sahibini bulduğumda Mehmet’in yüzünde sevinç gülleri açıyordu. Çehreme cılız bir tebessüm yayıldı. Dudaklarımı aralayıp mırıldanır gibi konuştum.

“Evet duyuyorum. Bebek iyi mi?”

Mehmet dolan gözünü elinin tersiyle silmeye çalışırken cevap verdi.

“Evet iyi. Allah’a çok şükür ki ikiniz de iyisiniz.”

“Çok şükür.”

Gelen hemşirenin yanımdaki cihazı kontrol etmesiyle makineye bağlı olduğumu anladım. Muhtemelen kalp atış-larımı dinliyordu. Hemşire cihaza bakarak ‘hastanın duru-

mu stabil görünüyor' deyip kolumdaki serumu da kontrol ettikten sonra 'geçmiş olsun' diyerek odadan ayrıldı.

Narkozun etkisi geçtikçe odadaki her şey düş gibi görünmekten çıkıp gerçekliğe bürünmeye başladı. Herkeste bir bayram havası vardı ama kimse Mehmet kadar mutlu olamazdı. Gebeliğim boyunca benim fiziksel çektiğim acıyı o da ruhen çekmişti. Şimdi ikimiz de huzura ermiş, şükrü yudumluyorduk.

Hemşirenin gitmesiyle Beyza yanıma yaklaşıp eğildi ve bebeğin yüzünü bana gösterdi.

"Yenge şunun güzelliğine bakar mısın? Bu kız büyüdüğünde kesin Zeynep ablasına benzeyecek. Yani onun gibi güzel bir kız olacak."

Heyecanla başımı hafifçe kaldırarak yüzüne baktım. Beyaz battaniyenin arasında gözleri kapalı, küçücük pembe bir surat vardı. İçimde duyduğum öyle büyük bir histi ki çektiğim bütün eziyetleri o an unuttum. Sadece bu küçük varlığa bakarak Allah'a binlerce kez şükrettim.

Üç gün sonra hastaneden çıkıp eve döndüğümde artık kendimi daha iyi hissediyordum. Bebeğin doğmasıyla hafiflemiş, rahatsızlıklarımdan bir nebze de olsa kurtulup kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Doktorun söylediğine göre vakit geçtikçe daha da iyi olacaktım, sadece biraz zamana ihtiyacım vardı.

Uzandığım yerden, rüzgârın etkisiyle yükselip alçalan perdeyi izlerken Zeynep ile Hamza hemen yanı başımdaki, tepesinden pembe tüller sarkan beşiğin başında bebeği seviyorlardı. Küçük misafir az önce karnının doymasından mutlu, ellerini oynatıp başını bir o yana bir bu yana çevirip duruyordu. Tepesinde dikilen ağabeyi ile ablasının ilgi odağı olduğundan habersiz kendi dünyasını yaşıyordu o anlarda. O böyle kıpırdandıkça Hamza ile Zeynep ona bakıyor, ikisi de ona zarar veririm korkusuyla dokunmaya çekinerek sadece gözleriyle izleyip, değişik surat şekilleri ile bebeğin dikkatini çekmeye çalışıyorlardı.

Bebek gülümseme refleksi yapmış olacak ki Zeynep sevinçle atıldı.

“Gördün mü bana gülümsedi!”

“Yeni doğan bebeklerin gülümsemesi refleks bir olaydır, boşuna üzerine alınma.”

“Ama gülümserken bana bakıyordu!”

“Bebekler doğar doğmaz görmeye başlasalar da algı yetenekleri sonradan gelişir, yani yine üzerine alınma.”

“Üff, sana soran olmadı! Hem kıskandığın için uydu-ruyorsun bence!”

İkisi didişirken araya girdim.

“Hamza, oğlum, Mehmet amcan nereye gitti biliyor musun?”

Hamza, bebekle öyle ilgiliydi ki cevap verirken bile bebeğe bakarak şirinlikler yapıyordu.

“Bilmiyorum anne, birkaç saate dönerim dedi sadece.”

O sırada açılıp kapanan kapının sesi duyuldu ve Mehmet odaya girdi. Bana bakıp göz kırptıktan sonra ortaya ‘ben geldim’ diyerek selam verdi.

“Hoş geldin Mehmet amca.”

“Hoş geldin Mehmet amca.”

“Hoş geldin.”

Mehmet ‘hoş buldum’ diye cevap verirken beşiğe doğru yürüdü. Kolunu Hamza’nın omzuna atarken Zeynep’in saçlarını gülümseyerek okşadı.

“Nereye gitmiştin?”

Bu sorumla bana baktı. Yüzü bir an ne cevap vereceğini bilememenin karışıklığına büründü. Ardından zorlanarak cevapladı.

“Bebek ve sen sağlıklı bir şekilde doğumu atlattığınız için bir kurban kestirdim ve fakirlere dağıttırdım.”

Beklemediğim bu cevap beni mutlu etmişti.

“Allah kabul etsin öyleyse.”

Mehmet beşiğin içine bakarken bebek değişik sesler çıkarmaya başladığı anda ikinci bir gülücük atınca şaşkınlıkla sevinç arası bir nida kopardı.

“Aa! Gördünüz mü bana gülümsedi!”

Odanın içinde derin bir sessizlik oluştu. Tuhaflığı sezen Mehmet sırayla üçümüzün yüzüne bakarak sordu.

“Ne? Ne oldu? Yanlış bir şey mi söyledim?”

Ardından üçümüz kahkahalara boğulurken o hâlâ “Hey! Neden gülüyorsunuz şimdi? Bu kadar komik olan ne? Bana da söyleyin” demeye devam ediyordu. O böyle sordukça bizim gülümsememiz daha da artıyor, kimse gülmesini durdurup sebebini anlatamıyordu.

* * *

Bebek doğalı tam iki hafta olmuştu ve biz hâlâ adı konusunda bir anlaşma sağlayamamıştık. İlk iki çocuğumda yaptığım gibi bu bebeğime de iki isim koyacaktım. Bu isimlerden biri kadim, bilindik ve anlamlı diğeri asrî ve kulağa hoş gelen bir isim olacaktı. Her ne kadar pek kullanmasam da Hamza ve Zeynep’in iki isimleri daha vardı aslında. Hamza Erdem ve Zeynep Büşra... Bu şekilde isimler vermemin sebebi ilk isimlerinin hem sahibinin olması hem de anlamlarının güzel olmasıydı. İkinci isim-

lerinin sebebi ise günümüzde o güzel isimlerin modası geçmiş sayılıp o isimdekilere sırf isimlerinden dolayı aşağılama baskısı uygulandığı için yanına yine anlamı güzel ama daha afili bir isim veriyordum.

Hamza Erdem'in ilk isminin sahibi Burak'ın dedesi idi. Kendisiyle hiç tanışmadım. Biz Burak'la evlenmeden çok önce bu dünyadan göç eylemişti ama Burak'tan onu sık sık işitmiştim. Kitap okumayı seven münzevi bir adammış. Kul hakkına ziyadesiyle riayet eder, kimsenin hakkını yemediği gibi hakkını da yedirmezmiş. Burak'ı çok sever, Burak ne zaman ziyaretine gitse ona kitaptan sözler okurmuş. Burak bir keresinde bana, 'Okuduğu birçok şeyi dinlesem de benim için bir anlam ifade etmezdi. Her cümlesinde derin anlamlar olduğunu şimdi anlıyorum.' demişti.

Hamza doğunca Burak'a dedesinin adını vermek istediğimi söylediğimde çok mutlu olmuştu. Sonra birlikte düşünüp yanına 'fazilet, ahlakın övdüğü iyi olma, alçak gönüllülük, yiğitlik, doğruluk' gibi anlamlara gelen Erdem adını verdik. Biz evin içinde ona Hamza derken arkadaş grubunda adı Erdem diye geçiyordu.

Zeynep Büşra doğduğunda bu defa Burak, annemin adı olan Zeynep adını vermek istedi. Burak'ın bu teklifi beni hem hüznlendirmiş hem de ziyadesiyle mutlu etmişti. Bu şekilde ilk adını alan Zeynep bu defa Asude

annemin isteği ile 'müjde, sevinçli haber' gibi anlamlara gelen Büşra adını almış ve Zeynep Büşra olmuştu. Zeynep okul ortamında iki adını birlikte kullanırken evde çoğunlukla biz Zeynep adını kullanıyorduk.

Şimdi yeni bir kız bebeğimiz vardı. Mehmet 'adını ne koyalım?' diye sorduğunda tereddütsüz Mehmet'in annesinin adı olan Saadet adını söyledim. Zira bebeğin cinsiyetini öğrendiğim gün bu isme karar vermiştim. Mehmet, annesinin adını duyunca aynı benim Zeynep'te yaşadığım mutluluğu yaşadı. Bunun için teşekkür etti. Büyük ihtimal kendisi de düşünmüş olmalıydı ama söylemeye cesaret edememiş olmalıydı. İlk isimde karar kılınmıştı ve sıra gelmişti ikinci ismi bulmaya...

Yine meclis kurulmuş, isim için fikirler alınmaya başlanmıştı. Herkes isim fikrini beyanda bulunurken ben sessizce onları dinliyordum.

Mehmet: "Duru olsun."

Hamza: "Bence Aybüke olsun."

Zeynep: "Melisa'ya ne dersiniz? Ya da Yonca?"

Mehmet: "Bence Aybüke daha güzel."

Hamza: "Bana göre de Duru daha güzel."

Zeynep: "Bence en güzeli Mislina!"

Hamza ile Mehmet seçtikleri isimde birbirlerini ikna etmeye çalışıyordu. Ortamda hafif gergin bir hava vardı. İkisi de belli etmemeye çalışsa da inatlaşma söz konusuydu. Mehmet, Hamza'ya bakıp her kelimesine vurgu yaparak, "Duru'nun anlamı 'pırıl pırıl, tertemiz' demek." deyince Hamza da Mehmet'e "Aybüke de 'ay ışığı, ay gibi parlak, ay yüzlü, ay benizli, akıllı, zeki' gibi anlamlara geliyor." diye cevap verdi.

Zeynep'in sesi araya girdi.

"İdil de güzel isim."

Üçümüz aynı anda Zeynep'e dönüp birbirine yakın cümleler kurduk.

"Artık birinde karar kıl Zeynep!"

Zeynep bir süre düşündü ve cevabı "Tamam o zaman, ben İlgin diyorum." oldu.

Bu cevap hepimizi güldürmüştü ve ortamdaki gergin havayı yumuşatmıştı. Sonunda Hamza bana dönerek, "Peki sen ne diyorsun anne? Yeni bir isim fikrin yoksa üçümüzden birininkini seç ve o isim verilsin." dedi.

Üçü de bana bakmış cevabımı beklerken bu tercihin tehlikeli olabileceğini sezerek yeni bir fikir sundum.

"Neden şöyle yapmıyoruz... Üçünüz de verilmesini istediğiniz bir ismi kâğıda yazın ve katlayıp bana getirin.

İçinden hangisini seçersem o kazanmış olsun ve bebeğe onun adı verilsin.”

Üçü de bu fikri kabul etti ve dediğim gibi yaptılar. Ben başka tarafa bakarken kâğıtlarını hazırladılar ve bir tepsi önünde bana sundular. Katlı kâğıtlarda bir müddet göz gezindirdikten sonra nihayetinde birini elime aldım ve katlarını açıp okudum: “İlgın.”

Duydukları isimle Mehmet ve Hamza’nın suratı düşerken Zeynep havalara uçtu.

“Oley! Benim seçtiğim isim verilecek, benim seçtiğim isim verilecek!”

Hamza, kardeşine gözünün ucuyla ters bakarken sor-du.

“İyi, tebrikler! Anlamı ne peki?”

Zeynep zıplamayı kesti, yüzü tuhaf bir ifadeye büründü.

“Bilmem ki ... Ilık ılık gibi bir şeydir herhalde.”

Bu cevabı hepimizi yine güldürmüştü. Oturduğum yerin yanına pat pat vurarak, “Gel araştıralım bakalım anlamı neymiş?” deyine Zeynep hızla gelip yanıma oturdu. İnternette açıp bakınca birçok anlamı olduğunu gördüm. Bu anlamlardan biri de Zeynep’in dediği gibi ılıktı. Fakat bunun yanı sıra ‘serap, hayal, yazın güneş ışığı-

ğının yerde yansıması ile görülen titrek pırıltı' gibi daha güzel anlamları da vardı. Sonunda demokratik bir oylama sonucuyla bebeğin adında karar kılındı. O artık Saadet İlgin diye anılacaktı.

* * *

Hayat benim için hiç olmadığı kadar güzel gidiyordu. Beni seven bir kocam, sağlıklı çocuklarım, güzel, sıcak bir yuvam vardı. Hamza istediği gibi tıp fakültesini tutturup iyi bir üniversitede genel cerrahi bölümü okumaya başlamıştı. Zeynep artık liseliydi. Öğretmen lisesinde okuyordu ve artık hedefini belirlemişti, resim öğretmeni olmak istiyordu. İkisi de başka şehirlerde okuyorlardı. Zeynep komşu ildeydi ama Hamza'nın okuduğu şehir çok uzaktı. Zeynep hafta sonları gelirken Hamza ile sadece telefonda konuşarak hasret gidermeye çalışıyorduk. Mehmet ikisiyle de gurur duyuyor ve her defasında bunu hem dile getirip hem de eylemleriyle belli ediyordu. Onlar istemeden harçlık gönderiyor, bir istekleri olduğunda çekinmeden istemelerini söylüyordu.

Ailemizin en küçük üyesi Saadet artık bir yaşındaydı ve ele avuca sığmaz bir kız olmuştu artık. Gözleri babası gibi yeşil, teni benimki gibi beyazdı. Dudak şekli en çok Zeynep ablasına benziyordu. Öfkelendiğinde kaş çatışı da tıpkı Hamza abisi gibiydi.

Hamza ile Zeynep gidince ıssızlaşan evin tek neşesi Saadet kalmıştı. Akşama kadar onunla birlikte vakit geçiriyorduk. Saadet de olmasa ne yapardım bilmiyorum. Allah'tan yaz tatiline giren okullarla çocuklar tekrar gelmişti de evin içinde bir haftadır sesler çoğalmıştı. Fakat bizimle biraz kalacak, sonra Asude annemle Halit babamın yanına gideceklerdi. Her ne kadar çocuklarımı özlessem de en az benim kadar üzerlerinde hakları olduğuna inandığım Asude annem ile Halit babamın da görmeye hakları olduğuna inandığım için gitmelerini onlardan daha çok istiyordum.

Birkaç gün sonra içime bir acı çörekledi. İçimde adını koyamadığım, anlamını bilemediğim, sebebini söyleyemediğim tuhaf bir hüznün vardı. Üzüntümü çocukların gitmesine yorup kafama takmamaya çalışsam da başarılı olamadım. Akşamüzeri çalan telefona cevap verdiğimde hüznümün adı belli oldu. Arayan Cemile annemdi. Babam bir saat kadar önce rahatsızlanmış, apar topar hastaneye kaldırılmıştı. Hemen gelmemi istiyordu. O haberden sonra ne konuştuğumu ya da hastaneye nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. Hastaneye vardığımda Cemile annemle birlikte birkaç eş dost konu komşu bekleme salonundaydı. Cemile annem feryat figan ederken komşumuz Halime abla ile uzaktan akrabamız Ayşe teyze koluna girmiş onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

O an durumun düşündüğümünden ciddi olduğunu idrak ettim. Dizlerimdeki mecal gidince olduğum yere yığıldım. Dudaklarım titreyerek aralanırken dilimden yuvarlanan tek kelime ‘baba’ oldu.

Gözlerimden yaşlar süzülürken hâlâ ara koridorda, yerde oturuyordum. Birazdan koridorun ilerisinde bekleyenler beni fark edince hayal meyal bana geldiklerini gördüm. Bana yardım etmeye çalışırlarken ben ellerinden tutup medet uman bir sesle gözlerine bakarak, “Babamın durumu nasıl, iyi değil mi?” diye soruyordum. Ancak hiçbiri bu sorularıma cevap vermediği gibi gözlerini benden kaçırıp durdular. Artık emindim, babam vefat etmişti. Fakat kulaklarımla duymadan inanmak istemedim. Israrla aynı soruyu sorup durdum.

“Meryem abla, babama ne oldu? Yoğun bakıma mı alındı? Durumu çok mu acil?”

Meryem abla da gözlerini kaçırırken sonunda topluluktan birileri sorumu cevapladı.

“Başın sağ olsun kızım. Baban az önce hakkın rahmetine kavuşmuş.”

Tahmin ediyordum aslında ama açıkça duymak içimi daha da dağladı. Hıçkırıklarım boğazıma sıraya dizildi, gözlerim sel olup akmaya başladı. İçimi çeke çeke ağlamaktan sebep sesim kesik kesik çıkıyordu.

“Ölüm sebebine ne dendi?”

“Yüksek tansiyona bağlı beyin kanaması geçirmiş.”

Cemile annemin sesi hastaneyi inletirken ben yasımı sessizce tutmayı yeğledim. Sonunda babam da terki diyar eylemişti. Beni bu illerde yetim koyup gitmişti. Şimdi hem öksüz hem de yetim mi kalmıştım?

Daha iki gün önce görüşmüştük oysa. Çocuklar ilk geldiği gün gidip dedelerinin elini öpmüşlerdi. Babam da Cemile annemle birlikte iki gün önce bizi ziyarete gelmişti. O da en az bizim kadar gurur duyuyordu torunlarıyla. Gece geç saatlere kadar oturmuş, sohbet etmiştik. Arada eskilerden açılmıştı konu. Bazen gülmüş, bazen hüznlenmiştik.

Babam gideceği vakit çocuklara harçlık bırakmak istemişti. Niyeti kimseye belli etmeden avuçlarına sıkıştırmaktı. Çocuklar, dedelerinin maddi olarak durumunun iyi olmadığını bildikleri için itiraz edecek gibi olup bana baktıklarında onlara onaylayan bir baş sallayışla almalarını istemiştim. İkisi de utana sıkıla avuçlarına sıkıştıran parayı teşekkür ederek alıp dedelerinin elini saygıyla öpmüşlerdi. ‘Çok veren maldan az veren candan’ diye bir söz vardı ya, işte babamın verdiği candan olandı. Babam en son kapıdan çıkmadan hepimize bakıp gülümseyerek el sallamış ‘hakkınızı helal edin’ diyerek gitmişti. Bilir miydi iki gün sonra hayata gözlerini yumacağını...

Belki de biliyordu. Belki içine doğmuştu vefat edeceği de bilerek helallik almıştı. Kim bilir... Bildiğim tek şey, babamın artık olmadığıydı.

Babamın vefatından sonra çocuklar büyükanne ve büyükbabalarının yanına gitme işini ertelediler. Onların yerine Halit babam ile Asude annem taziye için geldiler. Babamın cenazesi annemin mezarının yanına defnedildi. Bu, babamın son vasiyetiydi. Cemile annem kıskansa da ses etmedi.

Definden sonra bir hafta babamın evinde kaldım. Evin içi taziye gelenlerle dolup boşalıyordu. Taziye gelen kadınlardan biri babamın ölmeden öncesini anlattı.

“Öğlen sıcağında dükkândan çıkıp eve gitmek istemiş, acıkmış zağar ki öğle yemeğine gidecekti her hâl. Köşedeki rahmetli Hacı İsmail emminin orada bizim adam görmüş. Böyle kan ter içinde kalmış. Bizim adam ‘Nereye gidiyon Musa emmi?’ diye sorunca cevap bile verememiş. Oraya öylece yığılakalıvermiş. Bizim adam bakmış durumu iyi değil. Sırtladığıynan arabaya bindirip hastaneye getirmiş ama vade yetmiş ne fayda ...”

Bir haftadır bu kadın buradaydı ve bir haftadır taziye gelenlere bıkmadan usanmadan aynı hikâyeyi anlatıp duruyordu. Anlatırken sanki kendi yaşamışçasına heyecanla anlatıyor, her defasında tek kelimesini dahi değiştirmeden aynı cümleleri kuruyordu. Hiç düşünmüyordu ki her anlatmasında bize aynı acıyı tekrar tekrar yaşıtıyordu. Kadın ne zaman anlatmaya başlasa babamın o perişan hali gözümün önünde beliriyor, gözlerim dolup taşıyordu.

Bir haftadır doğru düzgün ne uyumuş ne de karnım doyasıya yemek yemiştım. Gözlerim ağlamaktan kızarmış, uykusuzluktan bitap düşmüştüm. Sonunda gelip gidenler seyrelince evime döndüm. Normal hayatıma dönmüş gibi görünsem de arada gün içinde babam aklıma düştükçe gözyaşı döküyordum. Annemle buluştuklarını düşünmem ise tek teselli noktamdı.

Sevinç ile keder, aşk ile nefret, doğru ile yanlış, güzel ile çirkin, hayat ile ölüm...

Bu kelimeler birbirine zıt olsa da aynı zamanda paraleldir. Her şey yaşam içinde birbirine geçmiş sarmal gibidir. Birinin varlığı diğerrinin de varlığının sebebidir. Nefret ettiğimize aynı zamanda âşık olabilir, aynı gün içinde hem mutlu olup hem üzölür, bir gün ölmek için her gün yaşarız. Dört dörtlük bir hayat yoktur. Mutluluk vacip, hüznün kaçınılmazdır. Dört mevsim gibidir hayat. Her duyguyu yaşamadan göçmek mümkün değildir bu diyardan. Sevinç, hüznün, pişmanlık, mutluluk, huzur, özlem, hırs, kıskançlık... Bütün duygular insanoğlu içindi. Dünyanın en zengini de olsan, çulsuz da olsan az çok yaşıyorsun hepsinden. Çünkü hayatı hayat yapan budur.

* * *

Babam öleli tam bir yıl olmuştu. Yas tutmayı çoktan bıraksam da onu özlediğimi hissedip ağladığım zaman-

lar oluyordu. Buna rağmen hayat devam ediyordu, tüm ölenlerin ardından olduğu gibi...

Yine her zamanki gibi erken saatlerde uyanan Saadet'le ilgilendikten sonra kuşluk vakti tekrar uyuttum. Saadet büyüdükçe ele avuca sığmaz bir kız olmuştu. Uyanık olduğu saatlerde hiçbir işimi yapamıyordum. Onu uyuttuktan sonra hızla evi toparlayıp temizledim. Ardından saçlarımı taramak için ayna karşısına geçtim. Örülü olan saçlarımı açıp ilk tarak darbesini indirecektim ki gözüme takılan şeyle tarak tutan elim havada öylece kalakaldım. Emin olmak için aynaya yaklaşıp uzun uzun baktım. Evet yanılmıyordum. Saçımda birkaç ağarmış tel vardı. Yaşlandığımı, ölümlü olduğumu, bu dünyada baki değil fani olduğumu hatırlatan birkaç beyaz saç teli...

O an aklıma Hazreti Ömer'in kıssası geldi. Adaleti ve gücüyle nam salan Hazreti Ömer işsiz bir adamı çağırır, "Sana iş veriyorum." der. Adam çekinerek ne yapacağını sorduğunda her sabah kapısına gelip vurarak, "Ölüm var ey Ömer, ölüm var!" diye bağırmasını, kendisine ölümü hatırlatmasını ister. Ertesi sabah adam gelip "Ölüm var ey Ömer!" diye bağırınca çıkarıp bir altın öder. Ondan sonra da bu sahne her sabah tekrarlanır. Çevredekiler çok geçmeden bu durumu fark edip olup biteni şaşkınlık ve merakla izlemeye başlar ama hiç kimse Hazreti Ömer'e ne olup bittiğini soramaz. Adamcağız her sabah

iki cümlesini söyler, bir altınını alıp gider. En sonunda biri dayanamayıp sorar, “Ya Ömer! Bu adam her sabah kapıda bekliyor, dışarıya çıktığında sana bir cümle söylüyor ve sen de ona her sabah bir altın veriyorsun, çok değil mi?” Hazreti Ömer “Hayır!” diye cevap verir, “Çok değil, çünkü onun söylediği şey benim o günkü kararlarım ve bilgilerim içinde en önemlisidir.”

Aradan aylar geçer. Bir sabah adam yine kapısında beklemekteyken Hazreti Ömer dışarı çıkar fakat adamı konuşmadan durdurur, “Al bu bir altını ve git, bundan sonra gelmene gerek yok.” der.

Adam böylesine kolay bir işten iyi para kazanmaya alışmıştır, ‘Neden ya Ömer?’ diye sormadan edemez.

“Çünkü...” der Hazreti Ömer, “Bu sabah aynada sakalımda bir ak gördüm. Ben her sabah çoğalan aklı gör-
dükçe o sözü kendi kendime hatırlayacağım.”

Ben de Hazreti Ömer gibi saçıma düşen ak teller ile artık ölümü daha çok anımsayacak, dünyanın gelip geçici olduğunu aklımda tutarak insanları kırmamaya, incitmemeye daha çok özen göstereceğim. Şahit olduğumuz her ölüm uyuyan yanımızı bir nebze uyandırır da şüphesiz insanın yaşlandığını hissetmesi uyandırmaktan çok daha fazla kendine getiriyordu.

Arabanın içinden dışarıyı izlerken kendimi heyecanlı ve mutlu hissediyordum. Sonunda Hamza mezun oluyordu ve biz hep birlikte onun mezuniyet töreni için okuduğu şehre doğru yol alıyorduk. Arabayı Mehmet kullanıyordu, Zeynep'le Saadet de arka koltuktaydılar. Zeynep liseyi bitirip üniversiteye başlamıştı. Saadet de artık beş yaşında kocaman bir kızdı ve dillendi dillleneli bıcır bıcır susmaz olmuştu. Uzun zamandır görmediği Zeynep ablasına kavuşunca da konuşma performansı şimdi iki katına çıkmıştı. Aklından geçenleri soluksuzca anlatırken Zeynep de kardeşini büyük bir sabırla dinliyordu. Saadet ailede en çok Hamza abisine düşkündü. Aynı şekilde Hamza da Saadet'e fazla ilgi gösteriyordu. Saadet, ağabeyinin yanına gideceğimizi duyunca sevinçten havalara uçmuştu. Şimdi de Zeynep ablasını bu konu hakkında soru yağmuruna tutuyordu.

“Zeynep abla daha ne kadar var?”

“Bilmiyorum canım.”

“Orada insanlar var mı?”

“Evet.”

“O insanların evi var mı?”

Zeynep gülmeye başladı.

“Elbette var bıcırık, sokakta yaşayacak halleri yok ya!”

“Hamza abimin de evi var o zaman?”

“Yok Saadetcığım, o yurttta kalıyor.”

“Yurttta mı?”

“Evet.”

“Yurt nasıl bir yer Zeynep abla?”

“Ev gibi ama daha büyük ve orada sadece öğrenciler yaşıyor.”

“Anladım.”

Zeynep, Saadet’e bakıp güldü ve dişlerini sıkarak “Ne anladın acaba? Ne anladığını çok merak ettim.” diyerek Saadet’i gıdıklamaya başladı. Şimdi arabanın içini Saadet’in kahkahaları dolduruyordu. Onlar aralarında kıkırdarlarken biz de Mehmet’le birbirimize bakıp gü-lümsedik. Mehmet’in zaman içinde alnındaki kırışıklık derinleşmiş, gözlerinin yanında yeni çizgiler belirmişti. Onun gibi benim de yüzümde kırışıklıklar mevcuttu. İkimiz de yavaş yavaş yaşılanıyorduk. Belki de düşündü-ğümüzden bile daha hızlı...

Vakit ilerleyip gece yarısına yaklaşınca kızlar uyku-ya dalmıştı. Onların uykuya dalmasıyla birlikte ortalık derin bir sessizliğe bürünmüştü. Şimdi duyulan tek şey teypten yayılan hafif melodi ile dışarıdan duyulan ses-lerdi. Yarım aralık pencereden içeriye gece ile serinleyen

hava giriyordu. Kırsal bir alandan geçtiğimiz için ötüşen böceklerin sesi duyuluyordu. Gökyüzünün göğsüne döşenmiş yıldızlar ıslıl ıslıl parlıyorlardı. Hareketsizlikten dolayı dizlerimde ağrı hissetmeye başlamıştım. Bacaklarımı oturduğum yerde hareket ettirerek ağrıyı bir nebze dindirmeye çalıştım. Mehmet bacaklarımı oynattığımı görünce, “Yine mi ağrımaya başladılar?” diye sordu.

Şikâyetçi gözükmemek için gülümseyerek “Evet, yine...” dedim.

Dönüp arkaya baktım. Zeynep olduğu yerde arkasına yaslanmış uyuklarken Saadet de ablasının kucağına kıvrılmış uyuyordu. Gördüğüm manzara dudaklarıma küçük bir tebessüm olup düştü.

Zeynep artık kocaman bir genç kızdı. Hamza, babası gibi kara kaşlı kara gözlü iken Zeynep bana benziyordu. Ela gözleri, beyaz teni vardı. Bana benzese de benden daha güzel bir kız olup çıkmıştı. Ergenlik çağına erdiğinde kendi isteğiyle kapanmıştı ve o gün bu gündür tetsizlikti. Zamanla büyüüp gelişmiş, şimdi güzel bir genç kıza dönüşmüştü. Bunun farkında olan Mehmet, o bir kız çocuğu olduğu için başından beri koruduğu mesafeyi şimdi biraz daha açmıştı. Onun babası gibi davranıyordu ama öz babası olmadığının da bilinciyle hareket ediyordu. Onu rahatsız edecek ya da yanlış anlaşılma-ya mahal verecek herhangi bir harekette bulunmamaya

özen gösteriyordu. Hamza ile ise araları daha samimiydi. Hamza eve geldiğinde şakalaşıyorlar, hoş sohbetle bulunuyorlar, birlikte çıkıp geziyorlardı. Hamza ile Zeynep hâlâ ona Mehmet amca diye seslenirlerken o Hamza'ya oğlum, Zeynep'e kızım diye sesleniyordu. Hamza ile Zeynep'in hâlen 'Mehmet amca' demelerinin sebebi ise Mehmet'i baba gibi görmedikleri için değil ağız alışkanlığı kazandıkları içindi.

Başka zamanlar Mehmet'e 'baba' diyen Saadet de abisi ya da ablası eve geldiğinde onlara uyuyor ve babasına o da 'Mehmet amca' diyordu. Bu durum bizi güldürürken Mehmet'i birazcık kızdırıyordu ve her seferinde Saadet'le aralarında tartışma çıkıyordu. Mehmet, "Bana bak ufaklık, ben senin babanım. Bana Mehmet amca demeyi hemen kes." diye uyarıyor, Saadet de "Hayır, sen Mehmet amcasın!" diyerek kabul etmiyordu. Onların bu tatlı tartışması bizi daha da çok eğlendiriyordu.

Şehre geldiğimizde hava aydınlanmış, sabah serinliğiyle birlikte çiğ kokusu arabanın içine dolmuştu. Daha mezuniyet törenine saatler vardı. Önce bizi bekleyen Hamza'yı yurttan aldık, sonra hep birlikte yeşilliğin içindeki bir kafeye kahvaltıya oturduk. Saadet ile Hamza'nın kavuşması görülmeye değerdi. Saadet 'abi' deyip koşarken Hamza da 'kuşum gelmiş, minik kuzu gelmiş' diyordu. Saadet o ilk andan beri abisinin kucagındaydı ve kah-

valtı yaparken bile onu ikna edip Hamza'nın kucağından indirememiştik. Abisi kendi eliyle besleyip karnını doyurduktan sonra ancak inmeye razı olmuştu. O hemen yanımızdaki yeşil alanda kurulmuş parkta oynarken biz de sohbet eşliğinde kahvaltımıza devam ettik.

“Ee oğlum, artık gerçek bir doktor oluyorsun. Heyecanlı mısın?”

“Değilim desem yalan olur anne. Ama daha çok mutluyum.”

“Halit babamlarla konuştun mu? Onlar ne zaman gelecek?”

“Konuştum, onlar da birazdan burada olur.”

Asude annem ile Halit babam da torunlarını bu mutlu günde yalnız bırakmamışlardı. Birazdan gelip onlar da kahvaltıya katıldı. Üzerine çay kahve içip sohbet ettik. Tören saatine hâlâ epey vakit vardı. Hamza bize şehri gezdirmeyi teklif edince hep birlikte kalkıp yollara düştük. Birkaç tarihi yer gezdikten sonra öğle yemeğini de yiyip tören alanına geçtik. Tören başlamak üzereydi. Bu sırada Hamza bizi arkadaşlarıyla tanıştırdı. Hepsi de Hamza'nın efendiliğinden bahsedip iyi yetiştirdiğimiz için Mehmet'le bizi tebrik ettiler. Sonra ailece fotoğraflar çekildik ve sonunda tören başlayıp Hamza da arkadaşlarının yanındaki yerini alınca sessizce Hamza'nın adını duymak için beklemeye başladık.

Her ismi okunan sırayla kürsüye çıkıyor, diplomasını alıyor ve alkışlar eşliğinde yerine dönüyordu.

“Hamza Erdem Düşünür!”

Sonunda Hamza’nın adı okununca hepimiz heyecanla Hamza’yı alkışlamaya başladık. Hamza da arkadaşları gibi kürsüye çıktı, diplomasını aldı, bize dönüp diplomasını büyük bir gururla kaldırıp gösterdikten sonra diğer taraftan kürsüden indi.

Bir anne için evladının başarısına şahit olmak ne büyük kıvançtı! Hiçbir şey başaramasa bile o yine benim evladımdı ve şayet hiçbir şey başaramasa da şimdiki sevdiğimden daha az ya daha çok sevemezdim onu. Ben, o mutlu olduğu için mutluydum. Tıpkı üzüldüğünde üzüldüğüm gibi ...

* * *

Sonunda Zeynep mezuniyet kepini taktığında biz de tüm aile bir arada orada onu destekliyorduk. Yine bir sürü fotoğraflar çekildi ve kürsüye çıktığında avuçlarımız patlayana kadar alkışladık. Sonunda hep birlikte eve döndük.

Zeynep eve dönünce KPSS sınavına kadar durmaksızın çalıştı ama ilk denemesinde başaramadı. Yine de bunu kafasına pek takmadı. Çünkü o, mutlu olduğu için resim yapıyordu sadece, ötesi yoktu. Evde boş kaldığı

zamanlar boyalarını ve tuvalini alıp bahçeye çıkıyordu. Bazen modeli ceviz ağacı oluyordu, bazen süs havuzumuz. Bazen Saadet’le dövüşe çekişe onu resmediyordu. Dövüşerek diyorum çünkü Saadet hareketli bir kız olduğu için onu yerinde bir dakikadan fazla tutabilmek mümkün değildi. Öyle ki Zeynep’in ‘durursan seninle birazdan birlikte mutfağa gidip kek yaparız, bebeğine elbise dikeriz’ gibi vaatleri bile onu aynı yerde uzun süre tutmaya yetmiyordu.

Zeynep yine sıkılınca model olarak elinde bir kırmızı elma tutan Saadet’i resmetmek istemişti ve yine ikisi didişiyordu. Bense verandaya oturmuş gülerek ikisini izliyordum. Saadet’in pozu elindeki elmaya bakmaktı ama bakarken bir yandan da konuşuyordu.

“Abla ben acıktım!”

Zeynep resme odaklanmıştı. Gözlerini tuvalden çekmeden kardeşini yanıtladı: “Azıcık daha sabret ablacığım. Şu resmi bitireyim sana ne is...”

Zeynep, Saadet’e bakınca cümlenin devamı boğazına dizilmişti. Çünkü Saadet elindeki elmayı daha fazla dayanamayarak yemeye başlamıştı.

Zeynep sitem etti.

“Ah ablacım, ne yaptın sen? Az daha tutsaydın kendini de daha sonra yesen olmaz mıydı?”

Zeynep söylenirken Saadet elmayı umursamadan yemeye devam ediyordu. Sonunda biten resim tam da Saadet'e uyuyordu. Saadet'in elindeki elma ısırılmıştı.

Günler böylece geçip gidiyordu. Hamza, mezuniyetinin ardından önce kısa dönem askerlik vazifesini yaptı sonra memlekete gelip devlet hastanesinde göreve başladı. Artık oğlum da kızım da yanı başımdaydı çok şükür. Bir de mürüvvetlerini görürsem benden bahtıyarı olmazdı herhalde.

Akşam saatleri yine bütün aile bireyleri aynı çatı altına toplandığımızda içimizde bu defa bir eksik vardı. Zeynep bugün Cemile annemin yanına gitmiş, Cemile annem göndermeyince de akşamı orada geçireceğini telefonla arayıp haber vermişti. İkisi hem durmadan didişirler, hem de birbirlerini görmeden duramazlardı. Yemeğin üzerine demlediğim çayı yudumlarırken Saadet halıya uzanmış, Hamza abisinin gelirken aldığı boyama kitabını boyuyordu.

Hamza 'size söylemem gereken bir şey' var deyince Mehmet'le ikimiz Hamza'ya dikkat kesilip ne söyleyeceğini merakla beklemeye koyulduk.

Hamza anlatmaya başladı.

"Hani siz mezuniyet törenime geldiğinizde sizi bir arkadaşım ile tanıştırmıştım. Adı Selçuk'tu. Hatırladınız mı?"

“Evet, hatırladım.” dedim.

Hamza’nın konuşurken sıkıntı çektiği her halinden belliydi. Aynı zamanda söylemesi gerektiğini düşünüyor olmalıydı ki kendini bu konuşmayı yapmak için ziyadesiyle zorluyordu.

“Bunu söylemem ne kadar doğru bilmiyorum ama Selçuk tören esnasında Zeynep’i görünce çok beğenmiş. Bana müsaadeniz olursa Zeynep’i tanımak istediğini söyledi. Niyeti ciddiymiş, evlenmek istiyormuş.”

Tanımak isteme kısmı kafamı karıştırmıştı.

“Nasıl bir tanıma isteği bu? Sakın bana flört deme!”

“Hayır anne, öyle bir şey değil. Bizim muhafazakâr bir aile olduğumuzu biliyor ve kendisi de bu konulara hassasiyet gösteren biri. Onun demek istediği, ailelerin müsaadesiyle söz türü bir şeyle gençlerin birbirini tanımasına müsaade edilmesi... Ona bu konuda hak vermiyor da değilim hani, sonuçta bir ömrü beraber geçireceği eşini seçiyor. Sadece kaşına gözüne bakarak seçmesi sizce de saçma olmaz mı? Eğer o iyi biri olmasaydı bu konuyu gelip size açmazdım bile. Kendisini okul boyunca tanıdığım kadarıyla efendi birisi. Uygunsuz bir hareketine şahit olmadım. Babası başarılı bir işadamı. Epey zenginler ama bununla övündüğüne hiç şahit olmadım. Aslında gördüğüm kadarıyla okumaya da çalışmaya da ihtiyacı

yok ama onun da benim gibi doktor olmak hayaliymiş. Benden sizinle bu konu hakkında konuşmamı isteyince ne diyeceğimi bilemedim. Sonra düşündüm ve neden olmasın dedim. Siz ne düşünürsünüz bu konuda?”

Mehmet olumlu olduğunu belli ederek topu bana attı.

“Valla doktor bir oğuldan sonra bir de doktor enişteye yok demem ama annen ne der bilemem.”

Zeynep artık genç bir kızdı ve gittiği yerlerde dikkat çekmesi olağandı. Yaşına göre daha olgun duruşu ve güzelliği son bir yıldır kapımıza görücü getirir olmuştu ama her defasında ben de Zeynep de daha erken olduğunu düşündüğümüz için gelen görücüleri kibarca geri gönderiyorduk. Fakat artık okulunu bitirmişti ve yaşı evlenmek için çok da erken sayılmazdı. En iyisinin önce Zeynep’in fikrini almak olduğunu düşündüm.

“Zeynep gelsin bu konuyu konuşayım, bakalım o ne diyecek.”

“Tamam anne, bence de en doğrusu bu olacak. Zeynep gelince enine boyuna konuşun. Sonra bana olumlu ya da olumsuz haber ver ki ben de ona göre karşı tarafa bildireyim.”

“Tamam oğlum.”

Aradan birkaç hafta geçmişti. Mehmet her zamanki gibi okula, Hamza hastaneye, Saadet de okula gitmişti.

Uzun süredir sormak için beklediğim şeyin artık vaktinin geldiğini düşündüm. Anne kız birlikte evin ufak tefek işlerini bitirip bahçeye oturmaya çıktığımızda konuyu yavaş yavaş açmaya başladım.

“Eee, okul da bitti artık, şimdi ne yapmayı düşünüyorsun kızım?”

Zeynep omuz silkti.

“KPSS sınavının ilkinde başarılı olamadım. Bakalım şansımı yine deneyeceğim tabii ki ama atamam kolay olmayacak gibi... Biliyorsun işte, alırken sadece resimde yeteneğe bakmıyorlar.”

Bir an sorma sebebimi unutup bu serzenişine kızdım.

“Sakın bana bu bölümü okuduğun için pişman olduğunu söyleme, üzülürüm.”

Günümüzde her şey maddiyatla ölçülür olmuşken insanlar sevdiği meslekten ziyade en çok kazandıran meslekleri tercih eder olmuşlardı. Hal böyle olunca da ortalık işini sevmeyen, dört gözle emekliliğini bekleyen ve psikolojik tedavi gören insanlarla dolmuştu. Hem sevdiği mesleği yapıp hem de istediği parayı kazanabilen çok az insan vardı şu dünyada. Diğerleri kapitalizmin zoruyla ikisinin arasında tercih yapmaya zorlanıyordu ve kazanan hep para oluyordu.

Zeynep gülümsedi.

“Tabii ki pişman değilim anne. Sadece bu kadar okumuşken atanamazsam üzülrüm o kadar. Çünkü benim gibi resim yapmayı sevenlere öğretmek istediğim öyle çok şey var ki...”

“Haklısın ama takma kafana o kadar. Sonuçta yapabilirsen mutlu olduğun bir mesleği yapacaksın, bunu unutma.”

“Tek tesellim bu zaten anne. Atanamazsam da artık kocaya varır, resim derslerini de çocuklarıma veririm.”

Zeynep’in gülererek kurduğu bu cümleyle hem konuşmayı başlatma sebebimi anımsamış hem de doğal olarak konuşma tam da istediğim yere gelmişti. Sezdirmeden onu yokladım.

“Böyle diyebildiğine göre artık evlenmeyi düşünüyorsun ha?”

Zeynep, benimle böyle konuşmaktan utanmış olsa gerek konuyu değiştirmek istedi.

“Bu saçmalamalarım hep sınav stresinden ve atanamama korkusundan.”

“Neden saçma olsun kızım, sonuçta dinin emri olmasa da gereğinden... Temiz bir nesil için helal daireden daha güzel ne olabilir?”

Zeynep yanlış anlaşıldığını düşünüp düzeltmeye çalıştı.

“Elbette öyle anneciğim, zira aksini hiç düşünmedim. Benimki sadece latifeden ibaret, bunu belirtmek için öyle söyledim.”

Bu şekilde olmayacaktı. Zeynep benden çekindiği için evlilik hakkındaki gerçek düşüncelerini söylemeye utanıyor olabilirdi. En iyisi direkt sormaktı.

“Zeynep, kızım, bu konuşmayı ısrarla sürdürmemin aslında bir sebebi var.”

Bu cümle Zeynep’in dikkatini cezbetmiş, dikkatle beni dinlemeye koyulmuştu. Onu utandırmamaya dikkat ederek kelimelerimi buna göre seçmeye çalışarak sözlerime devam ettim.

“Hamza abinin mezuniyet törenine gittiğimizde hani abin bizi arkadaşlarıyla tanıştırmıştı, hatırlıyor musun?”

“Evet hatırlıyorum anne, ne olmuş?”

“Aralarında Selçuk diye bir çocuk vardı. Hatırladın mı?”

Bu soruyla Zeynep’in gözleri yere indi, yanaklarına tatlı bir pembelik gelip misafir oldu. O an anladım ki o anlarda bu iki gencin arasında uzaktan uzağa, kimsenin fark etmediği, sadece yürek sahiplerinin hissedip anlayabildiği bir şeyler yaşanmıştı.

Zeynep'in suskunluğunu hatırlamasına yorup devam ettim.

"Selçuk oğlumuz seni orada görünce beğenmiş. Niyeti evlenmekmiş. Eğer kabul edersen ailesini gönderip seni istetecekmiş."

Zeynep'in alnında ar damlaları birikti. Yanaklarındaki pembelik ala dönüştü. Ne cevap vereceğini bilemeden öylece kalakaldı. Onun bu halinden kendisinin de gönlünün olduğunu ama bunu söylemeye utandığını anlamam zor olmadı. Elimi dizine koyup gülümsedim.

"Ben diyorum ki gelsinler bir görüşelim. Gerisi kismet kalmış."

Zeynep'in gözleri hayâ ile hâlâ yerde beklerken sonunda kısık bir sesle cevap verdi.

"Nasıl istersen anne."

Selçuk o hafta sonu ailesini de alıp bizi ziyarete geldi. Sadece annesi, babası ve kendi gelse de üç kardeşi daha olduğunu öğrendik. Birisi kendisinden büyük ağabey, diğer ikisi biri erkek biri kız iki kardeşti. Ailesi iyi insanlara benziyorlardı, dahası bu evliliğe en az Selçuk kadar olumlu bakıyorlardı. Mehmet ve Hamza, Selçuk ile babası Soner Bey'le salonda otururken ben Selçuk'un annesi Emel Hanım'la misafir odasında oturuyordum. Zeynep usul gereği yaptığı kahveleri dağıttıktan sonra gelip yanımıza oturunca Emel Hanım'ın süzen bakışları-

nın hedefinde kaldı. Emel Hanım baktıkça Zeynep utan-
cından kızardı.

İki aile de birbirinden memnun olunca gençlerin ko-
nuşmasına karar verildi. Zeynep, ağabeyi çağırınca utana
sıkıla kalkıp yanımızdan gitti. Yaklaşık bir saat süren ko-
nuşmadan sonra cevapları olumlu oldu. En azından söz
keserek birbirlerini daha iyi tanımak istiyorlardı. Ardın-
dan misafirler kız isteme ve söz merasimi için bir tarih
isteyip müsaade isteyerek kalktılar.

Bir hafta kadar sonra tekrar geldiklerinde bu defa
Selçuk'un kardeşleri de vardı yanlarında. Selçuk koca
bir gül paketiyle, yüzünden güller açarak girmişti içeri.
Bizde ise fazladan Cemile annem, Asude annem, Halit
babam ve Beyza ile eşi Vural enişte vardı. Yine erkekler
salonda otururken biz diğer odada oturuyorduk. Aslın-
da her iki tarafın olumlu olduğunu bilsek de âdet yerini
bulsun diye kız isteme oldu. Mehmet sözcümüz olarak
'hayırlı olsun' deyip verdiğini belli etti. Ardında yüzükler
takıldı, kurdele kesildi ve tatlı yendi. Zeynep evliliğine
ilk adımını böylece atmış oldu.

* * *

Bir yıl sonra...

Kesilen söz ile birbirlerini tanıma fırsatı bulan gençler
evlenmeye karar verince her iki aile de evlilik hazırlığı

için kolları sıvadı. Aşırıya kaçmadan gençlerin evi dizildi, eksikler giderildi ve düğün kuruldu. Kızım evlenince başka bir şehirde yaşayacaktı ama yüzünü sık sık göremesem de mutluluk haberini almak bana yetecekti. Hem günümüz teknolojisi ile yollar o kadar da uzun sayılmazdı artık. Çok özlediğimde bir uçak bileti ötemde olacaktı sadece.

Zeynep'i gelinliğinin içinde görünce birden aklıma kendi evliliğim geldi. İlk evliliğim talihsizliklerle doluydu ve hâlâ anımsamak istemediğim anılar vardı içinde. Oysa kızım şimdi çok mutlu görünüyordu, gülümserken yüzünde güller açıyordu.

Düğün sonunda vedalaşmak için yanıma geldiğinde içimde tarifsiz bir sızı hissettim. Saygıyla eğilip elimi öptü. Tekrar başını kaldırıp yüzüme baktığında gözleri dolu doluydu. Ağlamamak için yutkunurken titrek bir sesle, "Anne... Kızın yolcu, hakkını helal et." dedi.

Ağlamamak için dudaklarımı ısırsam da kendimi tutamadım. Gözyaşlarım yanaklarıma doğru süzülürken, "Helali hoş olsun kızım. Dilerim gittiğin yerde mutlu olursun." dedim.

Benim ağladığımı görünce o da gözyaşlarını yanaklarına doğru saldı. Birbirimize sımsıkı sarıldığımızda ikimiz de hıçkıra hıçkıra ağlıyorduk. Bizi ağlarken gören

Hamza'nın da gözleri dolmuş, ağlayacağını anlayınca başını başka yöne çevirmişti. Aslında o anda bu denli derin ağlamam kızım evlendiği için değildi. Sonuçta evlilik kutsaldı, güzeldi. Yine gelecekti yanıma, yine görecektim. Kendimi kızımı kaybetmiş gibi değil bir oğul daha kazanmış gibi hissediyordum. Benim asıl ağlama sebebim, Burak'ın gözünden bile sakındığı Zeynep'inin bu günlerini göremediği içindi. Oysa Zeynep küçükken babasına giyeceği gelinliği anlatır, Burak onu gülümseyerek dinleyip 'sen böyle konuşuyorsun ama ben seni vermeye kıyamam ki kızım' derdi. Şimdi kıyamadığı Zeynep'i gelin gidiyordu...

* * *

Zeynep evlendikten iki yıl sonra anne oldu. Kendisi gibi güzel bir kızı olmuştu. Bebeklerine 'bolluk, refah, saadet, genişlik, kolaylık' gibi anlamlara gelen Serra adını verdiler. Ara tatilde bütün aile soluğu Zeynep'in yanında aldık. Bu arada bebek üç aylık olmuştu. Bol bol hasret giderip bebeği sevdik. Annesiyle babasının karışımı tatlı mı tatlı bir bebektir. O benim ilk torunumdu. İnanmak zor olsa da ben artık bir anneanneydim.

Kaldığımız iki gün boyunca Selçuk'la acil bölümünde görevli olduğu için pek görüşememiştik. Görüşebildiğimiz zamanlarda ise yine her zamanki nezaketiyle ve güler yüzüyle ağırlamıştı bizi. Ancak Zeynep her zamanki

pür neşe Zeynep değildi. Bizi gördüğüne çok sevinse de kaldığımız süre boyunca onda bir tuhaflık hissetmekten kendimi alıkoyamadım. Yalnız kaldığımız bir zamanda bir sorun olup olmadığını sorduğumda iyi olduğunu söyleyip gülümseyerek geçiştirdi sorumu. Sonra ben de kuruntu yaptığımı düşünerek üzerinde durmadım. Öyle ya, daha yeni doğum yapmıştı, hassas olması normaldi. Üstüne bir de bebek geceleri rahat vermediği için uykusuzluk ve yorgunluktan böyle olmuştur diye düşündüm.

Memlekete geri döndüğümüzde yine herkes rutin işlerine döndü. Hamza hâlâ evlenme konusuna mesafeli yaklaşıyor, ne zaman konusunu açsam aynı cevapla 'henüz evlenmeyi düşünmüyorum anne' diyerek hemen kapatıyordu. Artık evlenmek için neyi bekliyordu anlamıyordum ama yine de düşüncesine saygı duyarak bekliyordum.

Havanın buz gibi dondurduğu bir gündü. Aile üyelerini sırayla hastaneye ve okullarına gönderdikten sonra Cemile annemi ziyaret etmek için evden çıktım. Babam vefat ettiğinden beri yalnız kalmıştı ve her telefonla arayışında bana serzenişte bulunup gözyaşı döküyordu. Bu yüzden bu zorlu döneme alışana kadar yalnız bırakmamak adına arada yanına uğruyordum.

Arabayı sokağın başına park ettikten sonra inip yürümeye başladım. Sıcacık arabadan inince bedenime çarpan

soğuk hava üşütmüştü. Adımlarımı hızlandırdım. Şehrin birçok kesimi kentsel dönüşümle değişime uğrasa da çocukluğumun geçtiği semte hâlâ dokunulmamıştı. Açıkçası dokunulmasını da istemiyordum. Sanki yıkım için yapılacak her darbe çocukluğuma inecekmiş gibi hissediyordum. Çocukluğumda pek güzel anılar biriktirememiş olsam da benim için özeldi. En masum olduğum yıllardı o yıllar. Evleri bakımsız, biçimsiz olsa da çoğu yolları dar olup araçlara geçit vermese de Nazlı'nın belli bir yaşa kadar odasının penceresinden gördüğü semtti bu semt. Dışarıda kar yağarken soğuktan titreşerek izleyip mutlu olan, kendi kendine hayaller kuran masum Nazlı'nın semti... Yıllar geçirmiş, mevsimler döndürmüştüm bir tek odanın içinde... Baharını da görmüştüm, yazını da... Karına da şahit olmuşum yağmuruna da...

Baba evinin kapısının önüne kadar gelince başımı kaldırıp evi izledim bir süre... Sağlam bir kale gibi hâlâ yerli yerinde duruyordu. Babam vefat edince tek miras malı olan evi hiç düşünmeden Cemile anneme vermiştim. Sadece babamdan hatıra olarak birkaç eski eşya almıştım içinden. Üşüdüğümü hissedince izlemeyi bırakıp kapıyı tıklattım. Birazdan Cemile annem belini tutarak açtı kapıyı. Artık iyice yaşlanmıştı. Bel ağrısından dik yürüyemediği için eğik yürüyor, dizleri ağrıdığı için sofrada bile uzun süre büküp oturamıyordu artık. Yüzü kırışmış, gözleri yuvasına kaçmıştı iyice.

Kapıyı aralayıp da gelenin ben olduğumu görünce sevinçten gözleri parladı. Hoş geldin deyip içeri geçmem için yol verdikten sonra kapıyı kapayıp ardım sıra konuşarak içeri geldi.

“İki gündür hava mı çok soğudu ben de mi bir şey var bilmem ama bacaklarımın ağrısından uyuyamıyorum. Eee, sen neler yapıyon bakalım görmeyeli?”

İnleyerek yanan sobanın yanına oturup ellerimi ısıtırken cevap verdim.

“Hep aynı işler, değişik bir şey yok.”

Ben ısınırken Cemile annem sobanın yanına geldi, sobanın üzerinde fokurdayan güğüme uzanıp eline alırken, “İyi madem bir çay demleyelim de içelim.” dedi.

Yerimden doğrulup güğümü elime aldım.

“Bana ver, çayı ben yapayım.”

Cemile annem itiraz etmeden güğümü bıraktı.

“Eh iyi madem, sen demle çayımızı.”

Mutfağa girdiğimde tezgâhın üstü bulaşık doluydu. Ocağın yanında yanıp sönen kibritler, çay bidonunun yanında içinden alırken döküldüğü anlaşılan kuru çay taneleri vardı. Çaydanlığın içi haddinden fazla kireç tutmuş, dışında su lekeleri kurumuştı. Ayağımın altına tabure çe-

kip üst dolaptaki misafir için ayrı kullandığımız çaydanlığı aldım. Çay suyunu kısık ateşte ocağa bıraktıktan sonra diğer çaydanlığın içine bir miktar kireç çözücü koyup bir köşeye beklemeye bıraktım. Çayın yanına kek çırpma makinesi istedim ama kabartma tozunun son kullanma tarihini çoktan geçtiğini ve unun da güvelendiğini görünce vazgeçtim. Gelirken evden börek getirmiştım, onu yeriz diye düşündüm. Güğümde kalan suyla çay demlenene kadar bulaşıkları temizleyip ortalığı elimden geldiğince sildim, süpürdüm, yıkadım ve toparladım. Çay hazır olunca börekleri tabaklara koyup tepsiyle odaya döndüm.

Cemile annem yine televizyona odaklanmış, dünyadan kopmuştu. Çaydanlığın sobanın üzerinde bir köşeye özenle yerleştirip odadan yeniden çıktım. Bu defa yeni su doldurduğum güğümü getirip çaydanlığın yanına bıraktım. Güğüm sıcak sobanın üzerine konulunca dışındaki su damlacıkları ‘cıss’ diye ses çıkardı. Sesi duyan Cemile annem uykudan uyanır gibi irkilerek dönüp sesin geldiği yöne baktı. Beni görünce önce şaşırdı, sonra da “Sahi sen gelmiştin, buradaydın değil mi?” dedi.

Onun bu halleri komik olsa da gülmekten çok üzüyordu beni. Yaşlandıkça unutkanlıkları çoğalmıştı. Birkaç defa gelip bizimle yaşamasını teklif etsem de kabul etmemişti. Çayları bardaklara doldurduktan sonra tepsiyle gidip yanına oturdum, tepsiyi ortama bıraktım.

Çayına şeker atıp karıştırırken sordum.

“Ne izliyorsun bakalım?”

Cemile annem çatalına taktığı böreği takma dişleri arasında gevelerken cevap verdi.

“Evlendir beni.”

Verdiği cevapla kendisine şaşkın baktığımı görünce devam etti.

“Programın adını sordun ya!”

“Ha! Evet, anladım.” diye geveledikten sonra onunla birlikte izlemeye başladım. İtiraf etmeliyim ki ilk başta o cümleyi kendisi için kurduğunu sanıp küçük çaplı bir şok yaşamıştım. Cemile annem böreği şapırdatarak yerken ben de az önceki olay aklıma geldikçe bardağı ağzıma tutup gizli gizli gülüyordum.

Cemile annem konuşmadan televizyonu izlediği için ben de ona katılıp bir süre sessizce izledim. Ancak izlediğim tek şey kadın erkek demeden birbiriyle kavga eden, sesler yükselince ya da iş bel altı seviyesine gelince sözleri ‘bip’lenen insanlar topluluğuydu. Öyle ki kurulan cümlelerden arada dehşete düşüyordum. Ayrıca deminden beri izlediğim halde neden kavga ettiklerini bir türlü anlayamamıştım. Sonunda Cemile anneme sormaya karar verip de “Neden kavga ediyorlar?” diye sorunca bana anlatmaya başladı.

“Bak şu gördüğün sarışın kadın var ya! Gördün mü?”

“Evet, şu siyah beyaz elbiseli olanı diyorsun değil mi?”

“Hah! Evet, o... O kadının adı Nihal... Ve o kadın aslında şu yeşil tişörtlü adamı seviyor. O adamın adı da Sertaç.”

Şaşırmıştım.

“Ama anladığım kadarıyla o, yanında oturduğu adamla görüşüyormuş.”

“Evet, o adamın adı da Nusret. Şimdi bu Nihal, Nusret’le görüşüyor çünkü Nusret onu seviyor ama Nihal, Sertaç’ı seviyor. Sertaç’ın yanındaki kadının adı ise Ayla. Sertaç, Ayla ile çıkmaya başlayınca Nihal de nispet için Nusret’e evet deyip onunla çıkmaya başladı. Sonra bugün ortaya çıktı ki Nihal Sertaç’ı sevdiğini söyleyip Nusret’le çıkarken Ayberk’le mesajlaşıyormuş.”

Beynim kısa devre yapmıştı. O anlarda 5N1K’yi yaşıyordu beynim. Kim, kiminle, nereden, nasıl, ne yapmış? Hiçbir şey anlamamıştım ama asıl şaşırdığım şey benim eve geldiğimi bile dakikalar sonra unutan bu yaşlı kadın, yılan hikâyesine dönen bunca şeyi nasıl hatırlayabiliyordu? Aklımda deli sorular dönerken zihnimden geçenlerden alakasız bir soru sordum: “Çıkmaya mı? Nasıl çıkmaya? Hani evlendirme programıydı bu?”

“Evet ama önce birbirine talip olanlar çıkmaya başlıyorlar. Birlikte yemeğe falan gidiyorlar. Sonra anlaşılırsa evleniyorlar.”

“Hımm, peki bu çıkma dedikleri kaç gün sürüyor?”

“O, kişisine göre değişiyor. Bir hafta süren de var, bir gün süren de...”

“Ee, sonra? Evleniyorlar mı?”

“Yok, ayrılıyorlar. Daha evlenen olmadı.”

“Nasıl yani? Programın adı evlilik programı ama evlenen yok öyle mi?”

“Öyle... Bak şimdi sen öyle deyince bana da saçma geldi.”

İşte orada ip kopmuştu bende. Katıla katıla gülmeye başladım. Cemile annem ağzındaki böreği gevelemeyi bırakmış şaşkın bana bakınırken gülmem iki katına çıktı. Sinirlerim bozulmuştu, bir türlü kendimi durduramıyordum.

Cemile annem “Nazlı, kızım iyi misin?” diye sorduğunda gülmekten kesik kesik zar zor cevap verdim.

“İyiyim, iyiyim. Sadece bir gülme geldi kendimi durduramıyorum. Sanırım sinirlerim bozuldu.”

“İyi saatte olsunlara mı uğradın ne yaptın? Besmele çek besmele!”

Sonunda kendimi durdurabildiğimde gözlerim çok gülmekten dolayı yaşarmıştı. Uzun zamandır, belki de doğduğumdan beri böyle güldüğümü hatırlamıyordum. İlk defa kendimi böyle kaybedercesine gülmüştüm ve büyük ihtimal de son olacaktı.

Hayat gerçekten de ne kadar tuhaftı... Beni böyle güldürmeyi başaran kadın, çocukluğumu ve gençliğimin bir kısmını bana zehir ederek belki de ağlamama en çok sebep olan kadındı...

* * *

Yıllar geçmeye, mevsimler değişmeye devam ediyordu. Sürekli gri bulutların gökyüzünde dolaştığı kasvetli bir kıştan sonra yine bahar ayına girmiştik. Bahar ayı olmasına rağmen bu sabah gökyüzünü beyaz bulutlar kaplamıştı. Evde yine benden başka kimse kalmamıştı. Sabah erken saatte kalkıp pazara çıktım. Tezgâhın birinde asma yaprağı görünce çocuk gibi mutlu olarak hemen bir miktar aldım. Evdeki herkes yaprak sarmasını çok severdi. En çok da Mehmet... En sevdiği yemeğin yaprak sarması olduğunu yıllar sonra da olsa öğrenmiştim. Hatta sormadan o bana söylemişti. Yanına biraz da dolma yapmak için kabak ve dolmalık biber aldım. Bu akşam yemeği onlar için ziyafete eşdeğer olacaktı, emindim.

Pazardan dönünce hemen mutfığa girip vakit erken olmasına rağmen yemek hazırlığına koyuldum. Zira yaprak sarması lezzetli olduğu kadar da zahmetli bir

yemektir. Sonunda dolma ve sarmaları hazır edip ocağa koydum. Yanına da ıslayıp beklettiğim tarhana çorbasını koyarak ikisini de pişirmeye bıraktım. Mutfığa girdiğimde vakit kuşluk vakti iken tezgâhın üzerini topladığımda vakit öğle sonuna geliyordu ama bunca emek, aile üyelerinin yüzündeki mutluluğu görmeye değirdi.

Toplaşan bulutlar yeryüzüne yağmur olarak düşmeye başlayınca bahçeye koşup sabah serdiğim çamaşırları topladım. Salondaki halının üzerine çamaşırları dökerek katlamaya başladım. Evdeki derin sessizlik sıkıcı gelince televizyonu açtım. Bir yandan katlamaya devam ederken bir yandan da kanallar arasında dolaşarak izleyebileceğim bir şeyler arıyordum. Neredeyse kanalların çoğunda evlilik programı olarak adlandırılan programlar vardı. Cemile annemin en sevdiği program olduğu için bu programların içeriği hakkında artık az çok bilgi sahibiydim ve o programlardan birine denk geldiğim kanalları aynı hızla basıp geçiyordum. Çünkü geçen izlediğim programda yapılanın evlilik kisvesi altında ahlaksızlıktan başka bir şey olmadığını anlamıştım.

Evlilik gibi kutsal bir müessesenin böylesine basit insanların elinde oyuncak yapılması çok üzücü bir durumdur. Türk örf ve âdetlerimizi yerden yere vuran bu tür programlara prim verilmesini de anlayamıyordum bir türlü. Büyük bir kitle tarafından izleniyor olmalıydı

ki her kanalda mantar gibi benzer programlar türemiş, neredeyse tüm kanallar öğle sonu kuşağına benzer programlardan koymuştu. İzleyecek uygun bir şey bulamınca televizyonu kapadım. Çiselemeyle başlayan yağmur şimdi sağanağa dönüşmüştü. Vakit daha öğle sonu olmasına rağmen bulutların arkasında kalan güneşle hava akşam vaktini andıracak kadar kararmıştı. Arada şimşek çakıyor, peşini gök gürültüsü takip ediyordu.

Ocaktaki tarhana çorbası ile patlıcan dolmasının suyu kaynamaya başlayınca evin içini davetkâr güzel kokular sarmıştı. Mutfığa gidip yemeklerin altını kısıttan sonra tekrar salona gelip aynı yerime oturarak katlama işine devam ettim.

Elime aldığım yeni bir çamaşırı daha katlıyordum ki kapı zili çaldı. Kolumdaki saate baktım. Eve en erken gelen Saadet'in okuldan çıkmasına daha iki saat vardı ve beklediğim biri de yoktu. Yağmur sağanak gibi yağarken kimin gelmiş olacağını düşünerek 'hayırdır inşallah' deyip yerimden doğruldum ve gidip kapıyı açtım. Kapıda belki de en son görmeyi düşündüğüm kişiyi gördüm. Zeynep önünde puset, yağmurdan sıırılsıklam olmuş vaziyette kapıda durmuş bana bakıyordu. Sundurmanın altında olmasına rağmen hâlâ eşarbının alın kısmından yüzüne damlalar sızıyordu. Eğilmiş kaşları, perişan bir hale bürünen çehresi bir şeylerin yolunda gitmediğini

anlatır gibiydi. Gözlerim dehşetle açılırken dudaklarımdan kopan tek nida Zeynep'in adı oldu.

“Zeynep!”

Zeynep'in çenesi ağlamaklı masum bir çocuğun çenesi gibi titrerken, “Anne, ben geri döndüm. Tekrar beni kabul eder misin?” diye sordu.

O an içimde hissettiğim sızının tarifi imkânsızdı. Oysa daha ne olduğunu kavrayamamıştım bile. Hissettiğim şey, canımdan bir parçayı böyle üzgün görmenin acısıydı sadece. Hemen kolundan tutup içeri çektim. Arkasından kapıyı kapadıktan sonra eğilip pusetin içine baktım. Puset su geçirmez olduğu için Serra ıslanmamıştı ve tüm olanlardan habersiz mışıl mışıl uyuyordu. Sonra başımı kaldırıp Zeynep'e baktım. Çenesi titrerken gözleri ağlamaklı bakıyordu. Ellerimle yüzündeki yağmur sularını silmeye çalıştım.

“Zeynep, güzel kızım ne oldu sana? Ne bu halin? Neden geleceğini haber vermedin? Bir sorun mu var?”

Zeynep sanki bunu bekliyormuş gibi birden küçük bir kız çocuğuna dönüşerek ağlamaya başladı. Hiçbir şey söylemiyor, kapının önünde öylece hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Ağlaması o kadar şiddetliydi ki Serra'yı uyan-dırmıştı ve şimdi anne kız ikisi birlikte ağlıyordu. Sırlıklam olmasını umursamadan bağrıma basarak sakinleştirmeye çalıştım.

“Sorun her neyse konuşacağız ve çözülebilecek bir şey olduğuna eminim. Şimdi senden sakinleşmeni ve gidip üzerini değiştirmeni istiyorum. Sen sadece dediklerimi yap gel. Ben Serra ile ilgilenirim.”

Zeynep sözümü ikiletmeden bir ruh gibi elinde çantasıyla diğer odaya üzerini değiştirmek için girerken ben de bebeği pusetten çıkarıp salona geçtim. Serra kucağıma gelince ağlamayı kesmişti. Artık on aylık kocaman bir kızdı. Siması Zeynep’ten çok babasına benzese de gözlerinin ve saçlarının rengi aynı Zeynep’inkiler gibiydi.

Özlemle öpüp kokladım torunumu ama aklım Zeynep’teydi. Neden bu halde ve burada olduğu konusunda düşünüyordum. Acaba kocasıyla kavga mı etmişti? Eğer öyleyse onu buraya sürükleyecek kadar büyük bir kavganın nedeni ne olabilirdi? Eğer sebep bu değilse başka ne olabilirdi? Eşinin ailesiyle ilgili bir sorun muydu acaba?

Sonunda Zeynep salona gelince meraklı gözlerle onu süzmeye başladım. Zeynep ağlamaktan kızarmış bir burun ve üzgün bir ifadeyle geçip karşıma oturdu. Gözlerini benden kaçırmaya yerlerde gezindiriyordu.

“Zeynep, kızım... Ne oldu, Selçuk’la kavga mı ettiniz?”

Zeynep olumsuz anlamda başını salladı.

“Hayır anne. Buraya geldiğimden haberi bile yok.”

Bu cevap bir nebze içimi rahatlatsa da merakımı daha da derinleştirmişti.

“O halde seni böyle çat kapı getiren ne oldu kızım? Neden ağlıyorsun?”

Bu sorumla birlikte aklına getirdiği olayın hüznü Zeynep’in çehresine yansdı. Gözleri yeniden dolarken titrek bir sesle cevap verdi.

“Anne, sanırım Selçuk beni aldatıyor.”

Aldığım cevapla şoka uğradım. Zeynep’in buraya perişan halde gelmesine onlarca ihtimal bulabilirdim ama böyle bir şeyi aklımın ucundan bile geçirmezdim. Çünkü Selçuk, kızımın kendisi istediği için evlenmişti ve onları ziyaretimde Zeynep’le arasındaki muhabbete gözlerimle şahit olmuşum. Aradan daha çok geçmeden Zeynep’in şimdi böyle bir şeyle karşımda olması inanmamı güçleştiriyordu.

Başımı eğip benden kaçırdığı gözlerine bakmaya çalıştım.

“Kızım, emin misin bundan?”

Zeynep’in gözlerinden yeniden yaşlar dökülürken başını evet anlamında salladı ve sonra da işin aslını anlatmaya başladı.

“İki gün önce Selçuk banyodayken telefonu çalmaya başladı. O sırada Serra uyuduğu için uyanmasın diye koşup

sessize almak istedim. Telefonu elime aldığımda ekrandaki ismin 'Ebru Hemşire' olduğunu gördüm. Önce umursamadım. Belki hastaneyle alakalı bir durumdur diye düşündüm. Bu sırada saat gece yarısına geliyordu. Yine de kötü düşünmedim. Hatta acil olabileceğini düşünerek banyo kapısına kadar gidip Selçuk'a seslenmeyi düşündüm ve telefon elimde yürümeye başladım. Banyo kapısına yaklaşmışım ki bu defa bir mesaj geldi. Ekranda yine aynı isim ve altında yazdığı mesajın bir kısmı vardı. Mesaj görünen kısmında 'Ağlasam sesimi duyar mısınız...' yazıyordu.

Mesajın normal olmadığını anlayınca o an kendime hâkim olamadım ve açıp devamını da okuduğumda bunun Orhan Veli Kanık'ın 'Anlatamıyorum' adlı şiiri olduğunu gördüm. Şiirin tamamını biliyordum.

Ağlasam sesimi duyar mısınız mısralarımda

Dokunabilir misiniz

Gözyaşlarıma ellerinizle

Bilmezdim şarkıların bu kadar güzel

Kelimelerinse kifayetsiz olduğunu

Bu derde düşmeden önce

Bir yer var biliyorum

Her şeyi söylemek mümkün

Epeyce yaklaşmışım duyuyorum

Anlatamıyorum

Tabii ben şiiri görünce her şeyi anladım. Yine de Selçuk'a bir şey söylemedim. Banyodan çıkınca telefonunu sordu bana. Hiçbir şey olmamış gibi götürüp verdim. Mesajı silmemiştim ama okundu olarak görünüyordu. Okuduğumu anlamasın diye Serra emekleyerek gidip komodinden alıp oynamış diye yalan söyledim. Selçuk bir süre telefonunu inceledikten sonra kapattı ve hiçbir şey olmamış gibi gülümseyerek yanıma gelip oturdu. Bir süre birlikte televizyon izledik ama sanki aklı başka bir yerdeymiş gibiydi. Daha izlediğimiz filmin ortasına bile gelmeden sıkıldığını, uykusunun geldiğini ve yarın hastaneye erken gitmesi gerektiğini söyleyerek kalkıp yatak odasına geçti. Bense uykum olmadığını söyleyerek salonda kaldım ve filmi izlemeye devam ettim. Aslında niyetim film izlemek değildi. Zaten kafam ne izlediğimi dahi hatırlamayacak kadar başka yöne yoğunlaşmıştı. Asıl niyetim Selçuk uyuduktan sonra telefonuna bakarak karşı tarafa mesaj atıp atmadığını anlamaktı. Bir saat kadar sonra sessizce yatak odasına girdim. Telefonunu her zaman başucundaki komodinin üzerine bırakırdı. Sel-

çuk'un uyuduğundan emin olunca sessiz adımlarla onun tarafına geçip komodinin üzerindeki telefonu elime aldım. Işığından uyanmasın diye arkamı dönerek telefonu açtım ve az önce gelen o mesajı aramaya başladım ama yoktu. Mesajı silmişti anne."

Zeynep ağlamaktan helak olmuştu. Gözyaşları hiç durmaksızın akıyordu. Gidip yanına oturdum ve sırtını sıvazladım. Ağlaması ziyadesiyle beni üzse de buna ihtiyacı olduğunu anlayarak ses etmedim. Sanki içini döküp rahatlamak istercesine bir yandan yine ağlarken sözlerine devam etti.

"Ertesi sabah onu arayıp yanına ziyarete geleceğimi söyledim. Niyetim Ebru hemşireyi ve ne kadar yakın olduklarını anlamaktı. Selçuk daha önce hiç böyle bir istekte bulunmadığım için şaşırdı ve kabul etmedi. Ben gelmek istedikçe o ısrarla beni geri çevirdi ve sonunda o kazandı. Bu şekilde gidemeyeceğimi anlayınca ben de başka bir yöntem buldum. Selçuk'un arkadaşı olan Murat ve eşi Seval'le birkaç kez görüşmüştük. Murat, Selçuk'un yakın arkadaşıydı. Belki bu vesileyle bir şeyler öğrenebilirim diye düşündüm. Seval'i arayıp kahve içmeye kendisine gelmek istediğimi söyleyince seve seve kabul etti. Kahveden sonra laf lafı açınca araya Ebru hemşirenin lafını sıkıştırdım ve Seval'e tanıyıp tanımadığını sordum. Anne görmeliydin, Ebru hemşire adını duyunca kadının yüzü nasıl da değişti. Resmen renk değiştirdi ve konuyu

değiştirmek için çabaladı ama ben ısrarla sormaya devam edince ‘evet hastaneye gittiğimde birkaç defa görmüştüm ama gözüm tutmadığı için pek muhatap olmadım’ dedi. Bütün bunları birleştirdiğinde artık tereddüdüm kalmamıştı. Selçuk beni aldatıyordu.”

Her ne kadar kızımın yanında olsam da böyle peşin hüküm vermesini doğru bulmadım.

“Peki bu konuyu hiç Selçuk ile konuştunuz mu? Bütün bu anlattıklarını Selçuk’un ağzından teyit ettin mi?”

Zeynep olumsuz anlamda başını salladı.

“Hayır anne. Konuşsaydım büyük ihtimal inkâr edecek ve beni aptal yerine koymaya devam edecekti. Dahası belki kendimi tutamayacaktım ve büyük kavgaya tutuşacaktık. Bitecekse böyle sessiz sedasız bitmesinin daha doğru olduğunu düşündüm ve ona bu konuda tek kelime etmeden çıkıp buraya geldim.”

“Yanlış yaptın kızım. Eğer böyle bir şey varsa en azından bunu onun ağzından duyup emin olmalısın. Bazen görünen ile aslı farklı olabilir, unutma.”

Zeynep’in gözleri sitemli baktı.

“Tüm olanların nasıl bir mantıklı açıklaması olabilir, söyler misin anne? Diğerleri muamma olsa da mesajı gözlerimle gördüm, okudum anne!”

Zeynep'in perişan halini gördükçe annesi olarak içim eziliyordu. Başını bağıma yaslayarak sıkı sıkı sarıldım. Evladımı böylesine üzgün görmek bana eski kötü anılarımı hatırlatmıştı. Bir zamanlar aynı olmasa da benzer bir şey yaşadığım için onu çok iyi anlayabiliyordum, içindeki yangını hissedebiliyordum. Yoksa kızımın kaderi de benimki gibi mi olacaktı? İnşallah olmazdı. Benim hayatımın bir bölümü bu şekilde heba olmuşken şimdi aynı kaderi kızımın yaşamasına gönlüm el vermezdi.

Serra yine ağlamaya başlayınca Zeynep onu beslemek için kucığına aldı. O sırada ben de Zeynep'in aç olacağını düşünerek mutfağa gidip tepsiye bir kâse çorba ile bir tabak sarma dolma hazırladım. Zeynep bebeği doyururken kucığında uykuya dalmıştı. Bebeğe yatak hazırlayıp uyuması için bıraktıktan sonra geri dönüp hazırladığım yemeklerden yemesi için Zeynep'i zorladım. Kolumdaki saate baktığımda ev ahalisin yavaş yavaş gelme saatlerinin yaklaştığını gördüm.

"Bak Zeynep, ne olursa olsun işin aslı anlaşılana kadar Hamza abine ve Mehmet'e bundan bahsetmeyelim. Hele de Hamza abine... Biliyorsun, Selçuk onun arkadaşı olduğu için sana karşı bizden daha çok sorumlu hissediyor kendini. Şimdi böyle bir şeyi duyarsa ne yapar kestiremiyorum."

"Merak etme anne, ben de şimdilik duyulmasını istemiyorum zaten. Neden geldiğimi sorarlarsa seni ve

yemeklerini özlediğimi söylerim. Yalan da sayılmaz zaten...”

Son sözü söylerken gözleri dolu dolu olmuştu. Eğilip güç vermek için kolunu sıvazladım. O sırada dışarıdan gelen korna sesiyle Saadet’in servisinin geldiğini anladım.

Saadet eve girip karşısında Zeynep ablasını görünce sevinçten havalara uçmuş ve çocuk aklıyla bu bir andaki sebepsiz gelişi sorgulamamıştı bile. Asıl şüphe Hamza eve geldiğinde yaşandı. Hamza, kız kardeşini karşısında görünce sevinmekten ziyade şaşırdı ve sebebini sordu. Zeynep bana söylediği gibi yaptı ve bizi özlediği için geldiğini söyledi. Hamza şüpheli yaklaşıp da Zeynep’in cevabıyla daha fazla sorgulamadı. Mehmet ise Zeynep’in gelmesiyle tüm aile yine bir arada olduğu için mutlu olmuş, aklına kötü bir ihtimali getirmek istememişti sanki.

Mutfakta akşam yemeğini hazırlarken telefonum çaldı. Ekranı baktığımda Selçuk’un aradığını gördüm. Büyük ihtimalle eve yeni gelmişti ve Zeynep’i görememişti. Zeynep telefonunu kapadığı için de ulaşamayınca deliye dönüp beni aramıştı. Açmazsam benden sonra Hamza veya Mehmet’i arayacaktı büyük ihtimalle. Zeynep’e sezdirmemeye çalışarak bahçeye çıkıp cevap verdim.

Yanılmamıştım. Sesi oldukça endişeli geliyordu ve açar açmaz bana, “Anne, Zeynep sizde mi?” diye sordu.

Bizde olduğunu duyduktan sonra rahatlama sesini işittim. Karısına ve çocuğuna bu denli düşkün bir adamın böyle bir hataya düşmesine anlam veremiyordum. Durumdan üstü kapalı bahsederek Hamza ve Mehmet'in hâlâ haberleri olmadığını altını çizdim. Selçuk minnet duyarak "İyi yapmışsın anne, sağ ol. Yarın ilk uçakla geleceğim ve işin aslını anlatacağım." dedikten sonra iyi geceler dileyip kapattı.

O akşam tüm aile birlikte oturup sohbet ettik. Serra gecenin maskotu olarak kucaktan kucağa geçti. Gecenin ilerleyen saatlerinde herkes yatağına geçtiğinde ben o geceyi kızımı ve yavrusunu düşünerek uykusuz geçirdim. Tekrar gelse de başımla beraber hiç gocunmadan kabul eder, tekrar sarıp sarmalardım. O benim gibi olmazdı, arkasında onu seven dağ gibi ailesi vardı. Şanslıydı. Ancak kocasını sevdiğini biliyordum ve yuvasında daha mutlu olacağına inanıyordum. Kızımın yuvasının bozulmaması için sabaha kadar içimden dualar ettim.

Ertesi sabah yine herkes iş ve okul için evden çıktığında Zeynep'e Selçuk'un dün akşam beni arayıp onu sorduğunu ve sesinin çok telaşlı geldiğini anlattım. Zeynep belli etmemeye çalışsa da duyduklarından memnuniyetini parlayan gözleri ele veriyordu. Ona Selçuk'un bugün buraya geleceğini ve işin aslını açıklayacağını söylediğimde ise heyecanlanmış, mutlu olmuştu. Sanki Selçuk

ne dese inanmaya hazır, şefkatine muhtaç bekliyordu. Öyle ki beklerken saatler onun için işkenceye dönüşmüş, arada farkında bile olmadan kapıları pencereleri yoklayıp evin içinde dolanır olmuştu.

Sonunda kapı zili çaldığında ise bastıramadığı bir heyecanla bana dönüp ‘anneciğim sen açar mısın?’ demişti.

Kapıdaki gerçekten de Selçuk’tu. Kapıyı açar açmaz saygıyla selam verdi ve içeriye girmek için izin istedi. Müsaade ettiğimde ise içeri koşar adımlarla girip salonda gözleri Zeynep’i aradı. Zeynep, Selçuk’u görünce ayağa kalktı ama hiçbir şey söylemeden öylece bakındı. Selçuk hemen Zeynep’in yanına koştu ve ona sıkı sıkı sarıldı. Bir yandan da onu çocuk gibi azarlıyordu.

“Aptal mısın sen? Nasıl böyle bir kanıya varabildin? Hadi vardın diyelim, nasıl benimle konuşmadan evi terk edebildin?”

Zeynep’in gözü bana takılınca utandı, Selçuk’un kollarından kurtulmaya çabaladı.

“Bırak, annem burada.”

Selçuk bu cevapla ikna olup kollarını gevşetti ve geri çekildi. Ardından yerdeki halıda oynayan Serra’yı kucağına alıp öptü, sevdi. Koltuğun birine otururken Selçuk’tan da oturmasını istedim.

“Çekinme, otur Selçuk oğlum.”

Selçuk kucığında Serra ile otururken Zeynep de olduğu yere tekrar oturdu. Gözüm ikisinin üzerinde gidip gelirken, “İsterseniz siz başka bir odaya gidip bu konuyu özel görüşün.” dedim.

Selçuk itiraz etti.

“Hayır anne, inan özel konuşmayı gerektirecek bir durum yok. Madem sen de bu durumdan haberdar oldun, işin aslını da öğrenmelisin.”

Ardından Selçuk’un sitemli gözleri bir süre Zeynep’in üzerinde dolaştıktan sonra konuşmaya devam etti.

“Neden bana hiçbir şey söylemeden gittin Zeynep?”

Zeynep, kocasının gelmesine sevinse de taviz vermeyen ciddi bir ifadeyle sorusunu cevapladı:

“Sebebini annem dün sana anlatmış sanırım.”

“Ben senden de duymak istiyorum.”

“İyi o zaman dinle. O gün sen banyodayken gelen ve senin sonradan hiçbir şey demeden sildiğin mesajı ben görmüştüm. Sonra sana konduramadığım için hastaneye gelip görmek istedim ama kabul etmedin ve daha bir sürü şüpheli şey... Sonuç olarak ortada inkâr edemeyeceğin bir şeyler vardı ve sen buna rağmen susmayı ve

benden saklamayı seçtin Selçuk. Ben de sonuç olarak bu kanıya vardım.”

Selçuk ellerini ovuştururken “Bitti mi?” diye sordu.

Zeynep’in sesi fısıltı gibi çıktı.

“Bitti.”

Selçuk kendinden emin bir şekilde konuşmaya başladı.

“O halde şimdi senden konuşmamı bölmeden sadece beni dinlemeni istiyorum. Ebru Hanım bizim katta hemşirelik yapıyor ve bazen bana gelen hastaların kaydını tutuyordu. Bundan bir ay kadar önce bana karşı önce samimi davranmaya başladı ve sonra bir gün benden hoşlandığını itiraf etti. Fakat benim ona zerre kadar ne ilgim ne de farklı türde bir düşüncem asla olmadı. Zaten hareketlerinden şüpheleniyordum ve aradaki mesafeyi diğerlerinden daha uzak tutuyordum. Kendisinden kaçtığımı anlayınca bana itirafta bulundu. Ben de ona evli olduğumu ve hatta yeni baba olduğumu söyleyip kibarca kendisini reddettim ama onun bana verdiği cevap farklı oldu. Bana evli olmamın sorun olmadığını ve ben de istersem kendisiyle bir ilişki yaşayabileceğimi söylüyordu. Onun bu iğrenç düşüncesi ondan daha da tiksindimi sağladı. Durmak yerine beni daha da çok taciz etmeye başladı. Önce giyim tarzında sınırları zorlayarak beni tahrik etmeye çalıştı. Rahatsız olmaya başlayınca yöne-

timle konuşup benim yanıma o hemşireyi görevli olarak göndermemelerini rica ettim. Bu defa da benim telefon numaramı bulmuş. O mesajı gönderdiği gecenin akşamında beni aradı ve beni çok sevdiğini söyleyerek ağlayıp sızladı. Ben de ona beni bir daha rahatsız ederse açık yönetimle konuşup onu hastaneden göndereceğimi söyledim. O sırada arkasından gelen seslerden bar türü bir yerlerde olduğu anlaşıyordu. O mesajı attığında ise muhtemelen sarhoştı. Bugün buraya gelmeden önce hastaneye gidip yönetimle durumu konuştum. Beni dinleyince hastaneden gönderme kararı aldılar. Durum bundan ibaret. Sana yemin ederim aramızda bundan ötesi olmadı, olamaz da... Keşke o mesajı gördüğünde kafanda bu kadar kurmak ve kalkıp buralara kadar gelmek yerine önce benimle bir konuşsaydın.”

Zeynep’in çehresindeki kızgınlığın yerini şimdi utançla karışık sevinç almıştı.

“Özür dilerim. İşin aslının böyle olacağını tahmin bile edemezdin. Hatalı davrandım. Haklısın.”

Sonunda her şey tatlıya bağlanmıştı. İkisi de birbirine gülümseyerek bakıyordu. Selçuk birkaç saat daha karısıyla kızıyla vakit geçirip tekrar dönerken Zeynep birkaç gün daha bizimle kaldı

Bir bayram günü...

Bugün Ramazan bayramıydı. Güneş yine vakti saatinde dağların arkasından görünüp gökyüzüne doğru uzanmaya başladığında yatağımdan doğrulup yavaşça yataktan indim. Mehmet'i bayram namazına gönderdikten sonra üzerimdeki pijamaları elbiselerimle değiştirdim ve saçlarımı tarayıp toplamak için makyaj aynasının önüne oturdum. Aynaya baktığımda karşımda duran ve benim olduğuna inanmakta zorlandığım yüzü bir süre inceledim. Yine bir gün bu masanın başına oturduğumda saçımda ağarmış bir tel görüp de hüzünlenişim daha dün gibiydi. Oysa şimdi tek bir tel siyah saçım dahi yoktu. Zaman geçip giderken sadece saçlarıma kar yağdırırmış aynı zamanda yüzümü de eskitmişti. Yüzümün her bir yanı kırıksıklarla dolmuş, her biri geçmişten bir anı olup çehreme konmuştu.

Bugün bayramdı. Biz Müslümanların bayramı... Sevdiklerimizle bir araya geldiğimiz, küsleri barıştırdığımız, çocukları sevindirip akrabaları ziyaret ettiğimiz önemli bir gündü. Bayram günlerini hep bu yüzden çok sevmişimdir ama şimdi daha da sever oldum sanki. Zira çocuklarımin ve torunlarımin hepsinin bir arada olduğu bir gün bugün... Her biri ara ara ziyaretimize gelip bizi ihya etseler de hepsini aynı anda bu evin içinde görmek genelde bayrama nasip oluyordu. Bu sebeptendir ki bay-

ram günlerini şimdi daha çok seviyordum. Şimdi nerde o eski bayramlar teranelerine girmeyeceğim ama şu sıralar eskidikçe hiçbir şeyin aynı kalmadığını, mutlak bir değişime uğradığını en iyi ben biliyordum.

Masanın üzerinde duran tarağı alıp bir tutam kalmış saçımı iki tarak darbesiyle tarayıverdim ve tokayla başımın arkasında topladım. Eşarbımı bağlayıp elimi yüzümü yıkadıktan sonra mutfağa çay suyu koymaya girdim.

Bu sırada bahçeden gelen öksürük sesleriyle Mehmet'in bayram namazından döndüğünü anladım. Birazdan evin kapısı gıcırtyla aralandı ve kapandı. Ev de bizim gibi eskimişti. Kapılar gıcırdamaya, yer yer aşınmaya başlamıştı. Mehmet kolunun altına aldığı ekmekleri masanın üzerine bırakırken tekrar öksürdü.

“Hâlâ öksürüyorsun. Hamza'nın yazdığı ilaç hiç mi fayda etmedi?”

“Hamza hemen kesilmez demişti zaten. Biraz düzenli kullanayım geçer herhalde. Hem zaten eskisi kadar kalmadı.”

Mehmet de benim gibi zamana yenik düşüp eskimişti. Gerçi o inkâr edip kendini hâlâ delikanlı görerek her işe koştursa da gece yatakta bel ağrısıyla sızlanmaya başladığında acı gerçek yüzüne şamar gibi iniyordu. Yüzündeki kırışıklar her geçen gün biraz daha derinleşmiş

ve sonunda her biri çehresinde kendine yer edinmişti. Saçları ve sakalı ağarmış, yosun yeşili gözleri hafif çukura düşmüştü.

Mehmet mutfak masasının yanındaki sandalyeye oturduğunda “Bayramımız mübarek olsun bey.” deyip hürmetle eline uzanıp öptüm. Ben başımı kaldığım anda bu defa da Mehmet eğilip benim elimi öptü, “Bayramımız mübarek olsun hatunum.” dedi.

Bayramlaştıktan sonra bir yandan konuşurken bir yandan da kahvaltı sofrasını hazırlamıştık. Yine besmele ile oturduk ve uzun süredir olduğu gibi yine ikimiz de kuş kadar yiyip kalktık. Ne eskisi gibi yediğimizin tadını alır olmuştuk ne de iştahımız kalmıştı. Yaşlandıkça hassaslaşan midelerimiz birçok yemeği sindiremez olmuş, çeşit azaldıkça iştahlarımız da kapanmıştı. Yine de şükürle kalktık sofradan ve sofrayı yine birlikte topladık.

Mehmet emekliydi artık ve tüm günü birlikte evde geçiriyorduk. Mehmet vakit geçiremediği için yazın çoğu zamanını bahçeyle uğraşarak, ekip biçerek geçiriyordu. Ben de evin içinde kendime meşgale bularak vakit öldürüyordum. Akşam olunca havanın iyi olduğu günler bazen dama çıkıyor, bazen bahçede oturuyorduk. Serin olduğu zamanlarda da evin içinde oluyorduk. Bu demlerde bazen kendi aramızda sohbet ederken bazen de televizyon izliyorduk.

Televizyon demişken... Geçen yine salonda Mehmet’le birlikte otururken Mehmet televizyonu açıp haber izlemek istemiş ama kumandayı bir türlü bulamamıştı. O bulamayınca ben de onunla birlikte aramaya koyuldum ama saatlerce aramamıza rağmen bulamadık. Ararken neredeyse bakmadığımız yer kalmamıştı. Öyle ki kanepelerden birinin altına bakarken fotoğraf albümlerine denk gelerek aramayı bıraktık ve oturup bitlikte fotoğraflara baktık, eski günleri yâd ettik. Velhasıl o gece kumandayı bulmaya muvaffak olamadık. Yatağa girdiğimizde hâlâ kumandanın nerede olabileceğini düşünerek uykuya daldım. Ertesi sabah kahvaltı hazırlarken kumandayı buzdolabının yumurtalık kısmında buldum. Mehmet’e anlatınca bana bir süre güldü, sonra da hüzünlü bir sesle “Eh yaşlandık sonuçta, çok görmemek lazım.” dedi.

Kahvaltıdan sonra Mehmet’le müştemilattaki büyük masayı ve sadece bayram günleri güneş gören sandalyeleri çıkarıp bahçeye yerleştirdik. Ben bir yandan elimdeki bezle tozlarını alırken Mehmet elinde iki sandalyeyle döndüğünde, “Hoşafı çok yapsaydın. Hamza ne çok sever bilirsin.” dedi.

Sandalyenin ayaklarını silerken cevap verdim.

“Çok yaptım, merak etme.”

“Ya yemek? Herkese yetecek kadar yaptın değil mi?”

“Endişelenmeyi bırak artık. Değil çocuklara, bütün sokağa yetecek kadar yemek yaptım.”

Bir eli belinde başımda dikilen Mehmet bu cevabımla gözlerini kapıya çevirdi.

“Nerede kaldılar ki bunlar?”

Onun bu endişeli halini izlerken gülümsedim.

“Gelirler birazdan.”

Artık biz yaşlanmıştık, çocuklarımız ise birer yetişkin olmuştu. Önce Cemile annem, sonra Halit babam ve en son Asude annemi de toprağa verince artık ziyaret edecek bir büyüğümüz kalmamıştı. Bir zamanlar yolu gözlenenken şimdi yol gözleyen biz olmuştuk. Çocuklarımız büyümüş, hepsi iş güç, eş çocuk sahibi olmuşlardı. Zeynep’ten birkaç yıl sonra Hamza’yı da sonunda evlendirmiştik. Gelinim Sevinç de Hamza gibi bir doktordu ve aynı hastanede çalışıyorlardı. Şimdi Burak adında bir oğlu vardı. Oğluna babasının adını vereceğini ilk duyduğumda çok duygulanmıştım. Hiç kimsenin olmadığı bir anda torunumu bağrıma basıp hıçkıra hıçkıra ağlamıştım. Şimdi Burak da kocaman bir delikanlı olmuştu ve Fazilet adında bir de kız kardeşi vardı. Zeynep’in de Serra’dan sonra biri erkek biri kız, iki evladı daha olmuştu. Alperen ve Esin... Serra okuyup mesleğini eline aldıktan sonra yuvasını da kurmuştu. Alperen ile Esin ise

hâlen okuyorlardı. En küçük kızımız Saadet ise mühendislik okumuştı ve çok şükür ki onun da mürüvvetini görmek nasip olmuştu. Saadet'in de kendisi gibi güzel bir kızı vardı ve o da ortaokula gidiyordu. Hepsi de farklı şehirlerdeydi.

Ben çok istememe rağmen çok okuyamamıştım ama çocuklarım okuyup vatana millete hayırlı, ana babasına saygılı evlatlar olarak yetişmişti hamdolsun ki ...

Birazdan tıklanan kapıyla Mehmet'le ikimiz mutlu ve heyecanlı halde araladık bahçe kapısını. Önce Hamza geldi, ardından çok geçmeden Zeynep ve Saadet... Çocuklar torunlar derken şenlendi sessiz bahçemiz. Hepsi elimizi öpmek için birbiriyle yarıştı. Karşılıklı saklanan hediyeler çıkarılıp takdim edildi. Kızlarım ve gelinim gelince beni mutfağa bile sokmadılar. Dakikalar içinde sofralar donatıldı, yemekler hızla yenip tüketildi. Üzerine çaylar şıkırdadı muhabbetle. Gülüşmelerimiz duvarları aşip sokağa taşı. Saatler öyle çabuk geçip gitti ki akşam karanlığı çökünce fark edebildim vakti. Akşam erkekler camiye giderken kadınlar evde saf oluşturduk. Yatsı vaktine değin sofralar kuruldu, toplandı. Çaydanlığın altı hiç sönmeden üstü değişti. Sıra yatmaya gelince yine arada yatak kavgası oldu. Sonunda herkes uygun bulduğu bir yere kıvrıldı, uyudu. Ertesi sabah kahvaltımız yine şenlikli geçti. Normalde kuş kadar yiyen Mehmet'in birden

iştahı açıldı. Yenildi, içildi, gülündü, eğlenildi derken yine ayrılık vakti geldi. Herkes tek tek vedalaşıp ayrılmaya başladı. En son Zeynep de vedalaşıp ayrılınca evin içi yeniden derin bir sessizliğe büründü. Mehmet gözyaşlarını benden saklamak için arka bahçeye gitti, ben veranda da oturup kaldım öylece. Arada geleceklerdi yine, biliyordum. Biz de onları görmeye gidecektik. Ancak bayramlardı bütün aileyi bir araya toplayan... Neyse ki sırada kurban bayramı vardı.

* * *

Hayatın ne kadar kısa, dünyanın ne kadar değersiz olduğunu insan yaşlanınca daha iyi anlıyor. Elin tutmaz, gözün görmez olduğunda ise ölüm tuhaf şekilde güzel geliyor insana. Tamam diyorsun, ben tamamladım görevimi, bayrağı benden sonrakilere teslim ettim. Artık huzur bulsun bedenim, ebedi saadete ereyim...

Yaşlılık zor zanaatmış vesselam... İnsan ya teslim olup sessizce sırasını bekliyor ya da geçmişe bakıp keşkeler ile kendini yiyip bitiriyor.

Geçmişte üzüldüğü şeyler için kendine kızabiliyor. Uzun muhasebeler kurabiliyor yüreğinde. O çok istediği elbiseyi aldığına iyi ki almışım demiyor, hatırlamıyor bile. Lakin yardıma muhtaç birine yardım ettiyse iyi ki etmişim deyip mutlu olabiliyor. Zira anlıyor ki mal

mülk, şan şöret, güzellik hepsi geçici de vicdan baki, ölüm gerçek...

Yine bir sonbahar gelip konmuştu bahçeye... Ceviz ağacının sararan yapraklarından süs havuzuna dökülen birkaç yaprak dalgalanan suyun yüzünde oynaşıyordu. Gökyüzünden arada güneye göç eden kuş sürüleri geçip gidiyordu. Mehmet'le birlikte yine her zaman yaptığımız gibi evin verandasında oturuyorduk.

Yaşlılık bir kuş gibi gelip başıma oturmuştu ve biliyordum ki bir gün havalandığında pençelerinin arasında ruhum da olacaktı. Yıllar geçtikçe hüznler döküldü bedenimden. Sona yaklaştıkça farklı duygular sardı her bir yanımdan. Mesela her sabah uyanıp güne başladığımda düşündüğüm ilk şey 'bugün de ölmedim' olmaya başladı. Zamana yenik düşüp benimle birlikte eskiyen Mehmet'e baktığımda 'acaba önce hangimiz bu diyardan göçeceğiz ve bir diğerimizi öksüz yetim bırakacağız?' sorusu arada bir gelip yoklamaya başladı düşüncelerimi. Öyle diyorum çünkü öğrendim ki belirli bir yaştan sonra ana da baba da kardeş de tek kişi olabiliyormuş. Hayat yolculuğuna çıktığın eşin başlarda sadece eşin iken yıllar geçtikçe her şey, herkes olabiliyormuş. Ve o zaman öyle bir zaman ki sona yalnız yürünmüyormuş...

Dermansız başımı Mehmet'in omzuna yasladım. Gözlerimi hemen karşıma düşen ceviz ağacında gezin-

dirdim. Rüzgâr dalların arasında dolaştıkça önce bir hışırdama sesi duyuluyor, ardından birkaç yaprak aheste hareketlerle yerle buluşuyordu. Bir yaprağı takip eden gözlerim yere indiğinde onun havuza düştüğünü gördüm. Bu defa gözlerimi havuzda gezindirmeye başladım. İlk yaptığım günü anımsadım. Nasıl bir heyecanla canhıraş çalışarak bitirmiştım. Daha güzel bir görüntü yakalamak için dekorların defalarca yerini değiştirmiştım. Bu havuzu yaptığım günün gecesi Mehmet'e bir çocuğumuzun olmasını istediğimden bahsetmişim. O geceki şaşkın yüz hali aklıma gelince dudaklarımda cılız bir tebessüm belirdi. Havuza bakmaya devam ettim. Zeynep'in havuzu ilk gördüğünde verdiği tepkiyi anımsadım ve keza Saadet'in elini suya daldırıp balıkları yakalamaya çalışmasını... Çocuklarımız büyüdüğünde ise artık torunlarımız vardı. Serra bir gün Burak'ı bahçede bisikletle dolaştırırken düşürmüştü de hepimiz ne çok korkmuştuk. Burak'ımın yüzünde hâlâ taşlı yoldaki alnını yaran sivri taşın yara izi vardı.

Derken yıllar geçti aradan, bahçede koşturan o küçük ayakların hepsi şimdi büyüdü, hayat koşturmacasına katıldı ve bahçe öksüz kaldı...

* * *

Uzayıp giden yeşil bir vadinin üzerine güneşin parlak ışıkları dökülüyordu. Vadiyi ikiye ayıran nehrin berrak

suyu bu güneş altında parıldayarak akıyordu. Etrafta tek bir ağaç bile yoktu ve güneşin sıcağı bunaltmıyordu. Etrafıma bakınarak nehrin kenarında yürümeye başladım. Ayaklarım çıplaktı ve çimenlerin serinliğini hissedebiliyordum. Uzun zamandır hiç olmadığım kadar dinç hissediyordum kendimi ve içimden koşmak, zıplamak geliyordu. Üzerimdeki beyaz elbise ayakuçlarıma kadar dökülüyordu. Yürümeye devam ederken nehrin karşısında aynı anda benimle yürüyen birini fark edince duraksadım. Onun da üzeri benim gibi baştan aşağı beyazdı. Dikkatli bakınca bu kişinin Burak olduğunu gördüm. Onu gördüğüme ne şaşırdım ne de korktum. Sadece içimde ona karşı tarifsiz bir minnet ve özlem hissi duyuyordum. Sağa sola bakınarak onun tarafına geçmek için bir yol aradım. Burak, yürümeye başladığımda benimle yürüyor, durduğumda duruyor ve mütemadiyen bana bakarak gülümsüyordu. Bense nehrin diğer yamacında onu kaybederim korkusuyla etrafıma bakınarak karşıya geçecek herhangi bir köprü arıyordum.

Ben çırpınarak etrafta koşuştururken sonunda Burak konuştu.

“İlerde bir köprü var. Bu tarafa geçmek istiyorsan yürümeye devam et.”

“Esselatu hayrun minen nevm.”

Ezan sesiyle araladım gözlerimi ve yatağın kenarlarından tutunarak yerimde doğruldum. Tamamen ayılmış

olsam da hâlâ az önce gördüğüm rüyanın etkisindeydim. Uzun süredir rüya görmüyordum ve gördüğüm zamanlarda da ne gördüğümü asla hatırlamıyordum. Oysa bugün gördüğüm rüya çok netti. Ezan hâlâ okunmaya devam ederken gözlerimi kapayıp gördüğüm rüyayı zihnimde yeniden canlandırdım. Gözlerimi tekrar açtığımda ezan dinmiş yerini yeniden derin bir sessizliğe bırakmıştı. ‘Hayrolsun inşallah’ diyerek yatağımdan indim. Sabahın serinliği tenime değince bir ürperti dolandı bedenimde. Üzerime hırkamı geçirerek odadan çıktım.

Gün ağarıp gökyüzü güneşle aydınlandığında kahvaltımızı çoktan yapmıştık, salonda oturuyorduk. Kışın ortasındaydık ve güneş artık sadece yeryüzünü aydınlatmakla yetiniyor, sokak aralarında, caddelerde amansız bir soğuk kol geziyordu. Dışarıdaki soğuğa inat evin içi sıcacıktı. Mehmet gözünde gözlük gazete okurken, ben yıllar önce başlayıp yarım bıraktığım örgüyü vakit geçirmek için elime almıştım. Örgüyü örerken aklımda gördüğüm rüya vardı ve her ilmek atışımda başka bir sahnesi zihnimde canlanıyordu. Anlamıştım... Bu kadar derin düşünme sebebim bundandı. Bu rüya sıradan bir rüya değildi, bir anlamı vardı. Hani insanın içine öleceği doğarmış ya, benim tam da o gün doğdu içime. Yakın zamanda olduğunu anlamıştım ama tam olarak ne zaman olduğunu ancak Yaradan bilebilirdi. Bana düşen ise ezeli sonu beklemektir...

Bir ay kadar sonra şiddetli göğüs ağrısı çekerek apar topar hastaneye kaldırıldım. Teşhis olarak kardiyovasküler sisteme bağlı kalp yetmezliği konuldu. Ameliyat gerekiyordu ama olamayacak kadar yaşlı olduğum için hastanede yatarak ilaç tedavisi görmeye başladım. Bu saatten sonraki çabaların yalnızca benim acımı dindirmek olduğunu biliyordum artık. Mehmet başucumdan hiç ayrılmazken çocuklarım, torunlarım beni ziyarete geldiler. Hepsiyle hissettirmeden vedalaştım, hepsine uzun uzun sarıldım, öptüm, kokladım. Dayanamayıp ağladığım zamanlarda ‘çok acıyor’ deyip acımı bahane ettim. Hastaneye yatırılmamın üçüncü günü akşam vakti acım giderek şiddetlendi. Serumuma sürekli ağrı kesici katılmasına rağmen hissettiğim ağrı o akşam dayanılmaz olunca kaçınılmaz sonun geldiğini anladım. Gündüz yine oda ziyaretçilerle dolup boşalmış, akşam olunca etrafa sakinlik çökmüştü. Acıdan mustarip kıvranırken anımda boncuk boncuk ter oluşmuştu. Hissettiğim acı yüzüme yansırken Mehmet’e seslendim.

“Mehmet...”

Mehmet dönüp bana baktı ve aynı anda gözlerinde bir korku fırtınası ile kalkıp yanıma geldi.

“Nazlı, ne oldu? Ağrın mı var yoksa? Bekle doktoru çağırıp geleyim.”

Tam giderken hırkasının ucunu yakaladım.

“Hayır gitme!”

Bu saatten sonra hissettiğim acıyı hiçbir ağrı kesicinin kesmeyeceğini ya da hiçbir ilacın beni iyi edemeyeceğinin bilincindeydim. Nefes alışverişlerim bile artık zahmete dönüşmüştü bedenimde. Yine de konuşmak için kendimi zorladım.

“Otur yanıma ve sadece elimi tut.”

Mehmet ağlamaya başladı. Gözünden akan yaşlar yüzündeki kırışıklıkların arasında kayboluyordu. Demek ki o da benim gibi sona geldiğimi anlamıştı ya da zaten biliyordu. Hamza'nın hastalığım konusunda fazla iyimser olduğunu düşünmüştüm hep. Belki de hastaneye yatışım ilk gün durumumun ağır olduğunu biliyorlardı da benden saklamışlardı. Mehmet gitmekten vazgeçip yanıma oturdu. Elimi hâlen sıkı sıkıya tutuyordu. Artık konuşamayacak raddeye gelmiştim. Hâlâ canlı olduğumun kanıtı olarak bir gözlerim bir de hafifçe inip kalkan göğsüm vardı şimdi. Mehmet'in ağlamaları giderek şiddetlenmeye başladı. Bir yandan ağlarken bir yandan ezbere bildiği Yasin-i Şerif'i okuyordu başucumda. Okurken sesi fısıltıdan farksız ve titrek çıkıyordu. Artık hareket yetimi tamamen kaybetmiştim ve sadece ona bakıyordum şimdi. Oysa uzanıp yanağındaki gözyaşlarını silmeyi ne çok isterdim.

Onun gibi benim de gözlerimden şakaklarıma yaşlar iniyordu. Gözyaşlarım ecel terlerine karışıyordu. Ciğeri her yeni nefesle dolduruşumda göğsümde öyle büyük bir acı hissediyordum ki nefeslerimi küçük ve yarım almaya başlamıştım. Dudaklarımı aralarken kendim duyacak kadar mırıldanarak son bir gücümle şehadet getirmeye başladım.

“Eşhedu en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden âbduhu ve Resuluhu.”

Sıra sıra dağların eteklerinde, gelişigüzel kurulmuş evlerden birinde başlamıştı benim hayat hikâyem. Şimdi ise bir hastane odasında sona eriyordu. Geçmişe dönüp baktığımda ilkin ömrümün bu kadar çabuk geçip gitmesine hayret ediyordum. ‘Üç günlük dünya’ diyenler meğer doğru söylüyormuş. Dünya bir handı, bense bir yolcu... Geldim, birkaç gün konakladım ve şimdi de gidiyorum.

Son nefeslerimi alıp verirken aklımdan keşke diye geçirdim. Keşke şu an düşündüklerimi ölmeden önce insanlara duyurabilsem. Sevdiklerinizi üzmeyin, kimseyi kırmayın, dünya malı için kavga etmeyin ve imkânınız varken daha çok hayır işleyin diyebilsem. Bu dünyadan bir Nazlı gelip geçti ve daha niceleri geçecek. Nice diller sevda türküsü tutturalacak, nice kalpler bu duyguyla yanacak. Böylece nesiller türeyecek. Öleceğim

için üzüldüğüm söylenemez aslında. Benim hüznüm yalnızca sevdiklerimi bırakacak olmamdan. Günü saati geldiğinde onlar da gelecekler peşimden. Tıpkı benim sevdiklerimin peşinden gittiğim gibi... Şimdi hatta gittiğim için mutluyum sanki. Zira dünya yordu beni. Biliyorum ki ben öldükten sonra dünya dönmeye devam edecek. Hayat herkes için kaldığı yerden devam edecek. Anlamsız savaşlarda masumlar ölürken birileri ayakkabısının kırılan topuğuna, birileri kaçırılan gole ağlayacak. Yine güneş doğacak ve yine vakti geldiğinde gece güneşi kovacak. Çok sevdiğim o yağmur yine yağacak, sonra rüzgâr esecek, yapraklar uçuşacak. Mevsimler dönecek, sarı sıcaklar, dondurucu soğuklar gelip geçecek sırasıyla. Yine dallarda kuşlar cıvılayacak ve çiçekler açacak saksılarımda ama ben artık olmayacağım. Benden geriye anılarım kalacak. Onlar da yalnızca torunlarıma kadar yaşayacak, sonra unutulacağım. Dünyadan bir Nazlı gelip geçmiş olacak ama kimse bilmeyecek. Beni yaşatacak tek şey ise benim genlerimden gelen nesiller olacak. Artık ben fani olan dünyadan baki olana göçüyorum. Günahlarımla, sevaplarımla, doğrularımla, yanlışlarımla ölüme yürüyorum. Cenneti hak ettim mi bilemem. Belki de bu yüzden biraz korkuyorum. Korksam da artık çok geç, biliyorum...

Ben şehadet getirirken Mehmet'in sessiz ağlamaları hıçkırıklara dönüşmüştü ve hâlen sureyi okumaya de-

vam ediyordu. Elimini onun ellerinin arasında olduğunu bilsem de hissetmiyordum artık. Boğazımda bir acı başladı ve giderek şiddetlenmeye başladı. Hissettiğim öyle bir acıydı ki ne yutkunabilmiş ne de yeni bir nefes alabilmişim. Tıkanıp kaldım öylece. Beynim önce karınca-
lanmaya sonra uyuşmaya başlayınca gözlerimi kapattım. Ardından Mehmet'in hıçkırıkları yavaş yavaş çekilmeye başladı kulaklarımdan ve sonunda derin bir sessizlik, zifiri bir karanlık kapladı etrafı...

- SON -